

१८

திருவாருட்பயன்

விளக்க உரையுடன்

கொயாசிரியர் :

கோவப் பெரியார்

க. விவாதசந்தரம் அவர்கள், B.A.

133.2.

210பதி
SLIPR

— 1980 —

பால்விதிநஸ்டாம் பதிப்பு]

[விலை: ரூபா 6-75

சான்றிதழ்

1952ஆம் ஆண்டு பெற்றுவரி மாதம் 29ஆந் திங்கள் வெளியான இலங்கை அரசாங்க வர்த்தமானிப் பத்திரிகையில் உதவி நன்கொடை பெறும் தன்மொழிப் பாடசாலைகளுக்கும் இருபாலைப் பாடசாலைகளுக்கும் ஆங்கில பாடசாலைகளுக்குமான ஒழுங்குச் சட்டத்தின் 19 (ஏ) ஆம் மிரிவில் பிரசரிக்கப்பட்டதற்கமைய இப்புத்தகம் திருவருடப்யன் விளக்கங்களையுடன் உரையாசிரியர் ச. வெபாதசுந்தரம் படிப்பியபதற்கு ஒரு நாள் நிலையத்துக்குரிய புத்தகமாக உபயோகித்தற்கு மகாசித்தியாதிபதி அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

பிள்ளை. ஏ. ஐ. சுரத்துகுமார்
செலவாளர்
கல்வி நூற்று பிரசர ஆலோசனைக் கலை

கல்வி நூற்று பிரசர ஆலோசனைக் கலை,
மலூப் வீதி,
கொழும்பு - 2,
30 - 01 - 1980.

1 33/1
2 69/9
3/PR
கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்
கலையம்
நாலகும்
உமாபதி சிவாசாரியா அருளிச்செய்த

திருவருடப்யன்

இது
செவப் பெரியார்
சு. சீவபாதசுந்தர மவர்கள், B.A.
செய்த விளக்க உரையுடன்

யாழ்ப்பாணம் செவபபிபாலன சபையாரால்
தமது
செவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலையில்
அச்சிடப்பெற்றது.

24055

12-ம் பந்து

ரெளத்துரி வூஸ் சித்திரை மீ.

பக்கம்

முதல் அதிகாரம்	— பதிமுறையில்	... 3
இரண்டாம் அதிகாரம்	— உயிரவையில்	... 23
மூன்றாம் அதிகாரம்	— இருண்மலையில்	... 34
நான்காம் அதிகாரம்	— அருளதுறியில்	... 55
ஐந்தாம் அதிகாரம்	— அருளஞ்சியில்	... 71
ஆறாம் அதிகாரம்	— அறியுநெறி	... 81
ஏழாம் அதிகாரம்	— உயிரவிளக்கம்	... 90
எட்டாம் அதிகாரம்	— இன்புறுநிலை	... 100
ஒன்பதாம் அதிகாரம்	— ஐந்தெழுத்தருணியில்	114
பத்தாம் அதிகாரம்	— அஸைந்தோர் தன்மை	130

முகவரை

“நமச்சிவாய வாஹ்ய நாதன்ராம் வாஹ்ய
இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி எங்காதான் ருஸ்வாஹ்ய”

பேரறிவினரும் பேரருளாளருமாகிய உமாபதி சிவாசாரியர் அருளிச்செய்த இந்நாஸ் எனிலீல் நிலைவறத்தக்க குறட்பாக்க ளாலானமையாலும், சௌலபோதம் இரண்டாம் புத்தகத்தில் விளக்கப்படாதசிறப்பியல் விரித்துரைக்கப்பட்டிருத்தலாலும், சைவசித்தாந்தத்தைத் தமிழிற் கற்கக் கொட்டங்குவோருக்கும் இரண்டாம் புத்தகம் படித்தோருக்கும் பயணப்படத்தக்கதென்னுங் கருத்தினால் விரிவான உரையோடு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இந்நாற்கு உரையெழுதும் அதிகாரம் மெய்ஞ்சானிகட்களதாகவும், விளக்கமான கல்வியிறிவஞ் சிவநேசமு மின்றி உரையெழுதத் துணிந்தமையைக் காணப்போர், மெய்யறிவை வளர்ப்பதே இதன் நோக்கமென்ற நிலைவாராயின், செயலால் வருந் துன்பத்தை நோக்கத்தால் வருமின்பத்தால் ஒருவாறு தீர்த்துக்கொள்வர்.

இதிலுள்ள பதவுரை நிரம்ப வழியை தேசிகரது பொழிப் புரையைத் தழுவியும், விசேஷவுரை சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் முதலிய சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் அவற்றின் பேருறைகளையுந் துணியாக்கக்கொண்டும் எழுதப்பட்டன. அத்தியாவசியக மல்லாதலை கீழ்க் குறிப்புக்களாக எழுதப்பட்டன. சைவபோதம் இரண்டாம் புத்தகத்தில் விளக்கப்பட்டவை பெரும்பாலும் இதில் விளக்கப்பட்டில், இலக்கணவணர்ச்சி யில்லாதோர்க்கும் இனிது விளங்குமாறு சொற்கள் பெரும்பாலும் புணர்த்தாது விடப்பட்டன. பெரியோர் இதிலுள்ள குற்றங்களையும் பிழைகளையும் எடுத்துக்காட்டித் துணைபுரியக் கடவர்.

ச. சி.

கால்யத்தினுடையினி

அ. னி ந் து ரை

யாவரும் சைவசமயத்தை அறியவேண்டித்து முக்கியம் என்னும் பேராசையினுஸ் உந்தப்பட்டவர் நமது சைவப் பெரியார். இலக்குவான தமிழ் வசனநடையில் சிறுவரும் சாமாவிய படிப்புடையவர்களும் உணர்க்கூடிய பல சைவ நூல்களை எழுதி உதவிய பெருமை சைவப் பெரியார் சிவபாதசந்தரங்களையே சாரும்.

சைவப்பெரியாரின் நூற்றுண்டு விழாவை மிகச்சிறிப் பாகக் கொண்டாடிய நூற்றுண்டு விழாச்சபையினர் இந்நாஸ் களில் சிவவற்றையாவுதல் மறுபிரசரம் செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானத்தார்கள். சிறப்பாக, சைவபோதம் முதற் புத்தகம், சைவபோதம் இரண்டாம் புத்தகம், சைவபோதம் மூன்றாம் புத்தகமாக கிருவருட்பயண் விளக்கவரை என்னும் இடம்முன்று நூல்களும் மீண்டும் பாடசாலைகளில் சைவசமயப் பாடப்படுத்தக்கூடாக அமைய வேண்டு மெற்ற பணியில் தீவிரமாகப் பாடுபட்டார்கள். அதன்பயனாக இப்புத்தகங்கள் பாடசாலைகளில் நூல் நிலையப் புத்தகங்களாகக் கல்வி அமைச்ச அங்கிகாரம் அளித்திருக்கிறது.

திருவருட்பயண் விளக்கவரையை முதலாவதாகப் ‘பதிப் பிக்கவேண்டிய காரணங்கள் பல: மலேசியாவில் வசிக்கும் சைவப்பெரியாரின் பழைய மாணவர்கள் பலர் அரசாங்க சேவையிலிருந்து ஒய்வு பெற்றவர்கள் — இந்நாளின் ஆழந்த கருத்துக்களை திரும்பத் திரும்பப் படிப்பதற்காக’ வருப்பு நடத்துகின்றனர். தங்கள் குருநாதரின் விளக்கவிரையையை விரும்பி எமக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தமை ஒரு முக்கிய காரணம் எனலாம்.

மெய்கண்டசாத்திராம் பதினாண்டில் சுருக்கமான நூல்களுள் ஒன்றுமது திருவருட்பயனுக்கும். இது திருக்குறளைப் போல் மிக அரிய கருத்துக்களைக் கொண்டது அதனை உரையின்றிக் கற்பது எவ்விதமானது அவை இந்நாற்கு எழுதப்பட்டிருப்பதையும் அவை இக்காலத்து மாண்புக்கர்களுக்குப் பயன்படா. இந்நாளின் கடினமான பகுதிகளுக்கு மிக இலக்குவான தெளிவான உரை எழுதிய பெருமை சைவப் பெரியாருக்கே உரியதாகும்.

மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகம், சைவசித்தாந்தத் தலைவர், காஞ்சிபுரம் சித்தாந்த சிகாபணி க. வச்சிரவேல் முதலியாரவர்கள் இவ்விளக்கவரையை மிகமேச்சிப் பாராட்டியுள்ளார்.

ஈசவப்பெரியார் சிவபாதசந்தரனார் சுழிபுரம் விக் டோரியாக் கலாசாலையின் முதல்வராக இருந்தபோது, ஆங் கில் சிரேட்டாசிரியார் கடமை புரிந்தவரும், பின்னர் காசி இந்துபல்கலைக்கழகத்தின் ஆங்கிலப் பேராசிரியரும், உலகப் பிரசித்திபெற்ற ஆங்கில இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளருமான ச. நாராயணமேனன் M. A., Ph. D., D. Litt அவர்கள் பெரி யாரின் அசாதாரணமான ஆங்கிகசக்தியை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“Evidently he could grasp truth through some faculty that ordinary human beings do not possess. Perhaps he got his insight from the rhythm of Lord Shiva's feet - the Supra - Mental state in which harmony, truth and beauty are identical.”

வைதிக சைவ சிகாமணியாகத் துலங்கியவர் ஈசவப் பெரியார். சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் சிவாகமங் களையும் முறையாகப் படித்துத் தேர்ச்சியடைந்தவர்; அவற் றின்படி ஒழுகியவர். புகழ்ச்சியையும் பொருளையும் விரும் பாதவர்.

இவர் எழுதிய புத்தகங்கள் மீண்டும் அச்சேறவேண்டுமென்பதே இச்சபையின் வேண்வா. ஈசவ உலகம் இவருக்குச் செய்யும் கடமை, இக்கைங்கரியத்துக்கு உதவுகே. இதுவே வைதிக சைவ சமயத்தை முறையாகப் பரப்புவதற்குச் சிறந்த வழி.

இந்துவின் பன்னிரண்டாவது பதிப்பை எங்கள் வேண்டுகோளுக்கு இனங்கி வெளியிட்ட ஈசவ பரிபாலன சபை அதற்குக்கு, அதற்காக உழைத்த அச்சக அதிபர், கிள். ச. யாருக்கும், அதற்காக உழைத்த அச்சக அதிபர், கிள். ச. அ. யோகேந்திரா அவர்களுக்கும், இதுணைக் கருகிய காலத்தில் அவர்களுக்கும் எங்கள் மனமார்ந்த நன்றியியது.

91/4, ஸ்ரான்லி வீதி,
பாஜ்ராணம்,
21-1-1980.

�சவப்பெரியார் நாற்கழி
விழாச் சபையினர்

உமாபதி சிவாசாரியர் சரித்திரம்

....

“குறைவில்லாண் நூனமுதற்
கொற்றங் குடியடிகள்
நறைமலர்த்தாட் கண்புபெற்று
நாமிருப்ப தெந்நாளோ”

— தாயுமானவர்

இந்நாலாசிரியராகிய உமாபதி சிவமயம் சந்தான சாரியர் நால்வருள் ஒருவரும் தில்லைவாழந்தனர் களுள் ஒருவருமாவர். இவர் சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த கொற்றவன்குடியில் வசித்தமையால் கொற்றங்குடி முதலியார் எனப்படுவர். இப் பெரியார் வேத சிவாகமங்களை ஐயந்திரி பறக் கற்றுத் தெளிந்தவர்; தமிழிற் புலமை வாய்ந்தவர்; சிவபத்தியிலும் அடியார் பத்தியிலுஞ் சிறந்தவர்.

ஒருநாள் இவர் நடராஜப் பெருமானைப் பூசித்துத் திரும்பும்போது, இவருக்கு அக்காலத் தில் ஏற்பட்ட விவை தீவர்த்தி முதலான விருதுகளோடு வீதிவழியே சென்றனர். இவரது ஆடம்பரத்தைக் கண்ட திருப்பெண்ணைகடம் மறைஞான சம்பந்த சவாமிகள், “பட்ட கட்டையிற் பகற் குருடன் போகின்றன் பாருங்கள்”

என்று குறிப்பாகக் கூறினர். இதனைக் கேட்ட நாயனார் உடனே சிவிகையை விட்டிறங்கி, மறைஞான சம்பந்தரை வணங்கிச் சீடராய் ஒழுகு வாராயினர். மறைஞான சம்பந்தர், நாயனாரது அதிதிவிர பக்குவத்தை உலகினர்க்கு வெளிப்படுத் துவான் கருதி, ஒருநாள் புடைவை நெய்பவர் வீதியை யடைந்து, அவர்களுள் ஒருவரிடம் கூழ் வாங்கி உண்டார். அவர் உண்ணுங்கால் அவரது முழங்கைவழியே ஒழுகுஞ் சேடத்தை அருகே யிருந்த உமாபதியார் ஏற்றுப் பேரானந்தத்துடன் பருகினார்.

இச் செயற்கருஞ் செய்கையை அறிந்த மற்றைத் தில்லைவாழந்தனர்கள் சுவாமிகளது ஞான நிலையை நன்குணராது அவரைப் பழித்தனர் என்றும், சுவாமிகள் நடேசப்பெருமானைப் பூசிக்க ஓட்டாதபடி தடுத்தனர் என்றும் சொல்வர்.

சுவாமிகளிடம் திருவருள் விளங்கிய தென் பதற்குச் சான்று பகர்வன:-

(1) பெற்றூன்சாம்பான் என்னும் சிவபத்த சிரோமணிக்குச் சபாநாயகரது, “அடியார்க் கெளியன்சிற் றப்பலவன் கொற்றங், குடியாற் கெழுதியகைச் சிட்டுப் — படியின் மிசைப், பெற்றூன்சாம் பானுக்குப் பேதமறத்திக்கை செய்து, முத்தி கொடுக்க முறை” என்னும் திருமுகப் படி முத்தி கொடுத்தருளினமையும், பின்பு அப் பெற்றூன் சாம்பானுடைய மனைவியும் அரசன் முதலாயிரி

ஞேருங் காணப் பயிபக்குவ மடைந்திருந்த ஒரு முள்ளிச் செடிக்கு முத்திகொடுத்தருளியமையும்.

- (2) மார்கழி மாதத் திருவிழா ஒன்றிலே ஏற்றுத்தின்ற கொடியைக் கொடிக்கவி என்னும் பிரபந்தம் பாடி ஏற்க செய்தமை.
- (3) இவர் இயற்றியருளிய சிதம்பரமானமியத்து ளான் ரூகிய கோயிற்புராணம் அரங்கேற்றமுறை பேடகத் துள் இருந்தபொழுது, தாம் உமாபதியார் பேடகத்துள் இருப்பதாகச் சபாநாத வள்ளலார் தில்லைவா முந்தனர் களுக்கு அறிவித்தமையும், அவர்கள் சுவாமிகளிடம் சென்று புராணத்தை அரங்கேற்றச் செய்தமையும்.

இயற்றிய நூல்கள்:- மெய்கண்ட சாத் திரம் பதினாண்களுள் சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்டன எட்டு நூல்கள். அவை சித்தாந்த அட்டகமென்று வழங்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் சிவப்பிரகாசம் விரிந்தது; திருவருட்பயன் மிகச் சுருங்கியது; சங்கற்ப நிராகரணம் பெயருக்கேற்ப மற்றைய மதங்களின் கொள்கைகளை நியாயவாயிலாகக் கண்டித்துச் சௌகர்யத்தை நெறிவது; உண்மைநெறிவிளக்கம் தசகாரி நிலவச் செய்வது; உண்மைநெறிவிளக்கம் தசகாரி யத்தைப் போதிப்பது; ஏனைய ஆங்காங்கே சித்தாந்தக் கருத்துக்களை விளக்குவன். இவர் இயற்றியருளிய பிறநூல்கள்:- கோயிற் புராணம், திருத்தொண்டர் புராண சாரம், சேக்கிழார் புராணம், திருமுறை கண்ட புராணம், திருப்பதிக் கோவை, பெளட்கராகம வட்மொழி யியாக்கியானம் முதலியன.

காலம் முதலியனா:- சுவாமிகள் இற்றைக்கு 600 வருடங்களுக்குமுன் விளங்கியவர் என்பது அவர்களது சங்கற்ப நிராகரணத்தால் அறியக்கிடக் கின்றது.

மாணுக்கர் நமச்சிவாயதேசிகர் முதலியோர். இந்த நமச்சிவாய தேசிகரே திருவாவடுதுறை ஆதினத்தைத் தாபித்து, அவ்வாதீன முதற்குருவாய் விளங்கியவர் என்ப.

சுவாமிகள் பரிபூரணத்தை அடைந்த தினம் சித்திரை அத்தம். அத்தினத்தில் இவருக்குக் குருபூசை இயன்றவரையிற் செய்யவேண்டுவது சைவசமயாபிமானிகள் எவர்க்கும் பெருங்கடனும்.

சுவாமிகளது திருக்கோயில், அவர் ஞானநிட்டையில் அமர்ந்து வாழ்ந்த இடமும் சிதம்பரஸ்தலத்தின் கிழக்கு எல்லையி ஒவ்ளது மாகியகொற்றவன் குடியில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

திருச்சிற்றம்பலம்

செ. வெ. ஜம்புலிங்கம்

६-
செவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவருட்பயன்

திருவருட்பயன் என்பது திருவருளின் பயனை விளக்கும் நூல் என விரியும். இந்நூலில் முதல் ஐந்து அதிகாரம் திருவருளைப் பற்றியும், மற்றைய ஐந்து அதிகாரம் திருவருளின் பயனைப் பற்றியும் கூறுவன். முதல் ஐந்தும் முறையே திருவருளைக் கொடுக்கும் பதியின் தன்மையையும், திருவருளைப் பெறும் உயிரின் தன்மையையும், திருவருளால் நீக்கப்படும் மலத்தின் தன்மையையும், திருவருளின் தன்மையையும், பேரருளின் வடிவாகிய குருவின் தன்மையையும் விளக்கும். பின்னைந்தும் முறையே ஆண்மாவானது பேரருளாற் பேரறிவைப் பெறும் முறைமையையும், அதனால் மலத் தினின்று நீங்கும் முறைமையையும், அதனால் பேரானந்தத்தைப் பெறும் முறைமையையும், பேரானந்தம் பெற்றேர் செவன்முத்தராயின் அவரது வாசனைமலத்தைக் கெடுக்கும் ஐந்தெழுத்தோதும் முறைமையையும், செவன்முத்தரது தன்மையையும் கூறுவன்.

காப்பு

நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங் கற்குஞ் சரக்கன்று காண்,

பதவரை:- நற்குறுச்சம் - நல்லறைகளைப் பொறிவதும் யானை முகத்தைப் போன்றுமான பிரஸவத் திருமுகத்தை புதை வரும், கன்று - எப்போதும் இளமையுள்ளவருமாகிய விநாயகக் கடவுளை, நன்னில் - (ஒருவர் மனத்தினாலும் சொல்லினாலும் உட்பினாலும்) வழிபடுவாராயின் (அவருக்கு), கல்வூனம் - ஞானசாத்திரம், கற்கும் சங்கு அன்று - வருந்திக் கற்க வேண்டிய பண்டம் அன்று; ஆதலால், அவருடைய திருவடியை வழிபடும் அடியென் செய்யும் ஞானாலுல் எவ்வகையாலும் தவறின்றி இல்லை முடிக.

பிரஸவத்திலுள்ள நாதத்துக்கு வரிவடிவு கீழு; விந்து ஏக்கு வரிவடிவு சுழி.* இந்தக் கீழஞ் சுழியும் சேரும்போது யானையினது துஞ்சிக்கையை ஒத்த வடிவம் உண்டாகும். விநாயகக் கடவுளின் ரூபம் பிரஸவமாதலால், அதன் பகுதி களாகிய நாதமும் விந்துஞம் விநாகமுரத்திலின் துஞ்சிக்கையாகின்றன. அதனால், விநாயகக் கடவுளின் திருமுகம் யானை முகத்துப்போன் நிருக்கின்றதெனக் கூறுவர். பின்னொயார் ஈழி எவ்படிம் 'ஏ' என்னும் எழுத்தும் நாத விந்துகளின் வரிவடிவமாக். அவை பாம்பினுடை உடலையுத் தணியையும் ஒத்திருத்தவின்றபோனாலும், அவற்றிற்குக் காரணமாகிய குண்டல் வினி சத்தி பாம்பென்று குவிக்கப்பட்டுகின்றது சிலபெருபான் அனித்திருக்கும் பாம்பு குண்டலினிசத்தி யென்று ஆகமம் கூறுகின்றது. இவற்றின் விரிவைப் பின்னே காணக.

கன்று நன்னில் என்பதுதந்த அக்கினால் வழிபடுவரது மனத்தில் விநாயகக்கடவுள் எழுத்தகுவியிருப்பாராயின் என்று போருள் கொள்வதுமாம். என்றால் இளமையானவரென்றாலும் ஆயின்தம் இல்லாதவரென்பதை உணர்த்தியவாறு.

* அத்த சந்தர்க்கு சிர பித்துர் நாதைப் பின்குதி:

— வாய்மொலை

முதல் அதிகாரம் – பதிமுதுநிலை
அதாவது மேஜாகிய கடவுளின் இயல்பு

கடவுளின் இயல்பு
அகர வியிர்போ வறிவாகி யெங்கும்
நிகரிலிலை நிற்கும் நிறைந்து

ப - ரை : அகர வியிர்போல் - அ என்றஞம் ஒவியானது மற்றை எழுத்துக்கூங்கு முதலால், அவற்கு வேறாக கல்வி நிருப்பது போல, நிகரில் இறை - ஓய்த்தவாகிய முதல்வர், எங்கும் நிறைந்து - (அறிவுள்ளனவும் அறிவில்லாதனவுமாகிய பொருள்கள்) எல்லாவற்றிலும் வேறாக காந்து, அறிவாகி - அறிவே வடிவமாகி, நிற்கு - தொடக்கமுறம் முடிவுமின்றி நிறியார்.

அகரவுமிகிலுள்ள அங்காப்போகை யின்றி எனைய எழுத்துக்கள் தோற்றுமாட்டா,* அதுபோல முதல்வளவின்றி ஆண்மாக்கள் இயங்கமாட்டா; உலகும் தோன்றுமாட்டாது. அவற்றிறம் அங்காப்போகை ஏனைய எழுத்தேங்களில் வேறுற நிற்பதுபோல, முதல்வர் ஆண்மாக்களில் வேறுற நிற்பன்.

அகரவுமிகிலுள்ள நன்மையை ஒருவாறு விளக்குவ என்றி முற்கு விளக்காமையாலும், அவர் பாச பாசப் பொருள்களால் அளவிடப்படாதல் ராதலாலும் நிகரில் என்றார். கடவுள் அறிவு வடிவினராதலால், அவர் விசத்த தேரத் தினர், இயற்கை அறிவினர், எல்லாம் அறிவுவர், அந்தானத்தைத் தருவனவாயை மலங்கள் இயல்பாகவே இல்லாதவர் என்பனவும், இறை என்றகணுற் கவதந்திரர், அந்தக் காக்கி யுடையவர், பரிபூரணர், இறைமைக்குக்

* அதாக வின்றும் அகரவுள்ளதேங்" (கிளநூல்போதும் கு - அகி - 1 - 10) "அகர முதல் வெழுத்தெல்லாமால் பாலை முதற்கேற்றுவது" (திருக்குறள் 1-1) "அகரவுள்ள தோறும் சென்றிடும் அகரம் போல திருவளக் கொலைக் கோத்து" (கிருதியார் 2-2)

காரணமாகிய பேரரூபாட்டயவர் என்பனவும், பெறப்பட்டன. இவ் வெட்டுத் தன்மைகளும் கடவுள்ளடைய என்ன குணங்கள் எனப்படும். *நிற்கும் என்பதுனுள் என்றுமூன்றை ரெண்பதும், அசைவற்றவர் (நிர்விகாரி) என்பதும் பெறப்படும் “அகர உயிர்போல்” என்பதற்கு ஏனைய எழுத்துக்களுக்கு அகரம் உயிராதல் போல என்று பொருள் கொள்காரு முளர்.

வெற்றிப்பு தன்மை
தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சார்த் தருஞ்சத்தி
பின்னமிலா எனக்கள் பிரான்.

ப—ஸர: நன் நிலைமை - (மனமாக்குக் கெட்டாதநும் மலபந்த மில்லாததும் பேராவந்தமானதும் ஆயிய) நமது ஓர் பற்ற நிலைய, மன் உயிர்கள் - நிலைப்பற்ற ஆண்மாக்கள் யாவும், சார்த் தருஞ்சத்தி பின்மை இலங்கி - பொருந்தும்படி அருங்கின்ற சத்தியின் வெருகாதலர், எங்கள் பிரான் - எமது இறைவராயிய விவரமான்.

ஏனைய எழுத்துக்கள் தோன்றுதற்குக் காரணமாய் அகர உயிர் நிற்பது போல, பிரபஞ்சம் கோன்றுதற்குக் காரணமாய் நிற்பவர் கடவுளென்று முற்செய்யிலே கூறி யருளிய ஆசிரியர் இப்பிரபஞ்சத்தைக் கடவுள் இயக்குவதின் பயன் யாது என்பதை இச்செய்யிலிற் கூறியிருஞ்சின்றுர். ஆண்மாக்களாகிய நாங்கள் அவருடைய நிலைமையாகிய முற்றறிவாந் தன்மையைப் பெறுதலே அப்பயனுகும் என்பதே இத்திருக் குறளாற் பெறப்படுவதாகும்.

* ஸர் உஞ்சுதா திருத்திராதி போதல் ஸ்வதந்தரதா நிதியமலுப்பத்திற்கு அதற்காக்கின்மீ நிராயாத்தா மிக்கதேற்றல்கூ சில்லமேதி 11 சூல் குடும்பத்தாம்.

o நிர்விகாரி - விகாரமில்லாதவர், விகாரி - மாறுதல்.

மதவதிகாரம் — பதிமுறைநிலை

நுட்பங்கள்

ஆயினும், உடம்புதானே ஆண்மா என்றும் போக்குவரத்துக்களே ஆண்மா என்றும், மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்களே ஆண்மா என்றும், கடவுளே ஆண்மா என்றும் ஒவ்வொரு சாரார் கூட விண்றனர். அப்படியாயின், நாங்கள் கடவுள்லடைய நிலைமையை அடைதல் சாலாது என்று அவர்கள் வாதிக்கலாம். இக்கொள்கைகள் தவறானவை.

உடம்பானது தோல், நகை, எதும்பு, இரத்தம் முதலிய பொருள்களையே உடையது. இவை பெளதிகங்களால்* ஆக்கப் பட்டவை. பெளதிகங்கள் அறிவில்லாதவை. ஆதலால், உடம்பு அறிவில்லாதது. நாங்கள் அறிவுடையோ மாதலால் நாங்கள் உடம்பல்லேம்.

பொறிகள் காட்டியறிவை மாத்திரம் பெறத்தக்கவை; அவை சிந்திக்கத்தக்கவையால்ல; நாம் சிந்திக்கிறோமாதலால், நாம் பொறிகளால்ல.

மனம் இச்சிப்பது; புத்தி நிச்சயிப்பது; அகங்காரம் தொழிற்படுத்துவது. இதை மூன்றாண்டு ஒன்று செய்வதை மற்றைவது செய்யாட்டாது. நாம் மூன்றையும் செய்கின்றோம் ஆதலால், நாம் இவைகளுள் ஒன்றுதல் பொருந்தாது.

கடவுள் யாவற்றையும் அறிவார்; நாம் யாவற்றையும், அறிவாரல்லே; ஆதலால் நாம் கடவுள்லேம்.

உடம்பும் பொறிகளும் மனம் புத்தி யகங்காரங்களும் ஆண்மாக்களாகிய எமது கருவிகளாம். யந்திரகாரன் யந்திரத்தை இயக்குவதுபோல் நாம் இவற்றை இயக்குவின்றோம்.

நெருப்பின் குடுக்கெருப்பின் வெருகாதல்போல, சிவசக்தி வெற்றின் வெருகாததாம். இதை “மூலமாவிய மும்மல் மறுக்கும், தூயமேனிச் கடர்விழிசோதி” என வருந் திருவாசகத்தி

* பொறிகளை மேற்நாட்டார் ‘எவ்வெங்கல்’ என்பத்.

o டார் - சுதி சோதி - சிவம்.

லூங்காண்க, உயிர்கள் சக்தியினது தொழிலினால் அறிவாகிய சிவத்தின் நிலைமையை அடையுமென்றதினாலே, அவற்றினரிலு தடைப்பட்டுள்ள தென்பதும், அதைத் தடுப்பதாகிய மல முன்னடைன்பதும், அந்த மலத்தைக் கெடுப்பது சிவசக்தி யென்பதும் பெறப்பட்டன. ஆசிரியர் சைவ சித்தாந்த உண்மை முழுவதையும் இவ்விரு திருக்குறளிலும் தொகுத்துக்கூறி, மேல்வருந் தொன்னாற்றெட்டுத் திருக்குறளிலும் விரித்துக் கூறியருளுகின்றார்.

வறுத்தல் அவித்தல் பொரித்தல் முதலிய பலவகைப் பாகத் தொழில்களை தெருப்பினது குடு செய்வதுபோல, படைத்தல் காத்தல் முதலிய தொழில்களைச் சிவபெருமானுடைய சக்தி செய்கின்றது. வெவ்வேறு தொழில்களைச் செய்யும்போது நெருப்பின் கூடு வேறுபடுவதன்று, ஒரு பொருள் குட்டை நெங்யோடு பெற்றிப்போது பொரிக்கப்படுதலும், ந்ரோடு சேரும்போது அவித்தப்படுதலும், சட்டியோடு தேரே சேரும்போது வறுக்கப்படுதலும் காண்கிறோம். இந்த வேறுபாடுகள் அந்தப் பொருள் வெவ்வேறு பொருள்களோடு சேருதலால் வருவன்; ஆயினும் குடு ஒன்றேயாம். இதைப் போல வே ஆன்மாக்களுக்காகச் செய்யப்படுவனவாகிய படைத்தல் காத்தல் முதலிய தொழில்கள், அவை சேர்ந்து நிற்கும் ஆணவம் கர்மம் மாணய ஆகிய இவற்றின் வேறுபடுத் தன்மைகளினால் உண்டாகும் பேதங்களாம். அருட்சக்தியின் வேறுபாட்டினால் வருவனவால்ல. ஆகவே சிவபெருமான் ஒரு மாறுதலுமடையாமல் நிற்பதுபோலவே, அவருடைய சக்தியும் ஆன்மாக்களை ஈடுப்பதற்கும் முயற்சிகளில் ஒரு மாறுதலும் அடையாமல் நிற்கின்றது. ०

० கடவுளில் உலகம் ஒரேங்குவதும், மின்பாலவினிருந்து தோற்றுவதும் அவரில் மாறுதலை ஆகும் கவனவில்லை அதிலில்லை கந்தங்கள், கடவுளை ஒரு போலவும் உலகம் அந்தப் பையினுட்பேடப்பட்டு கொள்கியே எடுக்கப்படும் பொகுங்களோலும், இவகள் என்னாலும் இதுகூடும் உலகம் மாணயி விகுத்து தோற்றுவது, மாணயி ஒடுங்குப்பட்டு தமத் திருவேபாதும் அகற்காதாமலும் சிவசக்தியாம். இதனை “தாக்கம் அந்தன்றுள் நிற்றல்” என்றும் சிவாள்போதத் திருவாக்களன்றி. १—२.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

முதலதிகாரம் — பதிமுதுநிலை

நால்தம்

அயினும் தெர்பில் வேறுபாட்டினாலே முன்னாக்குப் பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என்றற்றெடுக்கத்தனவாகப் பல பெயர்களுண்டு. இவற்றுட்பராசத்தி அருள்கீச் செய்யுப்; ஆதிசத்தி ஆன்மாக்களின் மலம் பக்குவப்படுவதற்காக ஆரணி, ரோதயித்திரி, ஜநி என்னும் சக்திகளைக் கொண்டு ஏனைய நான்கு தொழில்களையுஞ் செய்கிறும். இவ்வைந்து தொழில்களையும் நியமித்தும், அறிந்தும், செய்தும் அமர்கின்ற சக்திகள் முறையே இச்சாசத்தி யென்றும் நூனைசத்தி யென்றும், கிரியாசத்தி யென்றும் சொல்லப்படும்.

இவைகளே யன்றி ஈசானம் முதற் சத்தியோசாதம் சருகிய பஞ்சச் சாத்திகளாயும், நிவிர்த்தி முதற் சந்தியதீதையிருகிய பஞ்ச சத்திகளாயும், பிறவாயும் சிவசத்தி வரும். (2)

வெந்தின் பெருமை
பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேரருட்கும் பேற்றின் அருமைக்கு மொப்பின்மை யான்,

ப—ரை: பெருமைக்கும் - (சிவபெருமானுவாவர்) நிறைவினாலும், நுண்மைக்கும் - அந்தந்தக்குமையினாலும், பேரவருட்கும் - மிகுந்த அருள்குலும், பேற்றின் அருமைக்கும் - ஒருவாற்றபெறுதற்கருமையினாலும், ஒடப்பின்மையான் - தமக்கு ஒப்பில்லாதவர்.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

இந்தப் பூரி மிகப் பொய்து பூர்யா பூமதீர் பதின்மூன்று லட்ச மட்சங்கு பெரியது. குரியனிலும் பெரிய எண்ணில்

* திலை அசானி, பூர்ணி, ஆத்தி, வாய்மைப்பாதி என்பதையீட்டுப்படும். இலை குறையே ஒந்து, நாள்குட்டி சுதாங்கூள்ளு, எட்டு என்னும் கூறுகின்றார்கள். யான் இந்முப்பக்கத்திலும் அடிடத்திரி + (38) கமையொப்படும்.

○ சில புறச்சமயங்கள் கடவுளை அடைதல் இலகுவான செயல்கள்ரும், இப்படிக் கூறுவதே அவை பொய்ச்சமயம் என்பதற்குச் சாட்டு

திருவருப்பண

வாத நடசத்திரங்கள் ஆகாயத்தில் விளங்குகின்றன. இவை முதலானவை பூத அண்டங்களோச் சேர்ந்தவை. பூதத்துக்கு மேலான தத்துவங்களால் ஆக்கப்பட்டவை இவைகளிலும் மிக அதிகமானவை; இவைகளைவாஞ்ச சேர்ந்தால் எவ்வளவு பெரியவைகளாகும்! ஆயி இனும் இவையெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்தும் சிவபெருமானுக்கு முன்னே அனுவானவாகவும் நிற்கமாட்டா. மின்மினியின் ஒளி குறியப் பிரகாசத்துக்கு முன்னே^x குனியமாவதுபோல, அவளிடப்படாத உவகங்களைவாம் குனியமென்று சொல்லத்தகுவனவாக அவர் பெரியராயன்னாவர். ‘அண்டப்பகுதியி இன்னடைப் பிறக்கம், அளப்பகுத்தன்மை வளப்பெருங்காட்சி, ஒன்றறநுக்கொள்று நின்னெற்பில் பகரின், நூற்றெடு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன, இல்துழை கதிரின் துங்கனுப் புரையச், சிறியவாகப் பெரியோன்’ [திருவாசகம் - திருவண்டப்பகுதி; I 5 அடி] என்று மாணிக்கவாசக சுவாயிகள் பாடியருளினார்.

தமது மனமானது நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய பூதங்களாலைய பொருள்களை மாத்திரம் அறியத் தக்கது. சிவபெருமான் மூப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். ஆதலால் அவர் அறிதற்கியர். அவர் நுண்ணமயிலுல் ஓப்பில்லாதவர் என்பதை “து இனார்வுணரா நுண்ணியோன்” எனவும்,

யாத், போக்கியான சீவ்கலாராசீவாவில் உயச்தந பட்டங்கள் கூற விழுப்பியர் இடைவிடாது படித்தல் வேண்டும் அமீயாக்கியான சீவ்காராமைகளிலே துந்பப் பாட்டுமின்றி பண்ணக்கூடுத்துப் பொறப்படுக உயச்தந பட்டங்கள் வின்பட்டங்களாகவும்போல, சாதனையின்றி இல்லாத அடையாள உதிகளும் துக்கசிக்கஞ்குத் தலைமுறையாட்டை கடவுளைன்று சொல்லப்படும் பொருளுக்கில்லை பொருத்தாகம். கடவுள் அடைதற்கியவர் என்று சொல்லி, அடைதற்கு வேண்டிய சுருள்கள் என்ற வற்றறாத் தகுஞ் சமயமே ஏற்றமயமாக.

* எப்பொருளிற் விழிபெருள் இல்க்கோ, அப்பொருள் குறியீட் என்பதும் குனியமானது இன்னமக்கு நூலை மேற்பட்ட அளவு.

முதல்திகாரம் — பதிருதுநிலை

‘அருந்தவர் காட்சியில் திருந்த ஒளித்தும்’ எனவும், “அவனுவே கண்ணாகக் காணினெல்லால்” எனவும் வரும் திருவாக்குக்களானும் அறிக்.

இடைவிடாது தீமையே செய்துவரும் உயிர்களுக்கும் இறுதியிலே தமது திருவடியாகிய ஞானைந்தப் பெருவாழ் கொடுப்பவராதலால், விவரியான் பேரருள் ஓப்பில் வைக் கொடுப்பவராதலால், விவரியான் பேரருளுண்ணை அலுப்பதாகி எனப்படும். வாதுதேயாம். இப்பேரருளுண்ணை அலுப்பதாகி எனப்படும்.

நம்மைப் பற்றியிலிருக்கும் ஆணவைப்பினி நிகழிய பின்னிட நாம் அவரை அடையால் அளவில்லத்தால் நாம் முயற்சி செய்தும் இன்னும் ஆணவைப்பினி நம்மைவிட்டு நிங்கவில்லை. ஆதலால் “பேற்றி இருக்கும்கூட மொப்பின்மொன்” என்றார். ஆதலால் “பேற்றி இருக்கும்கூட மொப்பின்மொன்” என்றார். அவரை நாம் பெறவேண்டுமாயின், சிவத்தொண்டு, சிவ பூசை, தவம், செபம், தியானம் முதலாக வேதாகமங்களிலே விதிக்கப்பட்டவைகளை முழுமனத்தோடு வழுவாது செய்தல் வேண்டும்.

(3)

சிவத்தின் அருட் செயல்கள்

ஆக்கி யெவையும் அளித்தா ஈடுடைங்கப் போக்குமைவன் போகாப் புகஸ்.

ப — ரை: எனவும் ஆக்கி உயிர்க ஜொல்லாவற்றையும் நோற்றுவித்து, × அளித்து காந்தும்கறைத்து, × ஆக்டன் அடப் பல் போக்குப் - (ரெவ் சங்காரத்தில் ஆண்மா) ஆணவைமலந்தோடு கேவலமாய் நிற்க ஒடுக்கும், ஆணவ மலந்தோடு மற்றை மலங்களையும் ஒருங்கே போக்கி அருளலீச் செய்யும்; அவன் - கடவுள், போகாப்புகல் - எக்காலத்தும் உயிர்களுக்கு நிங்காத ஆதாரமா புள்ளவர்.

* இடைவை மொழிதல். ‘அளித்து’ என்றதனுல் காத்தல் மறைத்தல் ஆயிய இரு தொழிலும், ‘ஆக்டன் அடங்கப் போக்குப்’ என்றதனுல் அறித்

மலத்தை நீக்கி ஆன்மாக்களுக்குச் சிவத்தின் நிலைமையைக் கொடுத்தலே ஐந்தொழிலின் நோக்கம். இவ்வைந்தொழில் தூலம் குக்குமம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள் தூலபஞ்ச கிருத்தியமானது மகாபஞ்சகிருத்தியம், நித்திய பஞ்சகிருத்தியம்* என இரு வகைப்படும். மகாபஞ்ச கிருத்தியத்தில் । படைத்தலாவது உலகங்களையும் ஆன்மாக்களின் மூலகைச் சரீரங்களையும் (தூலம், குக்குமம், காரணம்) தோற்றுவித்தல்; காத்தல் அவைகளை நிலைபெறச் செய்தல், அழித்தலாவது தோற்றுவித்துக் காத்த அவற்றை மூலகாரணமாகிய மாண்பிலே ஒடுக்குதல். மறைத்தல் ஆணவமலத்தின் வீரியத்தை முற்றுக்கூட நடுத்தல்; அருளால் சர்வசங்கார காலத்திலே பக்குவ முள்ள ஆன்மாக்கள் யாவற்றிற்கும் ஒருங்கே முத்தி கொடுத்தல். படைத்தலும் காத்தலும் ஆன்மாக்கள் கர்மத்தையனுப்பித்து ஆணவமலத்தைப் பரிபாகப்படுத்துதற்கும், அழித்தல் ஆன்மாக்கள் இனப்பாருதற்கும், கர்மமலம் பரிபாகப்படுதற்கும் செய்யப்படுவன.

நித்திய பஞ்சகிருத்தியத்தில் படைத்தலாவது ஆன்மாக்களுக்குத் தூலசரீரங்களைக் கொடுத்தல்; ஓர் ஆன்மாவின் கர்மங்களுள் எவற்றின் பலனை அனுபவித்தல் அதற்குச் சிறந்த நன்மையைக் கொடுக்கத்தக்கோ அவற்றின் பலனை அநுப

தல் ஆராய் ஆயிவு இருதொழிலும் ஆட இரண்டு பொருள் கொஞ்சுபடி அம்மொழி சுதாராமம் இட்டுற மொழிதல் என்ற உத்தியல் என்றார்.

* மக பஞ்சவிருத்தியக் டர்சவத்திலேயும் நித்திய பஞ்சவிருத்தியில் நித்திய புதையிலூப் குறிக்கப்படுவின்றன. டர்சவமென்றால் சொல்லுகிற மேலான பஞ்சகிருத்திய மெஸ்பது கருத்து. டர்சவத்தில் அங்குராபப பண்டும் கெட்டுப்பெற்றும் படைத்தையும், வர்களுத் தற்சவங்கள் காத்தையும், குட்ஜோற்சவமும் தோற்சவமும் அழித்தையும், மென்னேற்சவம் மறைத்தையும், தீந்தோற்சவம் அருளையும் குறிப்பன, நித்திய புதை அபிஷேகம் படைத்தையும். கொதுவுபத்தை ஏத்தையும், தூபம் அழித்தையும், கங்பூதைப்பம் மறைத்தையும், கங்பூர அங்குத் தீபம் அருளையும் குறிப்பன. ஒவ்வொர் டர்சவமும் குறிக்கும் என்மையை குணோவிசாரியர் பத்தியிற் என்க.

வித்தற்குத்தக்க சரீரங் கொடுக்கும். அந்தக் கர்மங்களுக்குப் பிராரப்தம் என்று பெயர். பிராரப்தத்தை அனுபவிக்கும் வரையும் தூல சரீரத்தை நிலைப்படுத்துதல் காத்தலெனப் படும். ஆன்மா அந்த உடம்போடு இருக்கும்போது பிராரப்தம் அனுபவிக்கப்பட்டுத் தொலைக்கப்படுவதுமன்றி, அது அனுபவிக்கப்படும் போது ஆணவமுனைப்பினுற் புதுக்கரமமுன்று செய்யப்படுகின்றது. இப்புதுக்கரம் ஆகாயியமெனப் படும். ஆணவத்தை முயற்சி பண்ணிக் கர்மத்தை அனுபவிப்பித்து ஆணவவியைக் கெடுத்தல் மறைத்தல் எனப்படும். பிராரப்தம் முடிந்தவட்டனே ஆன்மா தூல உடம்பிலிருந்து பிரிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு பிரித்தல் அழித்தல் எனப்படும். ஆணவம் முற்றுக வலிகெட்டபின்பு, ஆன்மா கர்மத்தைச் செய்யாது; வேறு சரீரமுந் தேவையில்லை. ஆதலால், ஆணவம் வளியற்றுப் போக, கர்மமலமும், மாயாமலமும் அப்பிறவியோடு நீங்குகின்றன. இப்படியே கடவுள் மும்மலங்களையும் நீக்கி ஆன்மாவைச் சிவமாக்கிப் பேரின்பத்தைக் கொடுத்தல் அருளல் எனப்படும்.

குக்கும் ஐந்தொழில்களாவன சங்காரத்தின் பின்னர் ஆன்மா கேவல நிலையிலிருக்கும்போது செய்யப்படுவனவாம்

இந்த ஐந்து தொழில்களும் கடவுள்கையை சந்திதி மாத்திரத்தில் நடைபெறுகின்றன. இவை நடைபெறவேண்டுமென்று அவர் என்னுவதுமில்லை; ஒருகாரியம் நடைபெற வேண்டுமென் நேண்ணுவதும் விகாரம். கடவுள் நிர்விகாரி.

கடவுள் இவ்வைந்து தொழில்களையுஞ் செய்து, பெறுதற்கரிய தமது திருவடியைக் கொடுக்கிறார் என்பதும், ஆன்மாக்களுக்கு எல்லா நிலைகளிலூம் அவரே ஆதாரம் என்பதும் இச்செய்யுளாற் பெறப்பட்டன. கடவுள் உலகங்களைத் தோற்று வித்தாரென்பதை நாட்டுவோம்.

o “ஸ்ரீமத்தேவா விததாத்பவிலை;” என்று ஆமையும், இராவணர்கள் ஏற்றிக்கொள்ள ஆலகின்றன கேட்டட யென்றும் மறைகள் “என்று நிதியாருங் கூறுகின்றன.

“ உலகங்கள் என்றும் உள்ளவை; அவற்றைத் தோற்று வித்தற்குக் கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் வேண்டுவதில்லை; ஆதலால் கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் இல்லை ” என்பார் ஒரு சாரார். இவர்களுடைய கொள்கை பிழையானதென்பதைக் காட்டுவாம்.

உலகங்கள் என்றும் உள்ளவை அவ்வ. இந்தப் பூமியும் குரியனைச் சுற்றும் ஏனைய உலகங்களும் ஒரு காலத்திலே தோன்றியவை என்பது வானசாஸ்திரத்தினாலும் கணித சாஸ்திரத்தினாலும் காட்டப்படுகின்றன. இதையோவும் குரியனைச் சுற்றுமிருந்தவை. இப்படியே உலகங்களும் உலகங்களிலுள்ள பொருள்களும் தோன்றி நின்று அழிகின்றன. அதாவது பிரபஞ்சமானது இடையறுமல்மாறுதல் அடைகின்றது.

ஒரு பொருள் மாறுதல் அடையில், அந்தமாறுதலுக்குக் காரணம் வேண்டும். அந்தக் காரணம் அந்தப் பொருளில் இருக்கமாட்டாது. உதாரணமாகத் தண்ணீர் ஆவியாகின்றது. இதை ஆவியாக்கும் குடு தண்ணீரிலிலீடியல்பாய் உள்ளதன்று. தண்ணீர் தண்ணீராயிருத்தலே அதன் இயல்பு. ஆவியாகும் தன்மை தண்ணீரின் இயல்பாயிருந்தால், அது ஆவியாகிவிடும்; நீராயிருக்கமாட்டாது. ஒரு பொருள் அப்பொருளாயே ஒரு மாறுதலுமின்றி இருக்கதலே அதன் இயல்பு. அது மாறுதலுடையில், அந்த மாறுதலை ஆக்குவது அதனின் வேறு ஏங்கள் ஒரு பொருளாதல் வேண்டும். பிரபஞ்சம் முழுவதும் மாறுதல்வடின்றது. ஆதலால், அந்த மாறுதலைச் செய்வது

பிரபஞ்சத்தின் ஒரு பகுதியிலே நடக்கும் மாற்றத்துக்குக் காரணம் அந்த வேறுபகுதி அந்த மாற்றத்தைச் செய்தற்குக் காரணம் மற்றுள்ளதல்ல வேண்டும். இப்படியாகக் காரிய காரணம் சம்பவிபோல்க் கொல்லும். இதுதிலே வேண்டப்படும் காரணம் பிரபஞ்சத்துக்கு வேறுயுள்ள பொருளாகும், அது கடவுளாம்.

பிரபஞ்சத்தின் வேறுயுள்ள பொருளாதல் வேண்டும். அப்பொருளே கடவுள் எனப்படுவது; கடவுள் பிரபஞ்சத்திலே தோன்றல் நிலைத்தல் ஆழிய மாற்றங்களைச் செய்து. ஆனால்வினால் அவர் இறை எனப்பட்டார். (4)

அருட்செய்களை நடத்தும் திருமேவிகள்
அருவம் உருவம் அறிஞர்க் கறிவாம்
உருவ முடையா னுளன்.

ப—ரை: அருவம் - விவம் சந்தி நாதம் விந்து ஆழிய நான்கு அருவத் திருமேவிகளும், உருவம் - மகேந்திரன் உருத் திருன் மாஸ் அயன் ஆழிய நான்கு உருவத் திருமேவிகளும், அருவம் உருவம் - சதாசிவனைன்றும் அருவருவத் திருமேவி யும், அறிஞர்க்கு - ஞானமார்க்கத்தாருக்குரிய, அறிவாம் உருவம் - ஞானவடிவமும், உடையான் - எழுது தலைவராயிய சிவ பெருமான், உளன் - உடையவர்.

சிவபெருமானுடைய திருமேவிக்கு விங்கம் என்ற பெயர். ஓவிங்கம் என்பதன் பொருள் ஆன்மாக்கக்கும் உலகங்களும் ஒடுங்குதற்கும் தோற்றுதற்குமான இடம். ஓவிங்கம் = வித்கம்; வித = யமம், ஒடுங்குதல். கம் = போதல் = தோன்றுதல். சோலை சொல்லப்பட்ட நான்கு அருவத் திருமேவிகளும் நின்கள் விங்கமென்றும், உருவத் திருமேவிகள் சகள விங்க வென்றால் சொல்லப்படும். ஒன்பது திருமேவிகளும் ஐந்து தொழில் செய்தற்கும், சரியை கிரியை யோகங்களில் நின்றேர் தியாவித்தற்கும் உரிய சிவசத்தி வடிவங்களாம். இதை, “பணம் ப்பாதித்தொழிலும் பத்துர்க்கருஞும் பாவினையும்” x என்பதனால் அறிக. ஞானிகள் சத்தி வடிவங்களின் துணையை

ஒ யம் சந்தி பூதனி னங்கசே நிகிலம்ய ந : 1

ஸ்குஷ்டியா வே நதாஸ்ருஷ்டஸ் தஸ்மால் விங்கமுதாஸ்ருதம் 11

சித்தியார் — கு செய். 54.

— (சம்பாதம்)

வேண்டாது கடவுளை நேரே அறிபவர்; அவர் அறிவுப் பொருளாதலால், “அறிஞர்க்கு அறிவாம் உருவும் உடையான்” என்றார்; இதிலே உரு என்றது தன்மையை.

பரமசிவன்: இருவகைப் பிரபஞ்சங்களும் ஒடுங்கிய பின்னர் யாவற்றையும் பொதுமையில் நோக்கி நிற்பவர்.

சிவம்: சர்வசங்காரத்தின் பின் இருவகைப் பரபஞ்சங்களும் மீளத் தோன்றுமாறு குறித்து ஞானசக்தி மாத்திரையால் நோக்கி நிற்பவர். இவருக்குப் பரநாதம் என்ற பெயருமுண்டு.

சக்தி: மேலே சொல்லிய சிவத்தின் சத்தி; பரவிந்து என்றும் பெயர்.

நாதம்: சூக்குமமான இச்சா ஞானக் கிரியைகளோடு நின்று சூக்கும் ஐந்தொழில் செய்பவர்; அபரநாதம் என்றும் பெயர்.

விந்து: நாதத்தின் சத்தி; அபரவிந்து என்றும் பெயர்.

சதாசிவம்: தூல இச்சா ஞானக்கிரியைகளோடு நின்று இருவகைப் பிரபஞ்சங்களுந் தோற்றுதற்கு மூலகாரணராயுள் எவர்.

மகேகரன்: சத்தப் பிரபஞ்சங்களைத் தோற்றுவித்துத் தொழில் செய்பவர்.

உருத்திரன், மால், அயன்: அசத்த மாயையிலே தொழில் செய்பவர்.

பரமசிவன் மேலே சொல்லிய தொழில்களைச் செய்யும் போது, முறையே இவ்வொன்பது பெயர்களையும் பெறுவர் என்பர் ஒரு சாரார்.० இவ்வொன்பதும் அனுக்கள் என்றும்,

० சித்தியர் சு, கு, 1; செ. ५४ அனுக்கள் ஆன்மவர்க்கத்துள் சேர்த்தலை,

இவற்றை அதிட்டது நின்று பரமசிவன் தொழில் செய்வர் என்றும் வேறொரு சாரார் கூறுபவ. மகேசனிறுவாயாகவுள்ள மூர்த்திகளே சிவபேதமென்றும், மகேசன் விஞ்ஞானுகலருள் முத்திபெற்று அதிகார மலவாசனை மாத்திரமுடைய அநந்தேசனை அதிட்டித்துச் சுத்தாசத்த மாயைத் தொழிலையும், பிரளயாகலருள் முத்திபெற்றுத் தாலமல வாசனை மாத்திரமுடைய உருத்திரனை அதிட்டித்து அசத்தமாயைத் தொழிலையும் செய்வரென்றும், உருத்திரன் அயனையும் மாஸையும் காலாக்கினிறுத்திரனையும் கொண்டு அசுத்தமாயைத் தொழிலைச் செய்வரென்றும், அயனும் மாலும் சகலருட் புண்ணிய மிகுதியால் அதிகாரம் பெற்றவரென்றும் கூறுவர் மற்றொரு சாரார்.

இவ்வொன்பது பேதங்களுள் சத்தியும் விந்துவும் சத்தி பேதங்களாம்; சிவத்திலிருந்து சத்தியும், நாதத்திலிருந்து விந்துவுந் தோன்றியதால், தோற்ற முறையைபற்றி இவைகளும் சேர்த்து எண்ணப்பட்டன. இவையிரண்டும் ஒழிந்த ஏழுமே சிவபேதமாதல்போல, இவையிரண்டும், மஞேன் மனி, மகேசை, உமை, திரு, வாணியாகிய ஏழும் சத்தி பேதங்களாம்.

இசிவபேதங்களேழுக்கும் சிறப்புத் தொழில்களாவன: முறையே சூக்குமத்தொழிலைத் தொடங்குதல், சூக்கும் ஐந்தொழிலைச் செய்தல், தூலவைந்தொழிலுள் அருளால், மறைத்தல், அழித்தல், காத்தல், படைத்தல் என்பனவாம்.

மகேசன் ஐந்தொழில் செய்யும் அதிகாரமுடையையால் அதிகார சிவனென்றும், சதாசிவன் அது தொடங்குதற்குக் காரணராயிருந்து பாலனம் செய்தலாற் போகசிவனென்றும், அவை ஒடுங்குதற்குக் காரணமாய் நிற்றலாற் சிவன் இலய சிவனென்றும் சொல்லப்படுவர். இலயசிவனை அருபியென்றும், போகசிவனை ரூபாருபியென்றும், அதிகாரசிவனை ரூபியென்றும் சொல்லுவர். போகம் - பாலனம்.

மகேசுவரர் முதலான் உருவத் திருமேனிகளைச் சமீயர் வான்கள் பூசிப்பர். சரியாவான்கள் ஞானத்திற் குறைந்தவ ராதலாற் கை கால் முதலிய அவயவங்களுடைய திருமேனி களையே வழிபடத்தக்கவராவர். ஆதலால் இந்தத் திருமேனி களுக்கு அவயவங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. சதாசிவத் திரு மேனி கிரியாவான்களாற் பூசிக்கப்படுவது. அதற்கு மூபம் சிவலிங்கம். சிவலிங்கத்துக்கு மூபம் இருப்பினும், அவயவங்களில்லாமையால் அது மூபாருபமென்பதும். சிவம் முதலிய நாலும் யோகிகளால் தியானிக்கப்படும் அருவத் திருமேனி கள். உருவத் திருமேனிகளுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட நலை, கை, கால் முதலிய அவயவங்கள் உள்ளபடி அருள்வடிவமாம். *

சுசானம் முதலிய ஐந்து திருமந்திரங்களும் அருள்ள முதலிய ஐந்தொழில்களையுஞ் செய்யுந் திருவருள். சிவகைசுவதந் திரசக்தி. சிரக நித்தியதிருப்தி. இருக்கயம் அஸ்தித்துவம். கண்கள் சக்ததுக்கு மூலமாயிருக்கிற சத்தி. அஸ்திரம். அடியாரது அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் சத்தி. கவசம் இரட்சிக்கும் சத்தி. *அவருடைய திருக்கரத்திலுள்ள மூலம் ஆரணி முதலிய மூன்று சத்திகள், மழு - சத்தியம். வாள் - கீர்த்தி. நாகம் - குண்டிலிசு சத்தி, நெருப்பு - பாசசங்காரம். அ சந்திரன் - முற்றறிவு, மான் - வேதம். Z (5)

0 மறைஞனதேவிகர்.

X உருவுக்கு குளங்களோடு முனைவுகு குருவிற் கேள்வுக் கருமு மகுளான்றன் காசா ஒதி சாங்கத் தகுமரு சூபங்கமெல்லாத் தாளாலுள் தனக்கொன் நின்றி கருமரு வழிகுக் கெள்ளே யாக்கின எதித்த என்றோ. (சித்தியாசர் கு. 1 - அதி. 2 - பெய் 47)

* பெள்ளாரங்கமத்திற் கண்டது இதில் டட்டக மத்திரா பொருளை ஏற்க கண்க. இவற்றால் மத்திரங்களும் சிவலு டடய திருமேனிகளைன்று சொல்லப்படும். சுசானம் முதலிய பதினெடு மத்திரங்களில் முதல் ஜந்தும் பழுப் பிரயமின்றும், மற்றும் ஆலும் டட்டகமென்றும் சொல்லப்படும்

அ வாதுஞம்

2 பட்டினாத்தடிகள்

புதல்திகாரம் புதிமுதந்தலை புதிமுதந்தலை

அத்திருமேனிகளைத் தோற்றுவிப்பவர் அவர்கள் பஸ்லா நுயிருணாரும் பான்னமையென்றுமேல்லாருவ எல்லாதா ணெங்க என்ற.

ப—ரை: பல் ஆர் உயிர் - அளவில்லாதனவாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஆள்மாக்கள், உணரும் பான்னமையென (அவற்றிற்குத் தலைவராகிய கடவுள் அங்கிய உட்கருவி பூற்கருவிகளைக் கொண்டு) அறியுந் தன்னமோல, மேலொருவன் இல்லாதான் - தமக்கு(க் கருவிகளைக் கொடுத்தற்கு) ஒரு தலை வாளில்லாதவர், எங்கள் இறை - எமது பதியாகிய செபெருமான்.

மேலைச் செய்யுளிற் சொல்லிய திருமேனிகள் கடவுளுக்கு வேறொருவராற் கொடுக்கப்படவில்லை யென்பதும், அவர் இயற்கை யுணர்வினரன்றிக் கரணத்தால் அறிபவரல்லரென பதும், அவரே பரமபதி யென்பதும் இச் செய்யுள் காட்டுகின்றது.

சரீரத்தினது துணையைக்கொண்டு நாம் பொருள்களை அறிகிறோம். இச்சரீரம் கடவுளாற் கொடுக்கப்பட்டது. ஆதலால் அவர் நமக்குத் தலைவராகிறார்; அவருக்குச் சரீரம் இல்லாமையாற் சரீரத்தைக் கொடுத்தற்கு அவருக்குத் தலைவருமில்லை. சரீரக் கருவிகளால் அறியும் அறிவு இடையிலே தோன்று மறிவு. காணுக பொருளைக் காணும்போது அப்பொருளின் அறிவு அப்போது உண்டாகிறது. இப்படியே ஆன்மாக்களின் அறிவெல்லாம் இடையிலுண்டாவன; கடவுள் இயற்கையறிவினராதலால் யாவற்றையும் என்றும் அறிபவர்.

அருட்செயல்களின் பயன் ஆள்மாவிற் சிவம் பிரகாசித்தல் ஆன அறிவா யகலா ணடியவர்க்கு வானுபர் காணுத மன்.

திருவருப்பண்

ப - ரை : வானுடர் கானுதமன் - (நிறைந்த இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய பசநல்வினை செய்தவர்களாயினும் பேரன் பில்லாதவர்க் ளாதலால்) தேவர்களுங் கானுத சிவ பெருமான், ஆனு அறிவாய் - என்விடத்தும் நிறைந்து நீங்காத பெருமான், அடியவர்க்கு - அவருடைய அடியார்களுக்கு, அக ஞானமாய், அடியவர்க்கு - அவருடைய அடியார்களுக்கு, அக ஞானமான் - மறையாமல் வெளியாக நின்று பேரின்பத்தைக் கொடுப்பர்.

கடவுள் எவ்விடத்தும் இருப்பவராயினும் தம்மை மெய்யன்போடு வழிபடுபவரால் அறியப்பட்டும், மற்றையோரால் அறியப்படாமலும் இருப்பவர் என்பது கருத்து. இதை விளக்குத்தற்கு, “அன்பருள்ளாங் கரந்து நில்லாக் கள்வனே” என்றும், “கனவிலும் தேவர்க் கரியாய் போற்றி” என்றும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சொல்லியிருளினார்கள்; பசநல்வினை மாத்திரம் அவரை அறியார்கள் என்பது அவரை செய்ததின் பயனுட்ப் தேவராய்ப் பிறந்தவர்களும் அவரை அறியார். எனவே, தீவினை செய்வோர் அறியார் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். சிவபெருமானை அறியவேண்டு மாயின் சிவநல்வினை செய்தல் வேண்டும். “அறிவாய்” என்றதனால் சிவபெருமான் அருளும் மெய்ஞானத்தினால் என்றதனால் மெய்ஞானத்தினால் மாத்திரம் அவரை அறியலாம். என்பது பெறப்பட்டது. மெய்ஞானம் சிவநல்வினை செய்வதால் வருவது; இந்த மெய்ஞானம் மேல்நோக்குவிக்கும் பாவங் கீழ்நூக்கும் இதை “புண்ணியம் மேல்நோக்குவிக்கும் பாவங் கீழ்நூக்கும் இதை “புண்ணியம் பூசித்த புண்ணியத்தினாலே, நன்னிய ஞானத் புண்ணியனைப் பூசித்த புண்ணியத்தினாலே, நன்னிய ஞானத் தினால் முத்திரையும்” என்னுஞ் செய்யுளினுங் காண்க. தினால்

இத்திருக்குறளிலுள்ள பொருள் “வானே ரறியா வழி மெய்க்குத் தந்தருஞா, தேனைர் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார் சிரொளி சேர், ஆனு அறிவாய்” [திருவம்மானை 16] என்னுந் திருவாசகத்திலுள்ளது.

சிவத்தின் வியாபகம்

எங்கு மெவையு மெரியறுநீர் போலேகந்
தங்குமவன் ருனே தனி.

ப - ரை : அவன் - சிவபெருமான், எங்கும் - எல்லா உலகங்களிலும், எவ்வூடும் - எல்லா உயிர்களிலும், எரி உறு நீர் போல் - சூடு பொருந்திய நீர்போல, ஏகம் தங்கும் - வேற்ற நிற்பர், தானே - (அவைகளோடு சேர்ந்து நின்றும்) அவற்றின் தன்மை சாராமல், தனி - அவற்றைக் கடந்து நிற்பர்.

உலகங்களும் உயிர்களும் அவருடைய ஆணைப்படி நிற்பன; அவர் வேலெழுஞ்சிலை ஆணைப்படி நில்லாதி சுவதந்திரர், ஆதலால் “தானே” என்றார்.

நீரோடு சூடு நிற்றலால் நீரின் நிறைவு கெடாதது போல, பதியோடு பச பாசங்கள் நிற்றல் பதியின் நிறை வைக் கெடுக்கத்தக்க தன்று. இனி, ஞாயிற்றின் ஒளிக்கு முன் மின்மினியின் ஒளி சூனியமாக, ஞாயிற்றின் ஒளி ஒன்றே விளங்குவதுபோல, பதிக்கு முன் பச பாசங்கள் சூனியமாகப், பதி யொன்றே பொருளாகும். * ஆதலால் “அவன் ஏகம் தங்கும்” என்றார்.

பதி, திருவருள், திருவருளின் பயன் ஆகிய இவற்றின் இயல்பைக் கூறிய ஆசிரியர், திருவருளின் பெரும் பயணப் பெறும் வழியைக் கூறுமுன் பதியோடு பதியல்லாப் பொருள் கள் உளவாயின் பதிக்கு நிறைவு கெடுமென்று மயங்கு வோரது மயக்கத்தை இத்திருக்குறளால் நீக்குகின்றார். (8)

* கடவுளை நினைக்கும்போது இவ்வுண்மை நிலவுமாயின் அவருடைய திருமுனினிலைவே உலகமும் எமதுடலும் நாமும் துணியமாக, அவற்றைப் பற்றிய சிந்தனைகள் ஒழிந்து அவரை மாத்திரம் சிந்தித்தல் நிகழும். அவரைச் சிந்தித்தலாவது அவரே பொருளாய் எங்கும் விளங்கலும், அவருடைய “முகக்கொழி கருணையும்” “அழுகுறு சிறு நையையும்” “உலப் பிலா ஆண்தமான தேனினைச் சொரித” லும் உள்ளத்தை நிறைத்தலாம்.

இவ்வுண்மையை உணர்வோ பிறருடைய தொடச்ப் நேருங்கால் எரியுறு நீர்போல் அவைகளோடு ஏகமாய் நிற்கும் பதியோ அவன்களைக்கொண்டு நமது வினைப்பயனாக இன்பதுன்பங்களைச் செய்விக்கின்றுரைர்ன்ற அறிவு அவர்களை விட்டகாலது. அதனாலே அவர்கள் நன்மை செய்வோரில் விருப்பும் தீவை செய்வோரில் வெறுப்பும் உருமல் மனத் தாங்கங்களிலிருந்து வரும்பார்.

திருவநூன் நகரும் வழி
நலமில் னண்ணூர்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்
சலமிலன் பேர்சங் கரன்.

ப—ரை : நண்ணூர்க்கு நலமிலன் - தம்மை யடைந்து வழிபடாதவருக்குத் தமது பேரின்பத்தைக் கொடாதவர், நண்ணினர்க்கு நல்லன் - அன்போடு வழிபடுவருக்கு முத்தி யின்பத்தைக் கொடுப்பவர், சலமிலன் - வழிபடாமையினால் வெறுப்பேனும் வழிபடுதலால் விருப்பேனும் இல்லாதவர், பேர் சங்கரன் - (சர்வான்மாக்களுக்குஞ் சுகத்தையே செய் பவராதலாற்) சங்கரன் * என்னுந் திருநாமத்தை யுடையவர்.

எல்லா உயிர்களுக்குஞ் சுகத்தைச் செய்பவர் என்றநால் வழிபடாதவருக்கும் நன்மை செய்பவர் என்பது பெறப்படும். வழிபடாதவருக்கும் நன்மை செய்பவர் என்பது பெறப்படும். அவர், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் மறைத்தல் என்னும் அவர், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் மறைத்தல் என்னும் அவர்களது ஆணவமலத்தை நான்கு அருட்செயல்களால் அவர்களது ஆணவமலத்தை முதிர்வித்துப் படிப்படியாக அதன் வலி கெடுத்து அவர்களை நண்ணுபவர்களாக்கி, நண்ணியபின் பேரருளாகிய முத்தியின் பத்தைக் கொடுப்பர். குளிருள்ளவர்கள் நெருப்பைச் சமீபித் தாற் குளிர் நீங்கப்பெறுவர். தூரத்தில் நிற்பவர்கள் குளிர் நீங்கப்பெறுர். இவர்கள் சமீபித்தலாலும் தூரத்தில் நிற்ற ஸாலும் நெருப்புக்கு நயமேனும் நட்டமேனும் இல்லை. அது போல ஆண்மாக்கள் வழிபட்டு நண்ணுதலால் ஆணவம் நீங்கப்பெறுவர். ஆதலால், “நண்ணினர்க்கு நல்லன்” என்றார். அவர்கள் அவரை நண்ணூராயின் ஆணவத்தை விரைவில் நீங்கப்பெறுர். ஆதலால், ‘நண்ணூர்க்கு நலமிலன்’ என்றார். அவர்கள் வழிபடுதலால் அல்லது வழிபடாமையால் முறையே அவருக்கு நயமேனும், நட்டமேனும், விருப்பேனும். வெறுப்பேனும் இல்லையாதலால் “சலமிலன்” என்றார். மனச் சலனத்தை ஆக்குபவை விருப்பு வெறுப்புக்களாம். சலம் - சலனம், மாறுபடுதல்.

* சங்கரன் - சம் + கரன் = சுகத்தைச் செய்யவன் (வடசொல்)

இச் செய்யுளிலுள்ள மொழியும் பொருளும்:

“சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கல்வால் நலமில ஞடொறும் நல்கு வானலன் குலமில ராகிலுங் குலத்துக் கேற்பதோர் நலமிக்க கொடுப்பது நமச்சி வாடவே”

— அப்பர் நமச்சிவாயப் பதிகம்: செய். 6.

என்னுந் தேவாரத்திற் காணக

அவ்வழியில் ஆண்மாவைச் செலுத்துதல் உன்னுமுள தைய மிலதுணர்வா யோவாது மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்து.

ப—ரை: உணர்வாய் - ஞானமாய் நின்று, மன்னுபவம் - அநாதியான பிறவிக்குக் காரணமாகிய ஆணவமென்னும் வியாதியை, தீர்க்கும் மருந்து - (திருவநூலென்னும் மருந்தை ஊட்டி) தீர்க்கும் வைத்தியநாதராகிய சிவபெருமானை, ஓவாது உன்னும் - இடையருமல் அன்போடு நினைந்து வழிபடுகள், உளது - இதனால் வரும் முத்தியினபமே நிலையான செல்வம், ஜயம் இலது - அவரை அன்போடு வழிபட்டால் அந்த முத்தி யின்பத்தை விரைவில் அடைதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஆணவத்தின் பிரதானமான தொழில் அறிவை மறைத்த ஸாதலால் அதைக் கெடுக்கத்தக்கது அறிவே என்பதைக் காட்ட “: உணர்வாய்” என்றார்.

என் கையிலுள்ள கொப்புளத்தை அன்புள்ள ஒரு வைத்தி யான் கத்தியால் வெட்டுகிறுன். வெட்டும்போது எனக்குத் துண்பம் உண்டாயினும் அந்தத் துண்பத்திலும் பெருந்துனப்பாகிய கொப்புளத்தின் வருத்தத்தை மாற்றுவதே வைத்திய லுடைய கருத்து. இதுபோல, நாம் தீவினை செய்தோமாயின்

அந்தத் திவினையாகிய மலத்தினால் நாம் படும் பெருந் துயரத்தை நீக்கும் வைத்திய முறையாக * அதற்கேற்ற துங் பங்களைத் தந்து சிலன் அத் திவினையாகிய மலத்தை நீக்குவர். மருந்துகளிற் சில சுசப்பாயும் சில இனிப்பாயும் இருத்தல் போல வினைகளை நீக்கும் மருந்தும் துங்ப மின்பமென இரு வகைத்தாம்.

அருளினால் உரைத்த நூலின் வழிவாரா ததன்மஞ் செய்யின் இருஞ்சுலா நிரயத் துங்பத் திட்டிரும் பாவந் தீர்ப்பன் பொருஞ்சுலாஞ் சுவர்க்க மாதி போகத்தாற் புண்ணியத் தீர்ப்பன் மருஞ்சுலா மலங்கள் தீர்க்கும் மருந்திவை வயித்திய நாதன். (தித்தியர் - 2 - 33)

இந்த உண்மையை விளக்குதற்குச் சிவபெருமானுடைய இருவருளானது மருந்து எனப்படும். ஆன்மாவின் கனமங்கள் அதனுடைய ஆணவை மாயை என்னும் ஏனைய மலங்களால் வரையறுக்கப்படும். இவைகளையன்றி ஆன்மா வேறு வகையாகக் கனமஞ் செய்யமாட்டாது. ०

* சில புதுச்சையிகள் கடவுள் எசிச்சலுங்காவலர்களும் பழிவாங்குபவ சென்றால் செல்லின்றனர். இப்படியானவர்கள் கடவுளாகாதலால் அவர்களுடைய இந்தச் சொற்களே அவர்களது சமயம் பொய்க் கூம்பம் என்பதற்குச் சார்ந்தாகும்.

ஒன்றைத் தீவிரித்த என்றிருவத் தலிவழியிற் சந்திக்கிறுங்கள். கணபதி யிடத்திலிருக்கின்ற பொள்ளைக் கணடு ஏற்கனவேகு ஆணவழையிர்பால் ஆணவழன்டாகிறது. கந்தஜுடைய சீரைக் கணபதியிலுடைய சீரைத்திலும் பலமுடையதாகின், கந்தன் அந்தப் பொள்ளைப் பநித்துத் தீவினை சீய்யான். அப்பொருளில் ஆணவழன்டாகாவிடில், அவன் அதிகம் பலவானுயினும் அந்தத் தீவினையை சீய்யான். இதில் ஆணை ஆணவத்தாலைவது. பொள்ளும் இருவர் சரிசூழம் மாயைப்பொருள். அகவே கீழ்மானாலும் மாயகளால் வரையறுக்கப்படுவது; எந்தக் காரியத்திற்குக் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றிக் காரியம் உண்டாகுமென்பது பிராந்தி. ஒரு காரணமுமின்றி, “சுயாதின இச்சைப்படி” ஆன்மாக்கள் நல்லிலை தீவினை செய்யிவிமஸ்ரூ சில புதுச்சையிகள் பிதற்றுவார்.

இரண்டாம் அதிகாரம் — உயிரவைநிலை

23

இரண்டாம் அதிகாரம் — உயிரவைநிலை

அஃதாவது பலவாய உயிர்களாலு தன்மை (அவை - கூட்டம்)

ஆன்மாக்கள் என்னில்லாதன

பிறந்தநாள் மேலும் பிறக்குநாள் போலுந் துறந்தோர் துறப்போர் தொகை.

ப— ரை : துறந்தோர் தொகை - ஆன்மாக்களுள் முத்தி யாதந்தோர் தொகை, பிறந்தநாள் போலும் - அவ்வாஸ்மாக்கள் பல பிறவிகளிற் பிறந்து வாழ்ந்த நாள்களின் தொகைக்குச் சமமாகும். துறப்போர் தொகை - முத்தியடையாமல் இருக்கும் ஆன்மாக்களின் தொகை, மேலும் பிறக்கும் நாள் போலும் - அவ்வாஸ்மாக்கள் முன்னர்ப் பிறந்து வாழ்ந்த நாள்களுடன் இனிப் பல பிறவிகளிற் பிறந்து வாழும் நாள் காலங்கு சேர்ந்த தொகைக்குச் சமமாகும்.

நிரவநினெறிப்பொருள்கோள் பற்றி ஒரே வாக்கியமாக இன்ற இச்செய்யுள், ‘துறந்தோர் தொகை (அத்துறந்தோரது) பிறந்த நாளைப் போலும்’ எனவும், ‘துறப்போர் தொகை (அத்துறப்போரது) முன்னர்ப் பிறந்த நாளின் மேலும் இனிப் பிறக்கும் நாள் சேர்ந்த தொகையைப் போலும்’ எனவும் துவித்தனி வாக்கியமாகப் பிரித்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. துறந்தோர் - மலத்தின் விடுபட்டோர் (முத்தியடைந்தோர்); துறப்போர் - மலத்தில் விடுபடவேண்டும் ஆன்மாக்கள் (மலபந்தமுடையவர், பெத்தான்மக்கள்). துறந்தல் - மலத்தின் விடுகை பெறல். உவமானங்களாற் பெறப்பட்ட கருத்தாவது; பிறந்த நாளின் தொகையும், மேலும் பிறக்கு நாளின் தொகையும் என்னில் அடங்காமைபோல துறந்தோர் தொகையும் துறப்போர் தொகையும் என்னிறந்தனவாய்ப் பலவாம் என்பது. இவ்வாய்ப் பகுதியும் “துறந்தார்

பெருமை துணிக்கூறின் வையத்து), இறந்தாலை யென்னீக் கொண்டற்று ” என்னுங் குறளோடு ஒப்பிட்டு உணர்த்தக் கூவாரும்.

” துறந்தோர் துறப்போர் ” என்றதனால், ஆன்மாக்கள்யா வம் அநாதியே மலபந்த மூளைன என்பதுங் காட்டப்பட்டது. சிருஷ்டிக்குத் தொடக்கமில்லையாதலாற் பிறந்தநாள் அநந்தம். ஆதலால் ஆன்மாக்கனும் அநந்த மென்பது கருத்து.

கடவுள் ஒருவராய் இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கின வராக, ஆன்மாக்கள் பலவாய் இயல்பாகப் பாசத்தடையுடையவை. கடவுள் அநாதியே நிர்மலராதலால், அவர் ஆன்மா ஆகார; கத்த ஞானரூபியாய் ஆணவ மாயைகளுக்கு மேலாய் அவற்றை அடக்கியானும் சர்வ வஸ்வமையுள்ள வராதலால், அவர் அவைகளாற் பினிக்கப்பட்டுப் பகவானு ரென்பது பொருந்தாது. அவற்றுள் தம்மை அகப்படுத்திலு ரென்னில் அதற்கொரு பிரயோசனமிருந்தல் வேண்டும். விளையாட்டுக்காகச் செய்கின்றார்வென்னில், அந்த விளையாட்டு அவருக்குத் தேவையான பொருளாக முடிகின்றது. கடவுள் பரிபூரணராதலால் தேவையொன்று மில்லாதவர். ஆதலால் விளையாட்டுக்காகத் தம்மை மாயைக்குள் ஆகப்படுத்துகிற ரென்பது பொருந்தாது. ஆன்பாக்கள் கடவுள்லவாயினும் குரியனிலிருந்துவரும் ஓளிபோலக் கடவுளின் அம்சமென்னில் அதுவும் பொருந்தாது; அவருடைய அங்கமும் அஞ்ஞானத் தைப் பொருந்தாதாதவின், குரியனிலிருந்து ஓளி வருவது போலக் கடவுளிலிருந்து வருவது அவருடைய சத்தி; ஆன்மாவன்று.

கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றல்லவாயின், இரண்டு பொருள்கள் ஓரிடத்திலிருந்தல் இயலாதாதலாற் கடவுள் சர்வ வியாபகரல்லவென்று முடியுமேயென்னில், கடவுளாயினும் ஆன்மாவாயினும் இருத்தற்கு இடம் வேண்டிய பொருள்ளல், நீணம் அகலம் உயரமுள்ள பொருள்களுக்கே இடம் வேண்டும். கடவுளும் ஆன்மாவும் அப்படியான பொருள்களால், ஆதலால் ஆன்மாவினுண்மையால் கடவுள்டைய

வியாபகத்திற்குக் குறைவில்லை, கடவுள் ஆன்மாக்களோடு கலத்து நிற்குந் தன்மையிற் சத்தியெனவும், அவைகளுக்கு ஜூந்தொழில் செய்து அவற்றை கடேற்றியானந் தன்மையிற் பதியெனவும், அவைகளைக் கடந்து நிற்குந் தன்மையிற் விவெனவும் சொல்லப்படுவர். அநாதியாயுள்ள இந்த இரண்டு பொருள்களுக்குமூன்ஸ தொடர்பு எப்படிப்பட்ட தெளில், வைத்தியலுக்கும் தோயாவிக்கும், பிதாவுக்கும் பின்னோக்கும், அரசனுக்குங் குடிகளுக்குமூன்ஸ தொடர்பு போலாம்.

ஸ்ரவகை ஆன்மாக்கள்

திரிமலத்தா ரொன்றநவிற் சென்றுகளன்றி
யொருமலத்தா ராயு முளர்.

ப — ரை : திரிமலத்தார் - ஆணை வாய் கர்மம் மாயை பென்றும் மும்மலத்தையுடைய சகலர் எனவும், அதுவில் ஒன்று போன்றார்கள் - மும்மலங்களில் ஓன்றுமிகு மாயை நீங்கி ஆணவும் கர்மம் என்றும் இரு மலங்களையுடைய பிரளவாகவெனவும், அன்றி - இவர்மன் தவிர, ஒரு மலத்தாராயும் - மாயையும் கணம் முயின்றி ஆணவமாயிக் கூரு மலமுடைய விஞ்ஞானுகளர் எனவும், உளர் - ஸ்ரவகையாய் ஆன்மாக்கள் உண்டு.

பிரளவாகலர் என்னுஞ் சொற்குப் பிரளவத்திற் கலை நீங்கியவர் என்பதும், விஞ்ஞானுகலர் என்பதற்கு விஞ்ஞானத் தாற் கலை நீங்கியவர் என்பதும் பொருள். இவர்கள் இவ்வாறு பக்குவ விசேடத்தாற் கலை நீங்கியவர்களென்றும், அநாதியே கலை நீங்கியவர்களென்றும் இருவகையினர்.

சகலர்க்கு ஆணவமலம் தாலதரமாயும், பிரளவாகலர்க்குத் தூலமாயும், விஞ்ஞானுகலர்க்குச் சூக்குமமாயும் கூடன்றது.

x தூலதரம் - மிதுதியான ஸ்தூலம் (மிக்க பறுப்பாக), தூலம் - பறுப்பாக; குத்தமும் - நூல்மை (சிறுப்பாக)

விஞ்ஞானுகலர்க்கும் மாயாகன்மங்கள் உள்வாயினும், ஆணவளி குக்குமமாதலால் அவர்கள் இவற்றால் தாக்கப்பட்டாராதலால், ஒரு மலத்தாரெனப்பட்டனர். பிரளயாகலர்க்கு மாயை உள்தாயினும் ஆணவளி தூலமாதலால், அவர்கள் மாயையினற்றுக்கப்படாமையால் இருமலத்தாரெனப்பட்டனர்.

இம்மூலகையோருட் சகலர் பிரகிருதிமாயாபுவனங்களிலும், பிரளயாகலர் சுத்தாகத்த மாயா புவனங்களிலும் விஞ்ஞானுகலர் சுத்தாசுத்தமாயைக்கும் சுத்தமாயைக்கு பிடிடபேயுள்ள சுத்த பூதமுதற் கத்தகால்மிறுஷன் தத்துவ புவனங்களிலும் வாழ்வார்.

ஆணவசக்கிலின் இம்மூலகை நிலைகளுள், ஒவ்வொரு நிலையிலும் அவர்கள் பல்வேறு வகைப்படுதலால், மூலகை ஆன்மாக்கள் ஒவ்வொரு வகையிலுள்ளனவும் பல்வேறு வகையான நிலையிலுள்ளன.

மூலகை ஆன்மாக்களின் வேறுபாடு

மூன்றுத்திறத் துள்ளாரு மூலமலத் துள்ளார்கள்
தோன்றலர்தொத் துள்ளார் நுணை.

ப—ரை: மூன்று திறத்து உள்ளாரும் - அம்மூலகையான்மாக்களும், மூலமலத்துள்ளார்கள் - அநாதியே ஆணவமலசம்பந்தர்களாய் இருக்கிறவர்கள்; நுணையுள்ளார் - பிரகிருதிமாயை என்னுந் துணையினையுடைப சகலர், தொத்துத் தோன்றலர் - மலத்தினுற் பினிக்கப்பட்டிருக்கும் தமது நிலைய அறயாதவர்.

“ மூலமலத்துள்ளார்கள் ” என்றதனால் விஞ்ஞானுகலருக்கு ஆணவம் உண்டென்பதும், சகலர் பிரகிருதி மாயை உடையவர் என்பதனுற் பிரளயாகலருக்கு அம்மாயை இன்

தென்பதும் பெறப்படும். விஞ்ஞானுகலரும் பிரளயாகலரும் மலத்தினுற் பினிக்கப்பட்டதை உணர்பவராவர்.

ஆன்மா வளியற்று
கண்டவற்றை நாலுங் கனவிற் கலங்கியிடுந்
திண்டிறலுக் கென்னே செயல்,

ப—ரை: நாலும் கண்டவற்றை - நாவிலே நாள்தோறுங் கன்... பொருள்களை, கனவிற் கலங்கியிடும் - கனவிலே மாறிக் காணகின்ற, நின் திறலுக்கு - வளி பற்ற ஆன்மாக்கலங்கு, பெயல் என்னே - தம் செயலாவது யாது? [தத்திரச் செயலும் வளிபும் இல்லை என்றாய்]

திண்டிறல் என்பது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு: திண்திறல் - இன்னிய வளிமை, (உறுதியான வளிமை); பண்பாகுபெயராகத் திறக்கியடையலை உணர்த்த வல்ல பெயர்; அஃது ஈண்டு இகழ்தற் கருத்தில், எதிர்மறை மிலக்கலையாகிய குறிப்பு மொழியாய் நின்று, திண்திறலற்ற ஆன்மாவை டணர்த்திற்று. நனவிலே காணப்படும் பொருள்கள் மனத்திலே பதிநிதிருப்பன. அந்தப் பொருள்கள் கனவிலே காணப்படுந்தனமை ஆன்மாவினுடைய இன்பதுன்ப நுகரச் சிக்குத் தக்கதாய் மாறு; ஆன்மா கர்மவசத்தால் வருந்த வேண்டியதாயின், உயிரோடிக்கும் நண்பர் ஒருவர் இறந்தவர் போலவும், மகிழ்வேல்ன்டியதாயின் இறந்தவர் உயிரோடிக்குப்பவர் போலவுந் தோன்றுவர். இப்படியான கனவினுற் பிராரத்தலினை சிறிது அநுபவிக்கப்படுகின்றது. நனவிலே கண்டபடி கனவிலே காணும் ஆற்றல் ஆன்மாவுக்கில் காமையால் அது திறலற்றதாகும்.

நனவுக்குச் சாக்கிரமென்று பெயர். ஆன்மா சாக்கிர நிலை வில் நிற்கும்போது ஞானேந்திரியமைந்தும், கனமேந்திரி யமைந்தும், சப்தாதியைந்தும், வசனுதியைந்தும், வாயுக்கள்

பத்தும் அந்தக்கரணங்கள் நான்கும், புருடத்துவமுமாகிய முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும். கனவிற்குச் சொப்பனமென்று பெயர். சொப்பனத்திலே: மேற்சொல்லிய மூப்பத்தைந்துள், ஞானேந்தியமும் கர்மேந்திரியமும் ஒழிந்த இருபத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும்; நித்திரையாகிய கழுத்தி நிலையில், அந்தக்கரணங்களுட் சித்தமும், வாய்க் கனுட் பிராணனும், புருடனுமாகிய மூன்றாந் தொழிற்படும். அடுத்த நிலையாகிய துரியத்திற் பிராணனும், புருடனும் தொழிற்படும். துரியாதீத்திற்கு புருடன் ஒன்றே தொழிற்படும். இந்த ஐந்து நிலைகளிலும் ஆன்ம முயற்சிக்கு மத்தி யஸ்தானங்கள் முறையே நெற்றியும், நெற்றியின் சீழ் கழுத் துவரையும், கழுத்தின்கீழ் இருந்தும் வரையும், இருதயத்தின் கீழ் கொப்பும் வரையும், கொப்புழில்கீழ் மூலாதாரம் வரையுமாம். இந்த ஐந்து நிலைகளுக்கும் அவத்தையென்றுபெயர். சிவத்துவம் ஐந்தும், வித்தியா தத்துவம் ஏழும், பூதம் ஐந்தும் இந்த நிலைகளின் போக்குவரத்துக்குக் காரணமாகக் கையால் இவைகளோடு சேர்த்தென்னப்படவுல்லை.

இந்த அவத்தைகள் நின்மலாவத்தை, யோகாவத்தை சுலகாவத்தை என மூவகைப்படும். அவற்றுள் நின்மலாவத்தையிலே ஆன்மாவானது புறக்கரண வூட்கரணங்களிற் சார்ந்திருக்குந் தன்னையறிவது சாக்கிரம்; புறக்கரணத்தைவிட்டு உட்கரண முயற்சியுடன்கூடித் தன்னையறிவது சொப்பனம்; போகங்களில் விருப்பின்றிச் சலவனமற்ற மனத்துடன் கூடியிருப்பது கழுத்தி. மனத்தையும் விட்டு ஞானத்துடன் கூடியிருப்பது துரியம்; விவத்துடன் ஜக்கியம் பண்ணியிருப்பது துரியாதீதம். யோகாவத்தையிலே பிரத்தியாகாரம் சாக்கிரம்; தாரணை சொப்பனம்; தியானம் கழுத்தி; சமாதியிலே தற் சொரூப தரிசனங் துரியம்; சிவனைத் தரிவிப்பது துரியாதீதம். சுலகாவத்தையிலே ஆன்மாக்கள் விழிப்பாயிருந்து காண்டல் கூட்டல் முதலிய தொழில்களில் நிற்றல் சாக்கிரம்; கனுக்கானும் நிலையாகிய தாக்குதலில்லாத நித்திரை சொப்பனம். கனுவில்லாத உறுதி யான நித்திரை கழுத்தி. துண்பத்தினால்

அறிவுகேடான நிலை துரியம். கருவிகளினின்றும் ஆன்மா நீங்கும் நிலை துரியாதீதம். (4)

ஆன்மா அறிவிக்க அறிவது

பொறியின்றி யொன்றும் புணராத புந்திக(து) அறிவென்ற பேர்நன் றற.

ப—ரை: பொறியின்றி - ஜம்பொறிகளில் ஏதா மி னு மொன்றில்லாமல், ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு - ஒரு விஷயத் தையும் அறியமாப்பாத ஆன்மாவங்கு, அறிவு என்ற பேர் - அறிவு ('நித்து') என்றுறைத்த பெயர், அற நன்று - மினூயங்களாம்.

புந்தி - புத்தி: ஆகுபெயராய் ஆன்மாவை உணர்த்திற்று. நன்று: இகழ்ச்சிக் குறிப்புமொழி. சகலாவத்தையிலே ஆன்மாக்கள் பொறிகளினது துணைகொண்டே அறிவன; ஆதலால் அந்த நிலையிலே தாமே அறியும் அறிவில்லாதன. (5)

ஆன்மா இயல்யாக அறிவுப்பொருள்
ஓளியு மிருஙு முலகு மலர்கட்
டெளிவில் எனில்ளன் செய.

ப—ரை: ஓளியும் சூரியன் நெருப்பு முதலிய சுப்கலூம், இருஞும் - மயக்கத்தைக் கருவதாகிய இருஞும், உலஞும் - (பல வகைப்பட்ட பொருள்களோடு இறந்து நிற்கும்) உலகழும், அலர்கள் தெளிவி இஸ் எனில் - விழித்திருக்குங் கண்ணிற்குக் காணுங் நுண்ணம் இஸ்ஸையாயின், என் செய - என்ன பயனை உடையன?

அவை இருந்தும் தாம் அறியப்பாமற்போம். அப்படியே ஒளியாகிய சிவமும் இருளாகிய மலழும் உலகமாகிய மாண்பு

யும், விழித்திருக்கும் கண்ணுகிய ஆன்மாவுக்கு அறியுமாற்றல் இல்லையாயின், அறியப்படா. ஆயின், அவற்றை ஆன்மா அறிதலால், அது அறிவுப் பொருளோயாம். அந்த அறிவைக் கொண்டு ஆன்மாவானது தொழில்களைச் செய்யும் முறையை யையும், விரும்பவேண்டியவை எவ்வென்பதையும் அறித வால், அதற்கு அறிவு, தொழில். இச்சை ஆகிய மூன்றும் உள்ளவைகளாம். இவை முறையே ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, இச்சாசத்தி எனப்படும்.

(6)

ஆன்மா சதந்த்ரு

சத்துசத்தைச் சாரா சுசத்தறியா தங்களினவ
உற்றுசத சத்தா முயிர்.

ப—ரை: சத்து அசத்தைச் சாராது - நிலைபெற்ற ஞான மாகிய விவரம் நிலையற்றவாகிய மாணப் பொருள்களைப் புதிதாகக் கட்டியறிய வேண்டுவதில்லை (அவர் என்று மறியவராதலால்); அசத்து அறியாது - டப்பியொருள்கள் ஒன்றைப் பறியாம்படா, அங்கன் - அப்படியிருத்தலால், இவை உற்று - விவத்தையும் டப் பொருள்களையும் அறிவன, உதசத்தாம் உயிர் - சத்தாக மறும் அசத்தாகமாலும் சத்தயிருக்கும் ஆன்மாக்களாம்.

சாராது என்பதற்கு அறியும் விடயமாகக் கொள்ளாது எனினுமாம். ஆன்மா மலத்தினால் மறைப்புண்டு சக்தி மடங்கிக் கிடத்தலால் அசத்தாதற்கும், முத்திக்காலத்தில் மறைப்பு நீங்கித் தனது சத்தி விளங்கி நிலைத்தலால் சத்தாதற்கும் பொதுவாய் நிற்றலால் சதசத்தாரும் என்றும், முத்தியிலே ஆணவும் தனது சத்தி மடங்கிக் கிடத்தலாலும் கர்மம் அற்றுப்போதலாலும் மாணய நீங்குதலாலும் இவை மூன்றும் அசத்து என்றும் கூறுவர் ஒரு சாரார். இனி, இதிலே சத்து என்பது சித்து என்னும் பொருளை உடையதென்றும், சிவம் என்று மறிவுடைய தாதலால் கித்தென்றும், மலங்கள் என்று மறிவில்லாதவை யாதலால் அசித்தென்றும், ஆன்மா இயல்

பொக அறிவுப்பொருளாயும், ஆணவமறைப்பால் அ றி வி ஸ் பொருளாயும் உண்மையால் சித்தித்தென்றும் சொல்லப்படு மென்பர் வேறொரு சாரார். சிவஞானபோத மூலத்திலே கித்து, அசித்து என்னும் சொற்களே உள்வாதலால், சத்து என்பது சித்து என்னும் பொருளை உடையதென்பதே அதிகம் பொருத்தமானதாம்.

உயிர் கடவுளை எவ்வாறுறியுமெனின், அ வ ரு ண ட ய கானம் கிடைக்கும்போது அதைத்தொண்டு அது அவரை அறியும். அப்படி அறியும்போது, அவரைத் தன்னின் வேறுப் பெற்றாரது; அது அவராகி நின்றே அறியும். “உய்த்தல்” என்றும் பாடமுண்டு.

“சிவஞானத்தைப் பெறுதற்கு முன் நாம் கடவுளை யறிய இயலாதாயின் அவரைத் தியானித்தலும் வணங்குதலும் எவ்வாறு இயலும்? தியான வணக்கங்களின்றி முத்திதிலை கைகூடாதே!” என்னில், கடவுள் தம்மை ஆன்மாக்கள் வழி படுத்தகாக அநேக மூர்த்தங்களை ஆகமங்களிலே விதித்தருளி னார். அவை சிவாலயங்களிலுள்ள திருவருவங்கள். அவை கலைக் கண்ணுலை தரிசித்துக் கடவுளாக நினைத்து வணங்கி னால் அவரை நேரே வணங்கும் பலனுண்டாரும். அந்தத் திருவருவங்களைத் தியானித்தல் அவரைத் தியானித்தலாம், கோயிலிற் செய்யப்படுந் தொண்டுகள் அவருக்கு நேரே செய் யப்படுந் தொண்டுகளாம். இவைகளோடு சத்தி ரூபமாகிய மந்திரங்களை யச்சரித்தலும், தேவார திருவாசக முதலிய அருட்பாக்களைப் பாடுதலும் அவரைச் சமீபிக்கச் செய்யும் வழிகள். கோயிலுக்குப் போக இயலாத காலங்களிலே, அங்கே யிருக்குந் திருவருவங்களை மனத்திலே பதித்து வழி படலாம். யோதிலையை யடைந்தவர்கள் கோயில் வழிபாட் டோடு யோக வழிபாடுஞ் செய்வர். கோயில் வழிபாட்டைப் பழிப்போர் சிலர் சிற்சில வடிவங்களாகக் கடவுளை நினைத்துக் தாம் வழிபடுகிறதாகக் கூறுவர். அவர் நினைக்கும் உருவங்களும் கடவுள்ளடைய உருவங்களைல்வே. அவைகளிலே

சிவபெருமானுடைய திருக்குணங்கள் அமையப் பெறுமையாலும், கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்களில் அவை அமைந்திருத்தலாலும், அவர்களது மனம் போன்படியே என்னுமுருவங்கள் பெரும் பயன்றுவை. வேறு சிலர் அவருடைய ஞங்களைத் தியானிக்கிறார்களாம். குணத்தைத் தியானித்தல் அவரைத் தியானித்தலன்று. போகக் காட்சியும் பரமாஷவத்தைக்காணப்பதன்று. ஆதவாற் கடவுளை நேரே யறியுஞ்சுத்தஞானி தவிர்ந்த மற்றையெல்லாரும் பிரதிமை வாயிலாகவே கடவுளை வணங்குவின்றனர். பிரதிமைகளுட் கோயிலிலுள்ள பிரதிமைகள், சிவபெருமானுற் கற்பிக்கப்பட்டனமொலூம், அன்பர்களுக்கு அப்படியான உருவங்கள் தோன்றி அருள் செய்ததினாலும், சிவசத்தியாகிய மந்திரநியாசத் தினாலே அவருடைய திருவருள் அவ்வருவங்களிலே தமிழில் நெய்போலத் தோன்றி நிற்றலாலும் எல்லாப் பிரதிமைகளுள்ளும் சிறந்தவையாம்.

ஆன்மா தன்வயமில்லாதநு

**இருளில் இருளாகி யெல்லிடத்தில் எல்லும்
பொருள்க விலதோ புவி.**

ப—ரை : இருளில் இருளாகி - இந்த வந்த காலத்து இருளமையாகியும், எல் இடத்தில் எல் ஆம் பொருள்கள் — ஒளி வந்தபோது ஒளிமையாகியும் நிற்கும் பொருள்களை, புவி இலதோ - பூமி உடையதன்றே? (அப்படியான பொருள்கள் பூமியிலுள்ளு; அவை படிகம் முதலியன. ஆன்மா இப்படியான பொருள்களைப் போஸ்வது).

படிகமானது இருளிலே இருட்டன்மையாயும், நடுப்பகலிற் குரியாளி படும்போது ஒளியமாயும் இருக்கும்; அது போல, ஆன்மாவானது ஆணவத்தோடு சேர்ந்து நிற்கும் போது அறிவு செட்டுச் சடப்பொருளாயும், சிவஞானத்தைப் பெறும்போது முற்றறிவுடைய பொருளாயும் உள்ளது: “ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்க்குஞானத் தானு

வினே டத்துவித மாகுநா வெந்தானோ” என்றார் தாயமானவர். ஆன்மாவானது ஆணவத்தினாலே தாக்கப்படுத்தால், அது தன்வயமில்லாதது என்பது இச்செய்யுளாற் பெறப்பட்ட கருத்து. (8)

ஆன்மா சிவத்தைக் காணுமைக்குக் காரணம்
ஊமன்கள் போல வொளியு மிகவிருவே
ஆ(ம்)மன்கள் காணுதலா.

ப—ரை : ஊமன்கள் போல - கூகையின் கண்ணுக்குச் சூரியனது ஒளி தோன்றும் விருப்பதுபோல, மன்கள் காணுதலை - சிவ பெருமான் அருள்கின்ற ஞானத்தைக்கொண்டு காணுத ஆன்மாக்கலுக்கு, ஒளியும் மிக இருளே ஆம் - சிவமாகிய ஒளி தோன்றுமல் நிற்கும்.

“வாமன்” என்றும் பாடமுண்டு. வாமன் - சிவபெருமான். குரியப் பிரகாசமானது கூகையினது கண்ணிலும், மனிதர் ஆடு மாடு முதலிய உயிர்களினது கண்ணிலும் ஒரே தன்மையாகவே படுகின்றது. ஆயினும், அந்தப் பிரகாசத் தைக் கூகை காணமாட்டாமலும் மனிதர் முதலிய உயிர்கள் காணக்கூடியனவாகவும் இருக்கின்றன. இந்த வேறுபாடு கண்ணிலுள்ள வேறுபாடன்றிச் சூரியப் பிரகாசத்திலுள்ள வேறுபாடன்று, அதுபோலக் கடவுள் எல்லா ஆன்மாக்களிலும் ஒரே தன்மையாகக் கலந்து நிற்கவாற். அவ்வகளின் வேறுபாடான நிலைகளினால் சில அவரை அறியத்தக்கனவாயும், வேறு சில அறியமாட்டாமலும் இருக்கின்றன. ஆணவசசார்புள்ள ஆன்மா கடவுளை அறியமாட்டாது: திருவருட்சார்புள்ள ஆன்மா சிவஞானமாகிய கண்ணுற் கடவுளைக் காணும். “பொல்லா இருளகற் றங்கதிர் கூகையென் புட்கண்ணிலுக், கல்லா யிருந்திடு மாக்ரூக்கு மேயறி வோருளத்தில், வல்லா ரறிவா ரறியார் தமக்கு மயக்கங்கண்டாய்,

எல்லாம் விழிமயக் கேமிறை வாகச்சி யேகம்பனே¹ என்று பட்டினத்தடிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிவர். (9)

ஆனால் அருளின் பேற முயல்ல வேண்டும்
அன்றளவும் ஆற்றுமுயி ரந்தோ அருள்தெரிவ(து)
என்றளவொன் நில்லா இடர்.

ப—ரை : என்று அ எ ஏ ம் - அநாதியாகவே, அன வொன்று இல்லா இடர் - (பிறந்திறந்து) அளவில்லாத துங்பங் களை, ஆற்றும் உயிர் - தாங்கிநிற்கும் உயிர் கள், அந்தோ-ஜீயோ!, அருள் தெரிவது என்று - (ஆணவும் நின்கந்த) திருவருளாகிய நூடாத்தைப் பெற்றுப் பேரின்பத்தை யடைவது எக்காலம்.

நாம் படுக் துன்பத்திற்குக் கணக்கில்லை யாதலால், அவற்றி வின்று நீங்குதற்கு முயல்லடைவன்று மென்பதும், அதற்காகக் கடவுள் விதித்தபடி நடந்து அவரிலுள்ள பற்றை வளர்ந்தல் வேண்டு மென்பதும் இதன் கருத்து. (10)

முன்றும் அதிகாரம் — இருண்மல நிலை

அஃதாவது, ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்து இருள்போல நிற்கும் ஆணவத்தினது தன்மை. ஆணவத்தை நீக்குதற்குக் கருவியாய்கள் மாயையின் து தன்மையும், ஆணவத்தா லுண்டாகும் கூர்மத்தினது தன்மையும் தொடர்புபற்றிக் கூறப்படுதலால் இவ்வதிகாரம் மும்மலக்கணையும் விளக்குகின்றது.

முப்பொருளும் இன்பதுபெறும் உள்ள பொருள்கள் துங்பும் பலத்துயருமின்புந் துணைப்பொருளும் இன்றென்ப தெவ்வாறு மில்.

முன்றும் அதிகாரம் — இருண்மல நிலை

35

ப—ரை : துங்பும் பலத்துயரும் - நெருங்கிய பிறவித் துங்பமும், இன்பும் - முத்தியாகிய பேரின்பமும், துணைப்பொருளும் - பிறவித்துங்கியந்துக்குந் காரணமாகிய மும்மலங்களும் முத்திக்குந் காரணமாகிய சிக்கும், இன்று என்பது - இல்லாத பொருள்கள் என்று சொல்லுவது, எவ்வாறு இல் - சருதி யுத்தி அனுபவம் என்றும் அளவிலக்குந் எவ்வாற்றலும் மில்லை,

இல் - இல்லை, உள்ளதன்று, உண்மையாகாது என்றபடி. உலகாயதன் கடவுளும் முத்தியின்பமும் ஆங்மாவும் மலமும் இல் பொருள்களென்று கூற வள். ஆயினும், மனிதன் விலங்கு பறவை புல் முதலியவற்றினது சரீர அமைப்பைப் பார்க்கும்போது, அந்தச் சரீரங்கள் நிமித்தகாரணமாகிய கடவுளில்லாமல் அனுக்கள் தாமே கூடுவதிலுண்டாகா வென்பது புலப்படும்; ஆதலால் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிற ரென்பது அதுமானத்தாலும் பெறப்படும். பிறவியெடுத்தனுபலிக்கும் இன்பங்களுள் உலக இன்பங்கள் துங்பமாய் மாடிதலும், பயன் கருதாது கடவுளை வழிபடலால் வருமினபம் இன்பமாகவே நிலைத்தலும் நாம் காண்கின்றோம். இதனாலே சிலானுபவத்தாற் பெறப்படும் நிதிதிய இன்பமாகிய முத்தியின்ப உண்மையும் கொள்ளப்படலாம். (1)

ஆணவத்து நூண்மை அனுமானத்தால் துணியப்படும் இருளான தன்றி யில்தெவையு மேகப் பொருளாகி நிற்கும் பொருள்.

ப—ரை : எவ்வயும் - உலகத்துலேயுள்ள பலவகைப்பட்ட பொருள்களும் ஏகப்பொருளாகி நிற்கும் பொருள் - (அவற்றின்

¹ கநுதியாவது வேதாகமன்னாகிய கடவுள் வாக்கு. அநுபவமாவது இத்தியங்களை அறியப்படுத் து அந்தியாவது அநுபவங்களை அளவை நூற்படி பலவாறங்கள் பொருக்கலாம் பெறப்படுக் கூறியு இதை முறையே உரை, காண்டல், கருதல் எனப்படும்.

தன்மை தோன்றுமல்) ஒரே பொருளாகத் தோன்றுச் செய்யும் பொருள், இருளானதறி இலநு - இருஞ்சுவான பொருளான்றி வேறு பொருள் இல்லை.

இருள்மிகுந்த இரவிலே, வழியில் நிற்கும் மரம் மரமாகத் தோன்றுது. அவ்வழிச் செல்வோர் அதைக் காணுது அதிலே தலையைத் தாக்குவார். அதிலே கிணறிருந்தால், கிணறு தோன்றுமையாற் கிணற்றுன் விழவார். பாம்பு கிடந்தால் அது தோன்றுமையால் அதிலே மிதித்துக் கட்க்கப்படுவார். இவ்வாறு பொருள்களுடைய தன்மையை மறைப்பது இருஞ்சுவான பொருள். பதி பசு பாசங்களின் தன்மை மறைக்கப்படுகின்ற படியால், அவற்றை மறைப்பதாகிய இருள்போன்ற ஓன்று இருத்தல்வேண்டும் என்பது அநுமானம்; இப்பொருள் ஆணவம் எனப்படும். இது பிறவித் துன்பத்தை மறைத்து அதை இன்பமாகக் காட்டி, ஆன்மாவை அத்துன்பத்துக்குக் காரணமாகிய விளையிலே செலுத்துகின்றது. வீட்டிடுங் பேரின் பத்தை மறைத்துத் துன்பமாகக் காட்டி, அந்த வழியில் ஆன்மாவைச் செல்லவிடாது தடுக்கின்றது. கடவுளுடைய திருவருளின் பெருமையை மறைத்து ஆன்மாவுக்கு அகந்தை மமதைகளை உண்டாக்கி மயக்குகின்றது. அகந்தை மமதை கள் “யான்” “எனது” எனவுப்படும். இவை மயக்கங்கள் என்பதை “யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானேர்க் குயர்ந்த உலகம் புகும்” [திருக்குறள்: செய். 346] என்னுந் திருவாக்காலுந் தெளிக.

ஆணவத்தின் குணங்கள்: மோகம், மதம், ராகம், விஷாதம், சோஷம், வைசித்தியியம், அரிசம் முதலியன்; மோகம் நஸ்வறிவை மயக்குவது. மதம் உலக இன்பங்களை மேலாக மதிக்கச் செய்வது. ராகம் உலக இன்பங்களில் ஆசையை உண்டாக்குவது. விஷாதம் அனுபவித்த இன்பம் பின்பு கிடையாதபோது வருத்துவது. சோஷம் பற்றுள்ளவர் களிலிருந்து நீங்கவேண்டிய காலத்தில் வருந்தி உடம்பை மெலியச் செய்வது. வைசித்திரியம் ஆன்மா தன்னிலுள்ள

குற்றங்களைக் கடவுளிலேற்றித் தன்னுடைய பெருமைகளை வியந்து அதிசயிக்கச் செய்வது. அரிசம் உலக இன்பங்களை அனுபவிக்கும்போது ஆன்மா தவக்கு ஒரு குறையுமில்லை என நினைக்கச் செய்வது. இவற்றுள் ராகமாகிய அவாவே உயிர்களை அதிகமாய் அலிப்பது. “அவா வெள்ளக் கள்வனேனை”* என மணிவாசகப்பெருமானாரும், “அவாவெள்ளப் பெல்லா வயிர்க்கு மெஞ்சுான்றுந், தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து” (37 — 1) எனத்திருவள்ளுவ நாயனாரும் பாடியகுளினார்.

ஆணவம்-அனுவாக்குவது. அனு-யிகச் சிறிய கொருள் ஆண்மாவின் சர்வஞ்சுத்துவத்தைத் தடுத்து அதன் அறிவை அனுவாக்குவதனால் ஆணவமெனப்படுகிறது. (2)

ஆணவம் இருளிற் கொடியது

இருபொருளுங் காட்டா திருஞ்சுவங் காட்டும்
இருபொருளுங் காட்டா திது.

ப — ரை: இருள் - இருளானது, ஒரு பொருளும் காட்டாது - மற்றைய பொருள்களைக் காட்டாது (ஆபினும்), உருவங் காட்டும் - தன்னுடைய உருவத்தைக் காட்டும், இது - இந்த ஆணவமானது, இந் பொருளுங் காட்டாது - பிற பொருள்களையும் தன்னையும் மறைக்கின்றது, (ஆதலால், இது இருளினுங் கொடியது),

இருள் தன்னுடைய உருவத்தைக் காட்டுதலினுலே இருளுள்ளபோது விளக்கோடு போவார்கள். விளக்கில்லையாயின் அவதானமாகப் போவார்கள். ஆதலால், இருளினால் துங்பமடைவோர் மிகச் சிலர். ஆணவ இருளானது தன்னைக் காட்டாது நிற்றலால், ஆன்மாக்கள் அதனுடைய வஞ்சினையை உணராமல், ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அதனால் மயக்கமுற்று,

* திருவாசகம் — திருச்செதம் 21.

அதனுடைய வலையிற் சிக்கி வருந்துகின்றன. ஒருவன் கொடிய கொலீஸ்தொழிலைச் செய்யுப் போது, அதைச் சரியான செயலைன்று நினைத்துச் செய்கிறார்கள்; கைக்காலி வாங்குகிறவன் தன்னுடைய செயல் மிகச் சாதுமியமானதென்று நினைத்து அந்தத் தீய தொழிலைச் செய்கிறார்கள்; புலாலுண்ணல் தீய செயலென்று உணர்த்தவர்களும், “அஃதெப்படியாயினு மாருக, நாம் உண்போம்” என்று சொல்லக்கூடியதாகப் புலாலிலே பேராசை யுண்டாகின்றது. இப்படியே தீய செயல் களை நல்லவைபோலக் காட்டித் தன்னை மறைத்து, அடுத்துக் கெடுக்குங் குணமே ஆணவத்திலுள்ள பெரும் பொல்லாங்காம்.

(3)

ஆணவம் அநாதியாய் ஆண்மாவோ ஹ்லாது
அள்றளவி யுள்ளொளியோ டாவி யிடையடங்கி
இன்றளவும் நின்ற திருஞ்.

ப—ரை: அன்று அளவி - அநாதியே ஆண்மாவோ ஹ்லாதாய், உள் ஓலியோடு ஆவியிடை அடங்கி - அவ்வாள்மாவுக்குப் பிராணங்கிய விவரம் அதனேடு நிற்க அந்தச் சிவத்தைச் சாராது ஆண்மாவைச் சார்ந்து, இருந் - ஆணவமானது, இன்றளவும் - இன்றுவரைக்கும், நின்றது - நிங்காது நின்றது.

மாணை கன்மமாகிய மற்றைய மலைகள் சர்வசங்கார காலத்தில் ஆண்மாவை விட்டு ஒதுங்கிநின்று மகாசிருட்டித் தொடக்கத்தில் அதைச் சார்வன. ஆணவமானது சர்வசங்காரத்திலும் ஆண்மாவோடு நிற்பது. ஆகவே அது முத்திநிலை வரைக்கும் ஆண்மாவினின்றும் நிங்காதது. அது ஆண்மாவோடு நிற்குமன்றி, ஆண்மாவுக் குயிராய் நிற்குஞ் சிவத்தைப் பற்றுது.

(4)

ஆணவம் அநந்த சக்திகளை யுடையது
பலரைப் புணர்ந்துமிருட் பாவைக்குண் டென்றுங்
கணவர்க்குந் தோன்றுத கற்பு.

ப—ரை: பலரைப் புணர்ந்தும் - என்னில்லாத ஆண்மாக் கணைப் பொருந்திக் கலந்து நின்றும், இருட் பாவைக்கு - ஆணவமாகிய பெண்ணுக்கு, கணவர்க்கும் என்றுந் தோன்றுத கற்பு உணடு - தனது நாயகராகிய ஆண்மாக்கலுக்கும் எக்காலமும் தன்னைக் காட்டாமலிருக்கும் நியம முண்டு.

கற்புள் பெண்கள் பிற ஆடவர்களோடு சேராதவர்களாய்த் தம்முடைய சொந்த நாயகருக்குத் தம்மைக் காட்டி நிற்பர். இவர்களுடைய தன்மைக்கு முழு மாருச, ஒர் ஆண்மாவைப் பிடித்திருக்கும் ஆணவமே பிற ஆண்மாக்களோடு சேர்ந்தும் அந்த ஆண்மாவுக்குத் தன்னைக் காட்டாமல் நிற்கின்றது. “ஓவு வேவர் ஆண்மாவையும் பிடித்திருக்கும் ஆணவம் வேரு? ஒன்று?” என்னுங் கேள்விக்கு விடையாக, அது வேறுந்று என்பதைக் காட்ட “இருட்பாவை” என்றும் அது பலவகைச் சுத்தியுடைய தென்பதைக் காட்ட “பலரைப் புணர்ந்தும்” என்றுங் கூறுப்பட்டது. “ஓன்றதாய் அநேகசுத்தி யுடையதாய்” என்றார் பிறகும்.

ஆணவம் வெங்கில்லைத் தடுப்பது
பன்மொழிக் கௌன்னுணரும் பான்மை தெரியாத
தன்மையினு எார்தந் தது.

ப—ரை: பன்மொழிகள் என் - வேறு பல காரணங்களைப் பேசிப் பயனென்ன, உணரும் பான்மை தெரியாத தன்மை - (ஆண்மா உண்மைகளை) அறியாமல் நிற்கும் மயக்கம், இருளார்தந்தது - ஆணவம் தந்த மயக்கமாம்.

(1) சிலர் இந்த மயக்கம் மரபையினால் உண்டான தென்பர். சர்வசங்கார காலத்திலே மாணை ஆண்மாவினின்றும் நிங்கும்போது ஆண்மா ஞானத்தைப் பெறுமையாறும். மாணையினால் உண்டாக்கப்பட்ட சரீரம் அஞ்ஞானத்தைச் சிறிது நீக்கி நன்மை தீமையை ஒருவாறு உணருதற்குக் கருவியாயிருத்தலாறும் அஞ்ஞானத்திற்கு மாணை காரணமென்பது பொருந்தாது.

(2) வேறு சிலர் இதற்கக்காரணம் கர்மம் என்பர். கர்ம மானது மோகம், மதம் முதலிய மயக்கங்களின் காரிய மாதலால் அது மயக்கத்துக்குக் காரணமாகாது.

(3) இன்னுஞ் சிலர் ஆணவர்மானது நூனத்தின் இன்மையன்றி ஒரு பொருளன் நென்பர். அது இல்பொருளாயின், அதிலிருந்து உள்ளபொருளாகிய அவா உண்டாகாது. ஆதலால், ஆணவம் நூனத்தின் இன்மையன்று. இவ்விதமாக ஆன்மாவின் மயக்கத்துக்குப் பலர் பலவாறு காரணங்கற்பித்தலால் “பன்மொழிகளென்” என்றார்.

ஆன்மா அறியவேண்டிய உண்மைகளாவன: கடவுள் ஒருவர், நாம் அவருக்கு அடிமையாகிய ஆன்மாக்கள் நம் மைப் பீடித்திருப்பது மலம். அம் மலத்தினின்று ஓ நீங்கி நித்தியானந்தத்தை யனுபவிப்பதே நாம் அடையவேண்டிய நிலை என்பன முதலானவையாம். (6)

ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமன்று
இருளின்றேற் றுங்பே னுபியியல்பேற் போக்கும்
பொருளுண்டே வொன்றுக்கப் போம்.

ப—ரை: இருள் இன்றேல் - ஆணவம் என்ற பொருள் இல்லையாயின், நுன்பு ஏன் - ஆன்மாவுக்குப் பிறவித்துங்கை மிராது; உபியியல்பேல் - இந்த ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமாயின், போக்கும் பொருள் உண்டேல் - ஆணவத்தைக் கெடுக்கத்தக்க பொருளொன்று உள்ளதாயின், ஒன்றுக்கப் போம் - (அப் பொருள் ஆணவத்தைக் கெட்டுக்கூறப்போது) அங்குவத்தை புடையபொருளாகிய ஆன்மாவும் ஒருங்கே கெட்டுப்போம்.

“இருளின்றேல் துன்பேன்” என்று “துன்பத்துக்குக் காரணம் ஆணவம்” என்றுகிணுலே, துன்பத்துக்கு நேரே காரணமாகிய கர்மம் ஆணவத்தாலுண்டாவதென்பது பெறப்படும்.

குணம் அழியும்போது குணத்தையுடைய பொருளும் அழிய வேண்டும். நெருப்பின் குணமாகிய குடு இல்லாமற் போகும் போது நெருப்பும் இல்லாமற்போம். நான்கு பக்கமும் சமமாயிருத்தல் சதுரத்தின் குணம். சமமாயிருக்குங் குணங் கெடச் சதுரமுங் கெடும். அதுபோல, ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமாயின், அது திருவருளாற் கெடும்போது ஆன்மாவுங் கெட வேண்டும். முத்தித்திலையில் ஆன்மா கெடா திருத்தலால், ஆணவம் அதன் குணமன்று என்பது அநுமானம். (7)

ஆணவம் அநாதி

அநாதி யேல்லைவா காரணமென் முத்திநிலை
போ தகவும் பினி.

ப—ரை: ஆச ஆதியேஸ் - ஆணவமானது ஆன்மாவை இடையிற் சேர்ந்ததாயின் அஃனவ காரணம் என் - அது அதைச் சேர்ந்து இடையிலுண்டான காரணமென்ன; (அன்றியும்), முத்திநிலை - (ஆன்மா சத்தமாயிருக்கும்) முத்திநிலையிலும். பினி பேசாது அகவும் - ஆணவம் ஒரு காரணமுமின்றி முன் போலவே அதைத் திரும்பவும் பிடித்தல்கூடும்.

ஒரு பொருள் இருந்தபடி பிருப்பதற்குப் புதுக்காரணம் வேண்டியதில்லை. (உ—ம்) (1) பலகையின்மே விருக்கும் புத்தகம் இருந்தபடியே பிருப்பதற்குப் புதிதாகக் காரணமுங் சொல்லவேண்டியதில்லை. எந்தெந்தத் தத்துவங்கள் அதை அந்த இடத்தில் முன் நிறுத்தினவோ, அவைகளே அதைப் பின்னும் நிறுத்தத் தக்கவை. அந்தப் புத்தகம் பின்பு அதி வில்லையாயின், அந்த மாறுதலைச் செய்தற்கு ஒரு புதுக்காரணம் வேண்டும். அந்த இடத்தில் அதை நிறுத்தின தத்துவங்கள் குறைந்தாயினும் கூடியாயினும் இருந்தல் வேண்டும். அந்தப் பலகையைச் சரித்தலாகிய ஒரு தத்துவம் கூடுதலால் அந்தப் புத்தகம் விழக்கூடும்; அல்லது அந்தப் பலகையைத்

தாங்கி நிற்கும் கால்கள் இரண்டு விவகுவதனால் அந்தப் புத்தகம் விழக்கூடும், (2) முன் பனிக்கட்டியா பிருந்த பொருள் பின்னுங் கட்டியாயிருக்கக் காரணந் தேடுவேண்டியதில்லை. பின்பு அது நீரானால், அதற்குக் காரணம் வேண்டும்; இப்படியே ஒரு பொருளினது நிலைமை மாறும்போது அந்த நிலை மாறுதற்குக் காரணம் வேண்டுமாதலால், ஆணவமானது முன் வேறிடத்தில் நின்று பின் ஆண்மாவைச் சேர்ந்ததாயின் அந்த ஆணவத்தின் நிலையை மாற்றி ஆண்மாவோடு சேர்ந்த ஒரு காரணம் இருக்கத் தலை; அப்படி அதை ஆண்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க பொருள் ஒன்றுமில்லை; ஏனெனில் ஆண்மாவும், ஆணவமுமல்லாமல், நிற்கும் பொருளாகிய கடவுள் பேரருளுடைய ராதலால், ஆண்மாவுக்குத் துன்பத்தை வருவிக்கும் மலத்தை அதனேடு சேர்க்கமாட்டார். ஆன் மாவும் அறிவுடையதாதலால் தனக்குத் தீமையான ஒரு பொருளைத் தேடிப் பிடியாது. ஆணவும் சித்துப்பொருள்களுதலால் தானுக ஆண்மாவைச் சேரமாட்டாது. ஆணவத்தை ஆண்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க காரண மில்லையாயின் ஆணவும் ஆண்மாவை இடையிட்டுச் சேர்ந்ததன்றென்பது துணியப்படும். ஆதலால், ஆணவும் அநாதியே ஆண்மாவோடுள்ளது. அன்றியும், சுத்தமான ஆண்மாவை ஆணவும் இடையிலே தானுகப் பிடித்ததாயின், ஆண்மா முத்தியடைந்தபின்னும் அது ஆண்மாவோடு சேர்ந்தக்கதாரும். முத்திக்குப் பின் ஆணவும் ஆண்மாவைச் சேருவதில்லையாதலால், அது ஆண்மாவை இடையிலே சேர்ந்ததன் றென்பது துணிபாம்*

* மனித சாதியாரிலே நீயகுணம் கோள்நிய வழியை அறிதற்க வேண்டுதோ பண்டிதர் அரேஷ் பெருமாற்றி செய்கின்றார்கள். இந்த ஆண்மாவு மலடி அமைந்திரைத் தேந்தப்போல் வின்செயலாம். நீயகுணம் கஞ்சகுக் காரணமாய்கள் ஆணவும் இடையிலே நேரன்றியவன்று, அது ஆண்மாவோடு அநாதியாய் உள்ளதென்பதை அவர்கள் அறிவுவென்றியாறு. ஆணவும் ஆண்மாவைச் சேர்ந்ததன்று. இந்த உள்ளமை இச்செய்யுவில் ஈந்புறுத்தப்பட்டது. அநியு தொழிலில்லாதாயிய மாணவையையும் ஆணவும் பற்றிக்கும் என்று சிலர் கூறுவர். இது சூயற்கொம்பைச் சாதனங்களுத்தான் என்பதுபோன்றது.

ஆணவத்தின் சத்திகள் ஆண்மாவின் இன்ப துன்ப நூகர்ச்சியாற் பிறக்கும் மெய்யறிவாலே தடுக்கப்படுகின்றன. நல் விஜை செய்தலால் வருமின்பம் நல்வினையிலே விருப்பையும், தீவினையால் வருந் துன்பம் தீவினையிலே வெறுப்பையும் ஆக்கி, ஆணவமலசக்தி ஒருவாறு மடங்குதற்கும், சிவபெருமானது திருவருளை அதிகமாக நூகருதற்கும் கருவியாகின்றன. இறுதியிலே ஆணவசத்திகள் முற்றுக்கத்தடைப்படுதலும், திருவருள் நூகர்ச்சி நிறைவாதலும் நிகழ்கின்றன. இந்நிகழ்ச்சி முத்தியெணப்படும்.

தீவினைப்பயனை ஒருகால் மாத்திரம் அநுபவித்தால் அத்தீவினைக்குக் காரணமாய் நின்ற அவா கெட்டுப்போகாதென்பது, சிறைத்தங்கடினையை அநுபவித்த கள்வன் பின்னும் களவுத் தொழிலில் முயல்வதால் அறியப்படும்.

ஆணவத்தைக் கெடுக்கும் ஒரு கருவி மாணவன்று மிகினு மொளிகவரா தேவுள்ளாம் என்று மிகினு மகலா திருள்.

ப—ரை :— உள்ளாம் - ஆண்மாவானது, ஒன்று மிகினும் கவராதேல் - மாணவினால் உண்டாயிச் சுடப்பு முதலியவை கிடைத்த காலத்திலும் அறிவைப் பெறுமாட்டாதாயின், இருள் என்றும் அகலாது - ஆணவமயக்கம் ஒருகாலமும் அதைவிட்டு நிங்காது.

ஆண்மா முத்தியில் ஆணவத்திலீன்று நீங்குகிறது; ஆத வால் மாணவையினுடைய சார்பினால் அது அறிவைப் பெறுமென்பது கருத்து. “மாணவைகாடு மலையிப்பன் முன்னேன்”, தோழம்புதமிழக்காடு என்று சிலர் கூறுவர். இது சூயற்கொம்பைச் சாதனங்களுத்தான் என்பதுபோன்றது.

நல்; யா என்பது விரிதல்; அஃதாவது தத்துவங்கள் தன்னில் ஒடுங்குதற்குந் தன்னில்லற தோன்றுதற்கும் முதற்காரணமா யுள்ள பொருள் என்பது. மாண்யானது சுத்தமானயை அசுத்த மாண்ய என இருவகைப்படும், சுத்தமானயைக்கு மாமானயை, விந்து, குஸ்டலினி, குடிலை என்னும் பெயர்களுண்டு; அசுத்த மானயைக்கு அதோமானயை, மோகினி என்னும் பெயர்களுண்டு.

சுத்தமானயையிலிருந்து வாக்கும், கலையும், சுத்த தத்துவங்களும் தோன்றும். வாக்காவது எழுத்தொலிகளின் வடிவின் தாம் அபராநான்த்தைக் கொடுப்பது. இது தூலவைகரி, குக்குமவைகரி, மத்திமை, பைசந்தி, குக்குமை யென ஜவகைப்படும், இவற்றுள் தூலவைகரி பிறர் செவிக்கும் கேட்பது; குக்குமவைகரி தன் செவிக்கு மாத்திரங் கேட்பது. மத்திமை செவிக்கு எட்டாத்தாய்ச் குக்குமமாய் அட்சரங்கள் பிரிந்து தோன்ற வருவது. இவை மூன்றும் சவிகற்ப ஞானத்துக் கேதுவாவன. பைசந்தியானது அக்கரங்கள் பிரிந்து தோன்றுது நிர்விகற்ப ஞானத்துக்கு ஏதுவானது. குக்குமையானது ஞான ஓளியாய் ஏணையாக்குக்கள் தோன்றுதற்குக் காரணமாய் அழிவற்றதாயுள்ளது.

வாக்கிலிருந்து சுத்தப் பிரபஞ்சங்கள் தோன்றும். சுத்தப் பிரபஞ்சங்களாவன: அகரம் முதலிய ஐப்பத்தொரு அக்கரங்களும், பிரணவம் முதலிய எண்பத்தொரு பதங்களும், சகானம் முதலிய பதினெடு மந்திரங்களுமாம்.

கலையானது சிவசத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்டு ஏணைய பிரபஞ்சங்களைத் தாங்கி நிற்பது. இவற்றை அதிட்டிக்கும் சக்தி

^x மலகன்ம முட்டயோர் வழுதற்கு இடமாகமையாலும் இன்பத்தையே கொடுத்தலாலும் சுத்தமானயை எனப்பட்டது.

யானது தொழில் வெறுபட்டால் நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதை என ஐந்து பெயர்களைப் பெறும். அது ஆன்மாக்களின் பந்தத்தை நீக்குங்கால் நிவிர்த்தி யென்றும், நிவிர்த்தி பெற்ற ஆன்மாக்களை அந்திலையில் நிறுத்துங்கால் பிரதிட்டை யென்றும், அவற்றிற்கு ஞானத்தைப் பயப்பிக்குங்கால் வித்தையென்றும், ஞானத்தைப் பெற்றவைகளில் விருப்பு வெறுப்பைச் சாந்தி பண்ணுங்கால் சாந்தியென்றும், சாந்தி நிலையையுங் கடக்கச் செய்யுங்கால் சாந்தி யதையென்றஞ் சொல்லப்படும். இதனால் அதிட்டிக்கப்படும் கலைகளும் முறையே இப்பெயர்களைப் பெறும்.

சுத்த தத்துவங்களிலிருந்து சுத்தபுவனங்கள் தோன்றும். கலை, தத்துவம், புவனம் ஆகிய மூன்றும் அர்த்தப் பிரபஞ்சங்களைப்படும். சுத்தப் பிரபஞ்சங்களும் அர்த்தப் பிரபஞ்சங்களும் அத்துவாக்கள் எனப்படும்.

சுத்த தத்துவங்களாவன: சிவம் ^x, சுத்தி ^x, சதாசிவம், சகரம், சுத்தவித்தையாகிய ஐந்துமாம். இவற்றுள், சிவதத்துவம் சிவபிரானது ஞானசத்தி யின் சங்கற்பத்தால் சுத்தமானயையிலிருந்து தோன்றுவது. குக்குமைவாக்காகிய நாதம் இத்தத்துவத்தைப் பற்றி நிற்றலால் இது நாததத்துவம் எனவும்படும். இப்படிச் சிவதத்துவமாய் நின்ற சுத்தமானயை சிவ

^x சிவதத்துவமும் சுத்தித்தத்துவமும் உருவமில்லாதவையாகிறது, சீருபோவும் வட்டப் போவும் ரூபிக்கப்படும். சிவமிக்க 'நீங்டாராம் நாத ஸுமாகவும், பீடம் வட்டித்த வித்து ஸுபாயும் முறையே சிவமாயுந் சுத்தி யாயும் ஆகைத்துவன். 'நாதம் லிங்கமித்தன்னேயம் பிர்துரீட்டுக்காற்றுதம்' என்பதை 'ஏதுநாதத்திற் காண்க. நீநகச் சிவம் சுதாசிவம் எனவுகைத்தி மனேஷமணி எனவந்து சொல்லப்படும், 'வின்கேரப்பு; ஸுஷ்புதேநாமதீ' ஸ்தா ஸிவேஷத்து பி பேட்ச்சுதி; ஸுஷ்புதா நாமணைவமேனுன்னனி!!'. என்று சபபிரபேதங்களுகின்றது. குடியாயிய சிராவமே சுகம் தத்துவங்களுக்கும் மேலாய் நிற்றலாற்போதும் அதற்குக் காத்தாவாகிய விநாயக் கடவுள் முதல் வணங்கப்படுவதும், சிராவக்காம் மந்திரங்களைஏல்லா வற்றிற்கும் முதலில் உச்சரிக்கப்படுவதுமாம்,

பிரான்து கிரியா சத்தியின் சங்கற்பத்தினுற் சத்தி தத்துவமாகும்; இது பைசந்தியென்னும் வாக்கிற குப் பற்றுக்கோடாகவின் விந்து தத்துவமென்றும் பெயர்பெற்று நிற்கும். சிவபிரான்து ஞானக்கிரியா சத்திகளின் சங்கற்பத்தாற் சத்தி தத்துவத்தினின் றும் சதாசிவ தத்துவம் தோன்றும். இதிலே கிரியா சத்தியின் சங்கற்பம் மிக்குச் செல்லுதலால், இதி விருந்து ஈசுரத்துவமும், இதி லே ஞானசத்தி மிக்குச் செல்லுதலாற் சுத்த வித்தியாதத்துவமும் தோன்றும்.

இவற்றிலுள்ள சிவசத்திகளும், அவற்றின் கலைகளும், ஆன்மாக்களும் அடுத்த பக்கத்திற் காட்டப்படும் கோட்டு வடிவத்திற் காண்க.

அச்தமாயையிலிருந்து காலம் நியதி கலையாகிய மூன்றாண்டு தோன்றும். காலம் ஆன்மாக்களுக்குரிய இன்ப துண்டமாகிய போகங்களை அனுபவிக்க வேண்டிய காலங்களிலே சிவசத்தியினுடைய தூண்டுதலால் அனுபவிக்கச் செய்வது. நியதி அவரவர் செய்த கர்மத்தின் பலனை ஏற்றமலும் குறையாமலும் அளவாக அனுபவிக்கும் ஒழுங்கைச் செய்வது. (நியதி - ஒழுங்கு) கலையானது கர்மத்தினால் வரும் இன்ப துண்ட நுகர்ச்சியினால் ஆணவப் பினிப்புக் குறைய, ஆன்மாவினது விரியாசத்தி விறிது சிறிதாக விளங்குவதற்குத் துண்டயாய் நிற்பது. கலையினின்றும் வித்தை தோன்றும். இது ஆணவவலி குறைய ஆன்மாவினது குரானசத்தி விளங்குவதற்குத் துண்டாயாய் நிற்பது. வித்தையினின்றும் இராகப் தோன்றும்; இது ஆன்மாக்களின் மலத்துக்குத் தக்கதாகப் பிரகிருதி தத்துவத்திலுள்ள விஷயங்களிலே செல்லுங் கண

தத்துவம்	சத்திகள்	கலைகள்	ஆன்மாக்கள்
சிவ தத்துவம்	ஞானசத்தி	இந்திரை முதலிய 10	குங்குமமலவாசணை மாத்திரமுள்ள முத்தர்
சத்தி தத்துவம்	கிரியாசத்தி	நிலிர்த்தி முதலிய 5	தூலமல வாசணையுடையமுத்தர்
சதாஷிவம்	ஈசாவி முதலிய 5 ஆரணி முதலிய 3	சதிவி முதலிய 38	அனுசதாஷிவர் முதலியோர்
ஈசரம்			வித்தியேகரர் உருத்திரர்
சத்த வித்தை	வாஸம் முதலிய 9		நந்தி முதலிய கணங்கள் கீழுள்ள உருத்திரன் மால் அயன் முதலியோரைத் தொழிற்படுத்தும் உருத்திரன், மால் அயன் முதலியோர்.

கமையாவ ஆசையை யுண்டாகச் செய்வது. ஆதலால் இது ஆன் மாவின் இச்சாசத்தி முயற்சி செய்யத் துணியாவது. இவ் வைந்து தத்துவங்களும் ஆன்மாவின் பஞ்ச கருசகம் (ஐந்து சட்டை) எனப்படும். இராகாகம் வித்தை கலை ஆகிய மூன்றும் ஆன்மாவிலுடைய இச்சா ஞானக் கிரியாசத்திகள் ததாழில் செய்வதற்குத் துணியாதலால், அது தன்னை யுணர்ந்து, நான்

இச்சிக்கிறேன், நான் அறிகிறேன், நான் செய்கிறேன் என்று கருதுகின்றது. இப்படிக் கருதுவிக்கும் தத்துவம் புருடத்துவம் எனப்படும். திரியும் என்னையும் நெருப்புஞ் சேரவிளக்கென்ற பொருள் தோன்றுவது போல, கலை வித்தை இராகம் ஆகிய மூன்றுஞ்சேரப் புருடத்துவம் தோன்றும். இத்தன்மைத்தாகிய ஆன்மாவையே புதுடன் என்பாருமார். கலையின்றும் மூலப்பிரிகிறுதி தோன்றும். காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மூலப்பிரிகிறுதி ஆகிய ஏழும் வித்தியா தத்துவங்களைப்படும்.

பிரகிருதியிலிருந்து குணத்துவம் தோன்றும். இதிலே சத்துவம், இராஜசம், தாமசம் என்னும் மூன்று குணங்களும் சமமாய் நிற்கும். சத்துவ குணமானது மன உறுதி, சாமர்த்தியம், சாந்தம், பெருமகிழ்ச்சி, நேர்மை, நன்மூயற்சி, இனிமை, பொறுமை, திருப்பதி, மோசு ஆசை, இந்திரிய அடக்கம், சீவகாருண்ணியம் ஆகிய இவைகளை உண்டாக்கும். இராஜ குணம் கடினம் (குருரம்), உலக விஷயங்களில் உற்சாகம், செருக்கு, தயவின்மை, உலக விண்ப இச்சை, இடம் பாசாரம் ஆகிய இவைகளை உண்டாக்கும். தாமசகுணம், திருப்பின்மை, சோமபல், இழிவான சீவியம், தீயகணவிலிச்சை, பேருண்டிப்பிரியம், பிறருக்கிடர்செய்தல், அறி வினம் ஆகிய இவற்றை உண்டாக்கும். குணத்துவத் தினின்றும் சத்துவம் மிக்கதாய்ப் புத்தி தோன்றிப் பொருள்களை ஆராய்ந்து நிச்சயிக்கும்; புத்திமினின்றும் இராஜம் மிக்கதாய் அங்காரம் தோன்றி அங்கத்தக்குக் காரணமாய் உடம்பிலுள்ள வாய்க்களை எழுப்பித் தொழில் செய்தற்குக் காரணமாரும். இது சத்துவம் மிகுந்து நிற்கும்போது வைசுகியென்றும், தாமசம் மிகுந்து நிற்கும் போது பூதாதியென்றும் பெயர் பெறும். அவற்றுள்ளதைசத்தினின்றும் மனம் தோன்றி இச்சைக்கிடஞ்சி, இச்சித்த வற்றிலே பொறிகளைச் செலுத்தி இது இன்னதென்று சங்கற்பித்துப் பிஸ்பு ஜயுற்று நிற்கும்; முன்கண்ட ஒருவரை

நாம் காணும்போது அவருடைய நினைப்பேனும் அவரைப் போன்ற ஒருவரது நினைப்பேனும் மனத்துக்குத் தோன்றி, ‘இவர், அவர்’ என்ற சங்கற்பழுண்டாகும். அது நிச்சயமாகாவிடில் அதைச் சிந்திக்கும்போது அவரோ வேறேவரோ என்ற ஜயமுண்டாகும். இவ்வாறு தூக்கிச் சிந்திக்கும்போது மனம் சித்தமெனப்படும்.*

ததசதந்தினின்றும் காது, நூக்கு, கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஞானேந்தியிங்க ஸௌந்தரம் தோன்றும். வைகிரி கயங்காரத்தினின்றும் கண்மேந்தியிங்களாகிய வாக்கு, பாதும், பாளி, பாயு, உயத்தும் என்னும் ஜந்துநக் கோன்றும். பூதாதி கயங்காரத்தினின்றும் சத்தும், பரிசும், நூபம், இரும், கந்தும் என்னும் ஜந்து கண்மாரத்திறைகள் தோன்றும். தன்மாந்திரங்கள்

* கண் காது முதலையெலுக்குப் புலப்படும் பொருள்கள் மிகப் பல, இவற்றுட் சிலவற்றையே நாம் அவதானிக்கின்றேன். சௌயவற்றை அவதானிப்பதில்லை. பொருள் கண் இவ்வாறு வசத்துக் க்கலுற்றை மாத்தீரம் அவதானிக்க செய்வது சத்தமைய்ப்பகு யார்.

* ஆன்மாவாது ஞானேந்தியிங்கள் வழியாக நேரே பெறும் கறிவு நிச்சிக்கப் படுவது. ஓயியும் ஓயியும் நாற்றமும் எண்யலும் ஒரே தன்மையையும் விகற்பாரின்றி ஒருநாக்கம்போல கறியப்படுதல் அவற்றினாலும். அதை பணமானது பற்றும்

* பரிசத்திலே சத்தும், ரூபத்திலே சத்த பரிசமும், சத்திலே சத்த பரிச ரூபம், கந்தத்திலே சத்த பரிச ரூப ரூபமுள்ளன, இப்படியே வளிமில் ஊனும், நிலில் வான் வளி-ஞும், நிலில் வான் வளி நீங்கி நிலத்தில் என்னை நான்குமுள்ளன. இதை,

பாரிடை ஜக்தாய்ப் பாற்றாய் போற்றி
நிரிடை நான்காய் நிகழ்த்தாய் போற்றி
தீவிடை மூன்றுய்க் கிகழ்த்தாய் போற்றி
வளிமிடை யிரண்டைய் மிகழ்த்தாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றுய் வீராந்தாய் போற்றி*.

என்னும் திருவாசகந்தாலும் அறிசு.

மாணை	
சுத்தமாணை	
அசுத்தமாணை	
சிவம்(1)	காலம்(6) நியதி(7) சலை(8)
சத்தி(2)	வித்தை(9) மூலப்பிரகிருதி(12)
சதாசிவம்(3)	ராகம்(10) குணம்(13)
ஈசரம்(4)	புருஞ்(11) புத்தி(14)
சுத்தவித்தை(5)	அகங்காரம்(15)
தைசதம்(சதவ)	வைகரி(ராஜா) பூதாதி (தாமச)
	வாக்கு பாதம் பாணி பாயு உபத்தம்
	(22) (23) (24) (25) (26)
	கன்மேந்திரியம்: 5
மனம்	காது துவக்கு கண் நா முக்கு
(16)	(17) (18) (19) (20) (21)
	ஞானேந்திரியம்: 5
சுத்தம்	பரிசம் ரூபம் இரசம் கந்தம் } தன்
(27)	(28) (29) (30) (31) } மாத்திரை: 5
ஆகாசம்	வாயு அக்னி அப்பு பிருதிவி } பூதம்: 5
(32)	(33) (34) (35) (36) }

ஐந்தினின்றும் பூறையே வான், வளி, தீ, நீலம் ஆகிய பூதங்கள் ஐந்தும் தோன்றும்; நிலத்தத்துவ அணுக்கள் நாற்கோணம்; நீரணுக்கள் பிறையடிவம்; தீய ஊக்கள் முக்கோணம்; வளியணுக்கள் அறுகோணம்; வானணுக்கள் வட்டம்.

சிவபெருமானுடைய சக்திகள் நின்று முயற்சி செய்யுந் தத்துவங்களாதலால், சிவத்தத்துவம் பிரேரக்காண்டம் எனப் படும். சிவத்தத்துவத்துக்குக் கருவியாய் நின்று ஆன்மாணவப் போகம் அனுபவிக்கப்பண்ணுகையால், வித்தியாதத்துவம் போக்காண்டம் எனப்படும். அனுபவிக்கப்படும் பொருள் களைக் கொடுத்தலால், ஆன்ம தத்துவம் போக்கிய காண்டம் எனப்படும். இது எவ்வாறெனில்:-

சுத்திதத்துவம் கலாதத்துவத்தைப் பிரேரிக்க, அது ஆன்மாவின் கிரியாசத்தி விளங்குவதற்குத் துணையாகும்; அவ்விளக் குத்தைக்கொண்டு அகங்காரம் தொழில் செய்விக்கும். ஈசரம் அராகதத்துவத்தைப் பிரேரிக்க, அது ஆன்மாவின் இச்சாசத்தி விளங்குத் துணையாகும். அவ்விளக்கத்தால் மனம் இச்சிக்கும், சுத்தவித்தை வித்தையைப் பிரேரிக்க அது ஆன்மாவின் ஞான ரத்தி விளங்கத்துணையாகும்; அதைக்கொண்டு புத்தி பொருளை நிச்சயிக்கும். இவி புருஷன், சித்தம், மனம், புத்தி, அகங்கார மாகிய ஐந்து தத்துவங்களும் பிரணவத்தின் பகுதிகளாகிய நாதம் விந்து மகரம் உகரம் அகரம் ஆகிய அட்சரங்களால் முறையே செலுத்தப்படுகின்றன. இவ்வாட்சரங்களை அதிட்டிக் கும் அதிதெய்வங்கள் சதாசிவன், மகேசரன், உருத்திரன் மால்* அயன்* ஆவர்.

ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களும் நாம் தூல மாகக் காணும் காது முதலிய உறுப்புக்களும் வாய் முதலிய உறுப்புக்களுமல்ல. அவை அதிருக்குமமான வஸ்துக்கள்.

உதாரணமாகக் காது என்னும் ஞானேந்திரியமாவது காலை அதிட்டித்து மூனோயிலேயுள்ள கரோத்திர மத்தியத்திலுள்ள அசைவை மனத்துக்குச் சூக்குமாகக் காட்டுவது. கையென் னுங் கனமேந்திரியம், நீட்டுதல் சூருங்குதலாகிய தொழிலைச் செய்விப்பதாய்க் கை கட்டுருவம் முதலிய பல இடங்களில் வியாபிக்கும். தன்மாத்திரைகளாவன ஞானேந்திரியங்கள் விஷயங்களை அறிதற்குக் கருவியாயுள்ளவை. இதை “தேசவிற் திரியங்கட்டு நிகழறிவிதனுற் காண்டும்” என்பதனுலறிக

பூதங்களெனப்படும் நிலம் நீர் தீ காற்று வெளி யென் பன நமது கண்ணுக்குத் தோன்றும் நிலம் நீர் முதலியவை களால்ல. பூதங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்று அனுக்கள், அவை பலவகையாகச் சேர்ந்து நமது கண்ணுக்குத் தோன்றும் நிலம் நீர் முதலிய பொருள்களாகின்றன.

மாண கண்மாங்களின் இயல்பு

விடிவா மஸவும் விளக்கணைய மாணய
வடிவாதி கண்மத்து வந்து.

ப—ரை மாண வடிவு ஆதி - மாணயினுலாகிய தனு கரண புவன போகங்கள்; கண்மத்து வந்து - ஆன்மாக்கங்குடைய புங்கைய பாவங்களுக்குத் தக்கவையாகத் தோன்றி; விடிவு ஆம் அவையும் விளக்கு அணைய - விடியும் வரையும் இருநோ ஒரு வாறு நிங்கத்தக்க விளக்கும்போல, ஆன்மா விவரானமாகிய பேரொலியைப் பெறும் முத்திறிலீ வரையும் ஆணவ இருளை ஒருவாறு நிங்கத்தக்க அறிவைக் கொடுக்குங் கருவியய நிற கின்றன.

தனு = உடம்பு; கரணம் = இந்திரியம் முதலிய புறக்கருவி களும் மனம் முதலிய உட்கருவிகளும். புவனம் = வசிக்கும் உலகம். போகம் = அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள்,

வினை: பசுவினை, சிவவினை என இருவகைப்படும். பசுவினையாவது உயிர்களுக்குச் செய்யப்படும் வினை. அவை களுக்கு நன்மைசெய்தல் பசு நல்வினை; அவைகளுக்குத் தீமை செய்தல் பசுத்திவினை. பசு நல்வினைகளான: ஈதல், வேட்டல், வாய்மை, இரக்கம், பெரியாரைப் பேணல் முதலியன. பசுத்திவினைகளாவன: சிவனடியார் நிந்தை. கொலை, புலா நுண்ணல், களவு, நன்றி மற்றதல், வஞ்சலை, பொருமை முதலியன. சிவநல்வினைகளாவன: சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் மூன்று மார்க்கங்களுக்கும் விதித்தவற்றைச் செய்தல். அந்த மார்க்கங்களில் நின்று அவைகளைக் கொடுத்திவினை. வினையானது செய்யப்படும்போது ஆகாமியமென்றும், பயன் தரும்வரையும் சூக்குமாய்ப் புத்தி தத்துவத்தைச் சார் ந் து நிற்கும்போது சஞ்சிதமென்றும் புண்ணிய பாவலமென்றும், பயன்படும்போது பிராரத்தமென்றும் பெயர்பெறும்.

கடவுள் மாணயினின்றும் தனு கரண புவன போகங்களை ஆக்கி, ஆன்மாக்கங்களுக்குக் கொடுத்தவின் முதல் நோக்கம் ஆணவத்தின் வளியைக் கெடுத்தலாம், அவைகளின் தன்மையும் அவையும் ஆன்மாக்கள் அனுபவிக்கவேண்டிய பிராரத்தத்துக்குத் தக்கவாம். பிராரத்தம் இச்சை, பரேச்சை, அநிச்சை என மூன்று விதமாய்ப் பலன் கொடுக்கும். ஒருவன் இன்பத்தைத் தேடி அதுபவித்தல் இச்சை; இன்ப துன்பத்தைப் பிறர் ஊட்டுதல் பரேச்சை; தற்செயலாக வருவது அநிச்சை; பிராரத்தத்தினால் வருந் துன்பங்கள் ஆதிதெய்வி கம், ஆத்தியான்மிகம், ஆதிபொளிகமென மூவகைப்படும். ஆதிதெய்விகமாவது தெய்வத்தையே காரணமாகக் கொண்டு வருவது, இது கருப்பாசயத்து வேதனை, உடம்புதிரைதல், நாகவேதனை முதலியன. ஆத்தியான்மிகமாவது வியாதி,

x இவற்றைத் தெளிவு கூக்குமில்: எடுத்த சிறங்கிலே செய்யபடும் வினை ஆகாமியாப் பலைய வினையும் கே எடுத்த சிறங்கிலே அநுபவிக்கப்படும் வினை பிராரத்தமாப் பலையவினையிலே அநுபவிக்கப்படாது எஞ்சி நிற்கும் வினை சஞ்சிதமாப்.

சத்துருக்கள், கள்வர், விலங்குகள் முதலிய காரணங்களால் வருஞ் சரீர வேதனையும், அழுக்காறு துக்கம் முதலிய மன வருத்தங்களுமாம். ஆதிபொளிகமாவது குளிர் குடி காற்று டிடி மின்னல் முதலியவற்றுல் வருந் துப்பங்கள்.०

விளைகள்: மந்திரம், பதம், வண்ணம், புவனம், தத்துவம், கலை ஆகிய ஆறு அத்துவாக்களிலும் நிற்பன, மந்திரம், பதம், வண்ணம் ஆகிய இவற்றை உச்சரிக்கவேண்டிய முறைப்படி, உச்சரித்தல் புண்ணியம். அவ்வாறு உச்சரியாமை பாவலம். இந்தப் புண்ணிய பாவங்கள் இந்த அத்துவாக்களில் நிற்பன. புவனராயகருக்குப் பண்ணியை பூசாபூசைகளாலே புண்ணிய பாவங்களாம். இப்புண்ணிய பாவங்கள் புவனுத்துவாலில் நிற்பன, ஞானேந்திரிய கண்மேந்திரிய அந்தக்கரணங்களாற் பண்ணிய உபகாரங்களும் நல்ல பொருள்களை அனுபவித்தலும் புண்ணியம். அவற்றைப் பண்ணிய அபகாரமும் தீய பொருள்களை அனுபவித்தலும் பாவம். இவை தத்துவங்களில் நிற்பன. கலைகளுக்கு அபிமானிகளான பஞ்சசத்திகளுக்குப் பண்ணின பூசாபூசைகள் புண்ணிய பாவங்களாம். அவை கலைகளில் நிற்பன.

ஆகாரியமானது: திருட்டம், அதிருட்டம், திருட்டாதிருட்டமேன முவகைப்படும். திருட்டமாவது அவ்வினை செய்யப்பட்ட-

ஒ பிராரத்தின்படிடே கெல்வி, கல்வி, மேற்கொம், கூகும் முதலிய இன்பங்களையும் வறுமை முடித், இப்பிலி. வியாதி முதலிய துங்பங்களையும் அநுபவிக்கவேண்டியவர்கள் அதை அதைத் தாக்கடிய குடும்பங்களிலிரும் இடங்களிலும் நீர்ப்புகளிலும் தீரப்பார்கள். ஏறவுவர் செய்த பாவுபுண்ணியின் சளிள் பல்லை வேற்றுவார் அது ரவிக்க நியதி தந்துவம் விடாதாதலால் பெற்றேர் கொடியவக்காவிள் அவர்களுடைய பீள்ளோகள் அலைத்து போதல் பின் கொள்ளுவதை குழம் சமாக பெற்றேர்க்கு சுயவசமன்று தீவ் பெற்றிருக்கு நல்ல பிள்ளோகள் தீரப்பதும் ஒருவற்றே சில பின்னோகள் நல்லவராயும், மற்றுமேர் தீவாராயும் வருவதும் கூள்க

ஒ பூர் + அப்போச [வும்கைத்தெலக] = பூர் புகைகள் (புஜாட்டினங்கள்)
பூர் (புஜா) - புகை, புஜனி, புதிதநல், அப்போச (அப்போச்) = புசியானம்
புகை செய்யாமல், ஆம் - ஆகும், உண்டாகும்

பிறவியிலே பயணக் கொடுப்பது. ஒருவன் ஒரு தீவினைசெய்து அதற்குத்தக்க இராச தஸ்டனையைப் பெற்றுள்ளில் அத் தீவினை திருட்டம். அதிருட்டமாவது செய்த பிறவியிலே பயணக் கொடாதவினை. கன்மங்களுட் பெரும்பாலானவை இத்தன்மையா. திருட்டாதிருட்டமாவது செய்த பிறவியில் ஆம் அதன்பின்னும் பயணக் கொடுப்பது. பெரும் பாதகஞ் செய்தோர் சிலர் அப்பிறவியிலே மனம்வருந்துவர்; அப்பிறவியின் பின்னும் வருந்துவர். புன்னியைஞ்-செய்தோர்- சிலர் அப்பிறவியிலே மகிழ்ச்சியுடையராய் அதன்பின்னும் இன் புறுவர். இவ்வினைகள் திருட்டாதிருட்டம். தனித்தனியே செய்யப்படும் இவ்வகையான வினையேயன்றி, அநாகியான வினையும் உண்டு: அது மூலவினை எனப்படும். அது வினைகளைச் செய்தற்கு நேரே காரணமாயுள்ளது. (10)

நான்காம் அதிகாரம் — அருளதுநிலை

அஃதாவது திருவருளினது தன்மை. திருவருளாவது பதிமுதுநிலையதிகாரத்தில் இரண்டாகு செய்யுளிற் சொல்லப்பட்ட “தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தருங் சத்தி”யாம்.

ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରକାଶନ

அருளிற் பெரிய தகிலத்து வேண்டும்
பொருளிற் றலையிலது போல்

ப—ரை: அவிஸத்து வெண்டும் பொருளின் - பூரியிலே (ஆஸ்மாக்கள் அவ்வகுக்காலத்தில் இன்றியமையாததாக) விரும்பும் பொருளிலும், தலை இல்லு போல் - மேலான பொருள் இல்லாததுபோல், அருளிற் பெரியது (இல்லு) - திருவருந்துக்கு மேலானதும் ஒப்பானதுமான பொருள் இல்லை,

கோடிக் கணக்கான திரவியத்தையுடைய ஒருவன் தன் ணீர் அகப்படாது தனி வழியிலே போகும்போது, அவனுக்குத் தாங்குதற்களிய தாகம் வருமாயின், அவனுக்கு வேண்டும் பொருள் தன்னிரே. அப்போது ஒருவன் தன்னீர் கொண்டு வருவானுயின் அதைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு அவன் தன்னுடைய கோடி திரவியத்தையும் தன்னுடைய சுவாதினைத்தையும் அவனுக்குக் கொடுக்க விரும்புவான். ஆதலால் அச் சமயத்தில் “வேண்டும் பொரு” என்கிய தன்னீரிலும் பார்க்க மேலான பொருள் அவனுக்கு உவகத்தி வில்லை. தாங்குதற்களிய வியாதியால் வருந்தும் ஒருவனுக்கு அவன் வேதனையை நீக்கக்கூடிய மருந்து அச் சமயத்திலே “வேண்டும் பொரு” என்கும். அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுத் தற்குத் தனக்குள்ள எல்லாவற்றையும் கேட்டாலும் கொடுப்பான். உலக வாழ்க்கைக்கு “வேண்டும் பொருள்” உலகப் பொருள்களுக்குள் ஒப்பு உயர்வுறைவதிற்குத்தல்போல, முத்தியின்பத்துக்கு இன்றியமையாத திருவருளானது ஒப்பு உயர்வு இல்லாத பொருளாகின்றது. தன்னீர் கிடையாத இடத்திலே தாகத்தினாற் சமுன்று வருந்துகின்ற ஒருவன் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்குத் தனக்குரிய பொருள்கள் எவைகளையும் கொடுக்கவும் தன்னுயின்ற முயற்சிகளெல்லாவற்றையும் செய்யவும் உண்டாகும் விருப்பத்திலும் பார்க்க அதிக அளவிருப்பத்தோடு, ஆன்ம ஈடேற்றற்றத்துக்கு இன்றியமையாத தாகிய திருவருளைப் பெறுதற்கு, ஒரு வன் தன்னுடைய பொருட்செல்வும் கல்விச்செல்வும் சிரத்தையாகிய இவற்றை முற்கூட உபயோகித்துத் தன்னுடைய வாக்காலும் காயத்தா ஓரும் மனத்தாலும் செய்யத்தக்க முயற்சிகளெல்லாம் செய்யவேண்டும் என்பதாம். “வைத்த பொருஞ்சுட வாவிழுன்றும் நின்கைவசமே யான் கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு, சித்த த மி சைப் புகுந்தது” என்று தாயுமானசுவாயியும், “யாமோதிய கல்விபு மெம்மறிவுந், தாமே பெற வேலவர் தந்ததற்கு பூமேன்மயல் போயற மெய்ப்புணர்வீர், நாயே டனவீர் நடவீரினியே” என்று அருணகிரிநாதரும் பாடியதைக் காண்க. வெளிக்கள் இவ்வளவு செய்தவியலர்தாதலால் திடு வருளைப் பெறும் முயற்சிகளாகிய தேவார திருவாசக பாராய

னம், திருத்தொண்டுகள், கடவுள் வழிபாடு முதலியவை செய்யக்கூடிய சமயங்களிலே, விஷய இன்பங்களை இழக்கினும் இவைகளைப் பொருட்படுத்தாது ஆன்ம ஈடேற்றற்றத்துக்கு வேண்டிய அம்முயற்சிகளையே செய்யவேண்டும். கல்வியைக் கொண்டு ஞாவசாத்திரங்களைக் கற்கவும் போதிக்கவாஞ் சமயங் கிடைத்திருக்கும்போது, அந்தக் கல்வியை வெளிக் விஷயத்தில் உபயோகித்தலாகாது. செல்வத்தையும் அவசியமான நல்வழிகளில் உபயோகித்தல் தக்கதாம். (1)

கொழும்புதமிழ்ச்சங்கம் திருவருளைப் பாராய

பெருக்கம் நுகர்வினை பேரொளியா யெங்கும்
அருக்களை நிற்கும் அருள். **நாலகம்**

ப—ரை: அருக்கன் என - (உலகத்திலுள்ள உயிர்த்தோற் றங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரம் முதலியவைகளைக் கொடுத்தும் அவைகளை அனுபவிப்பித்தும் ஒளியைக் கொடுத்தும் நித்தகுஞ்) சூரியனைப்போல, அருள் - திருவருளானது, பெருக்கமாய் - கர் மங்களை வளர்ப்பதாய், நுகர் விளையாய் - (அவைகளைத் தூங்காக) இனப் புனர்ப்பக்களை அனுபவிப்பதாய், பேரொளியாய் - (அந்த அனுபவத்தினால் ஆணவத்தின் வலியைக் குறைத்து ஆண்மாவின் ஞானசத்தியாகிய) ஒளியை மேவாக விளக்குவதாய், எங்கும் நிற்கும் - எல்லா ஆண்மாக்களிடத்தும் நிற்கும்.

ஆணவத்தினாலே மனத்தி ஆண்டாகிய சலனங்களாகிய ஆசை கோபம் மயக்கம் முதலியவை முழு வளியோடு நிற்பன வாயின், அவை தம்வழியே சென்று பின்புதான் அடங்கும் இயல்புடையன. ஒரு தாயாளவள் தன்னருமையான பின்னை திட்டென இறந்ததைக் காணும்போது மிகுந்த துக்கத்தை அடைகிறார். அந்தச் சமயத்திலே யார் என்ன தேறுதல்

சொன்னாலும் அவன் கேளான். அவன் தலையிலும் நெஞ்சிலும் அடித்து அழுது வருந்தியபின்புதான் அத்தேறுதலைக் கேட்டுப் படிப்படியே துயர் திருவான். இப்படியே ஆணவத்தினால் உண்டாகிய மனச்சலனம் முழு வளியோடு நிற்கும் போது தன்வழியே போய் விணைகளைச் சொய்விக்கும், விணைகளைச் செய்ய விடுதலும் ஆணவவாவி கெடுத்தற்கு நிமித்தகாரணமான திருவருட செயலாம் இதனை ஆசிரியர் “பெருக்கமாய்” என்றார். இந்த விணையத் தீர்த்தத்காகத் திருவருள் ஆன்மாவுக்கு இன்ப நுன்பங்களைக் கொடுக்கின்றது. இது “நுகர்விணை” எனப்பட்டது. இவைகளை அனுபவிக்கும்போது ஆணவப் பினிப்பாக்குதலைகின்றது. அப்போது அருளானது ஆன்மாவின் ஞானசக்தியை விளக்கும். திருவருள் ஞானசத்தியை விளக்குதலாற் “பேரொவியாய்” என்றார். குரியன் பூமியின் ஒருபக்கத்தில் நிற்கும் போது மற்றப் பக்கத்தில் இருள் அடைவது போலாகாமல் திருவருள் எங்கும் பிரகாசிப்பதால் “எங்கும் அருக்கணேன்” என்றார். (2)

அருளின்றி அறிவு பெறப்படாது
ஹனறியா தென்று முமிறியா தொன்றுமிது
தானறியா தாரறிவார் தான்.

ப—ரை : ஹன் என்றும் அறியாது - (அசேதனங்களாகிய தத்துவங்களா ஸாக்கப்பட்ட) உடல் ஒருகாலமும் ஒன்றையும் அறியமாட்டாது, உயிர் ஒன்றும் அறியாது - ஆன்மா (ஆணவத்தாற் பினிக்கப்பட்டிருத்தலால்) ஒன்றையும் தானாக அறிய மாட்டாது, இது தான் அறியாது - இத்திருவரு ஏறிந்து சேர்ந்தால்ஸ்தி, ஆர் அறிவார் - அறிவைப் பறங்கவடிய ஆன்மா எது? (ஒன்றுமில்லை யென்றையி)

மூன்றும் அதிகாரத்தில் மாயையினால் ஆணவம் நீக்கப்படுமென்று சொல்லியிருத்தலால், “திருவருள் வேண்டிய தேன்?” என்றும் வினாவுக்கு இச்செய்யுள் விடையளிக்கின்றது.

மாயையின்றுந் தோன்றிய தனு கரண புவன போகங்கள் மலைக்கத்துக்குத் துணைக்காரணமன்றி நிமித்தகாரணமல்ல. நிமித்தகாரணங் திருவருளே. அஃதில்லையாயின் ஆன்மாக்கள் தனுகரணுக்கிளைப் பெறுவதும் பயன்வடவதுமில்லை, “ சனா ரியாதொன்றும் ” எனவும் பாடம். (3)

ஆன்மாக்கள் அருளை அறியாமைக்குக் காரணம்
பாலாயி மினங்கும் பான்மைத் தருஞுயிர்கள்
மாஸாயி யாழி மறித்து.

ப—ரை : உயிர்கள் - ஆன்மாக்கள், அருள் மறித்து - (தாம் வாழுதற்கிடமாகிய) அருளைப் பயன்படுத்திச் சொன்னந் தந்தை அடையை)த் தவிர்த்து, மால் ஆழி ஆழம் - மயக்கத் தைக் கொடுக்கும் உலக் விஷயமாகிய சமுத்திரத்தில் அழிந்து நிற்கும், (அப்படி நிற்றல்), பால் ஆழி மீன் - பாற்றமுத்திரத் தில் இருக்கும் மீன்கள், ஆழம் பான்மைத்து - அங்கே நிறைந் துள்ள பாலைப் பறுகாமல் இழிவான பிராணிக்கைத் தேடி யுண் னும் முறையைபோலாகும்.

பாற்கடவிலூளை மீன்கள் எங்கும் எப்போதும் இடை விடாமற் பாலைக் காண்பதினால் பால் என்ற ஒரு பொருள் இருத்தல் அவைகளுக்குத் தோன்றுது. அதுபோல, ஆன்மாக்கள் இடையாறும் அருளிலே வசித்தலால் அருளை உணராமல் இருக்கின்றன. கடவிலே இழிவான பிராணிகள் தோன்றுவதையும் மறைவதையும் மீன்கள் காண்பதனால், அவைகளைப் பொருளாக எண்ணி அவைகளைத் தேடுவதும் தின்பதுமே முயற்சியாகக் கொள்கின்றன. ஆன்மாக்களுக்கு விஷய இன்பங்கள் சிலகாற் கிடைத்துச் சிலகாற் கிடையாமையால், அவை அவ்வின்பங்களையே பொருளாக எண்ணி அவைகளைத் தேடுவதும் அனுபவிப்பதுமே முயற்சியாகக் கொள்கின்றன. மீன்கள் பாலைக் கண்டும் அதை வேண்டும் பொருளென் தறியாததுபோல, ஒருவகையான ஆன்மாக்கள் திருவருளின்

செய்கையைக் கண்டும் அதை அறியாமலிருக்கின்றன. அந்த ஆன்மாக்கள் திரு வரு ணோ உணர்த்தக்கவையாகும் போது அதையே தமக்கு வேண்டிய பொருளாகக் கொண்டு அதைப் பெறுதற்கு முயற்சி செய்யும்; இன்பங்களைத் தேடுமாட்டா. “மாலாழியானும்” எனவும் பாடம். (4)

இதுவுமது

அனுஞ் துணையறியா ஆற்றேனி லீந்தின்
உணர்வை யுணரா துயிர்.

ப - ரை : அனுஞ் துணை அறியா ஆற்றேனில் - தனக் குப் பின்னே சமிபத்திலே துணையாக வருபவனை அறியாத வழிப்போக்களைப்போலவும், ஜூந்தின் - தம்முடைய காட்சிக்குத் துணையாக நிற்கும் ஆன்மாவை அறியாத ஜம்பொறிகளைப்போல ஏம், உயிர் உணர்வை உணராது - ஆன்மா தனக்குத் துணையாக நிற்கும் ஞானமாகிய அருளை உணர்வதில்லை.

ஒரு வழிப்போக்கன் தான் அடையவேண்டிய இடத்திலே கண்ணுஞ்சௌனும் அதையே என்னிக்கொண்டு போவானுகில், அவனுக்குப்பின்னே துணையாகப் போகின்றவனை முற்றாக மறந்துவிடுவான். அவன் சேருமிடத்தை என்னுடையின், தன்னுடைய துணையை அறிந்து துணைவன் என்று மகிழ் வான். அதுபோலச் சில ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருளை உணரும் அறிவிருக்கவும், அவை உலக இன்பங்களிலே கண்ணு மிகுத்தலால் திருவருளை நினைப்பதில்லை. இந்த ஆன்மாக்கள் ஒருவகையானவை. ஜம்பொறிகள் ஆன்மாவை அறியுஞ் சத்தியில்லாதன. அவைபோல வேறொருவகை ஆன்மாக்கள் திருவருளை அறியுஞ் சத்தியில்லாமல் நிற்கின்றன. சிலகாலஞ் சென்றபின், ஆணவப்பினை வேண்டிய அளவு கெட, இவை திருவருளை அறியும் ஆற்றலைப் பெறும். (5)

இதுவுமது

தரையை யறியாது தாமே திரிவார்
புரையை யுணரா புவி.

ப - ரை : தரையை அறியாது - பூமியைத் தமக்கு ஆதார மென்று) உணர்ராமல், தாமே திரிவார் புரையை - தாமே (தமக்கு ஆதாரமானாற்போலம்) போக்கு வரவு செய்வருடைய அறிவினம் போன்ற தமது அறிவினத்தை, புவி உணரா - ஆன்மாக்கள் அறியாமட்டா; (ஏனெனில், அவைதாமே தமக்கு ஆதாரமென்றென்னுவதுபோல, இவை திருவருளைத் தமக்காதாரமென்று அறியாமல் தாமே தமக்கு ஆதாரமென்று மயங்கும் அறிவினத்தையடையன.)

பூமியிலுள்ளவர்கள் தம்முடைய சர்ர முயற்சியினாலே தமக்கு வேண்டியவற்றைப் பெறகிறார்கள். ஆயினும் சர்ர முயற்சிக்கு வேண்டிய ஆகார முதலியவற்றை ஏம் சர்ர முயற்சியால் அடையும் பொருள்களையும் பூமியே கொடுக்கின்றது. தமது கண்காணப் பூமியில் உலாவுகின்றார்கள். பூமியில்லையாயின் ஒரு கணப்பொழுதேனும் வாழுமாட்டார்கள். ஆயினும், அவர்கள் பூமியைத் துணையென்று நினையாமல் தாமே தமக்குத் துணையென்று நினைக்கிறார்கள். இதுபோல, ஆன்மாக்கள் திருவருள் கொடுத்த சக்தியைக்கொண்டு வாழ்வன வாயினும், ஆணை மறைப்பினாலே திருவருளை மறந்து தமது வல்லமையினாலே தாம் வாழ்வதாக என்னுடையின்றன. தரையிலுள்ளவர்கள் கடவிற் போகும்போது தோணியின் ஆட்டத் தாலும், நெடும் பிரயாணமாயின் ஆகாரமில்லாமையாலும் தரை தமக்கு ஆதாரமாயிருப்பதை உணருவார். அதுபோல இரத்த மிகுதியாலும், செல்வச் செருக்கினாலும் அருளை நினையாதவர்கள் இரத்தங் குறைந்து வியாதி பீடித்த காலத்தி வேலைம், வறுமை வந்த காலத்திலேனும் திருவருளை நினைப்பதுண்டு. இவர்கள் ஒருவகையான ஆன்மாக்கள்.

திருவருளை யறியாத ஆன்மாக்களின் நிலை இம்மூன்று கல்களிலும் நான்காக வகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணக. (6)

அருளை நாடுகிறவன் எனிடில் அறிவன்
மலைகெடுத்தோர் மண்கெடுத்தோர் வான்கெடுத்தோர்
தலைகெடுத்தோர் தற்கேபர் தாம். [ஞானத்

ப—ரை : மலை கெடுத்தோர் - மலையின்மேல் நின்று
கொண்டு மலையைத் தேடுவாரும். மண் கெடுத்தோம் - நிலத்
திலே நின்று நிலத்தைத் தேடுவாரும், வான் கெடுத்தோர் -
தாம் உலாவு மியமாசிய ஆகாயத்தில் நின்று ஆகாயத்தைத்
தேடுவாரும், ஞானந் தலைகெடுத்தோர் - ஞானமாசிய அருளிலே
தங்கின்று அதைத் தேடுவாரும், தற்கேபர் தாம் - தம்முமக்
கானுமல் தம்மைத் தேடும் அறிவிலிகளை ஒப்பர்.

கெடுத்தல் - இழந்தல். இழந்தவர் இழந்ததைத் தேடுவ
ராதலால், கெடுத்தோர் தேடுவோமேல் நின்றது.

மலையில் நற்பவன் பார்த்தவுடனே மலையைக் காண்பான். அதுபோல அருளில் நிற்பவன் அதைப் பார்த்தவுடனே அதைக் காண்பான். ஆதலால் அருளாளது அதைத் தேடுபவரால் எனிடில் அறியத்தக்க பொருள். ஒருவன் தன்னுடைய சரிரத்தை உற்றுப் பார்க்கும்பொழுது ஓவ்வொரிடத் திலும் திருவருளின் செயலைக் காண்பான். திருவருளிலையாயின் சரிரமானது அனுஷ்ணுபாகப் பரந்து உடனே அழிந்துபோம். மனித சரிரத்திலுள்ள பகுதிகளைள்ளாம் ஓன்றுக்கொன்று துணையாக அதி சித்திரமாக அமைக்கப்பட்டிருத்தலை ஒருவன் உற்றுதோக்குவானுயின். அத்திருவருளின் சகாயத்தால் தேர்ந்ததென்பதைத் தடையின்றி உணருவான். சரிரத்தைத் தந்ததுமன்றச் சரிரம் நிற்றற்கு நிலத்தையும், உலாவுதற்கு ஆகாயத்தையும், கவாசித்தற்குக் காற்றையும், உண்ணுதற்கு நிறையும் ஆகாரத்தையும், இவையெல்லாம் நிலைப்பெறுதற்குச் சூரியனையும் தந்தது திருவருளென்பது இனிது விளங்கும். திருவருளிலையாயின் இவையொன்று மில்லயாம். “ஆண்டநி யருளிலையானால், வார்க்ட ஹல்லில் வாழ

கிலேன் கண்டாய்” என்று மாணிக்கவாசக சுவாமி திருவாய் மலர்ந்தருளினார். ஆதலால் திருவருளாத் தேடுபவன் அதை எனிடிற் காண்பான். அதை அறியா திருப்பவன் சிதந் என்பது கருத்து. [சிதந் - மூடன், குருடன்] (7)

இழுவாறு

வெள்ளாத்துவன் நாவற்றி யெங்கும் விடுந்திருளாம் கள்ளாத் திழறவர் கான்.

ப—ரை : கள்ளாத்து இழுவாற் கடன் - (பிழைந்த அருளோடு கஸ்து நின்றும் அதனுல் வரும் பேரின்பத்தை அறுபானியாமல்) பொய்வழியில் தலையைப்பற்று நிற்கும் ஆண்மைக் கஞ்சையை தன்மை, வெள்ளாத்துவன் நாவற்றி - நிறைந்த நல்ல நிலே செல்லும்போது பிற பொருளிலே நாட்டியுள்ளவன் அதைப் பருகாமல் நா வரணு செல்வதையும், எங்கும் விடுந்து இருளாம் - என்னிடத்திலும் இருங் நிச்சி விடுந்தபின்பும் கண்ணைப் பயன்படுத்தாது தடுமாறி நிற்பதையும் பொலும்.

“கள்ளாத்திழறவர்” என்றதனுல் ஆன்மா அறியத்தக் கதாயிருந்தும் அறிதற்குச் சுற்றேனும் முயற்சி செய்யாமற் பொய் வழியில் நிற்கின்றதென்பதும், அப்படி நிற்பதற்குக் காரணம் அருட்குறைவன் தென்பதும் பெறப்பட்டன.

முற்செய்யளிலே திருவருளைத் தன்னிலே காணலாம் எனக் கூறிய ஆளியர், இச்செய்யளில் தன்னைச் சூழ்ந்த பொருள்களிலும் காணலாம் என்பதை விளக்க வெள்ளாத்துவன் நாவற்றி”* என்றார். யானை முதனிய மிகுப் பெரிய

* மனிவசகப்பிரமாணும் : வெள்ளாத்துவன் நாவற்றி யாங்குன் வருள் பெற்றுத் துள்பத்தினின்றும், என்னக்கிலேலை ” என்றார், — நீத்தல் விள்ளைப்பம் — 14.

பிராணிகளும், கொசுகு முதலிய மிகச் சிறிய பிராணிகளும் தம்முடைய சிலனைக் காத்தற்கு வேண்டிய வழிகளெல்லாவற் றையும் பெறுதற்கு மூலகாரணமாய் நின்றது எது என்று நோக்கில், அது திருவருப்பேன் என்பது வெளிப்படை. திருவருளி னுண்ணமை இவ்வளவு எளிதில் அறியத்தக்கதா யிருக்கவும் அதை அறியா திருப்பது ஆள்மானின் அறிவுக் குறைவே. இரவிலே ஆகாயத்திலே கணக்கில்லாத நட்சத்திரங்களைக் காணகிறோம். ஒவ்வொரு நட்சத்திரமும் நமது குரியணப் போன்றது. குரியனிலும் மிகப் பெரிய நட்சத்திரங்கள் கோட்டகணக்காய் உள்ளன; பூமியையும் பூமியைத் தாங்குஞ் குரியணயும் குரியனிலும் பெரிய நட்சத்திரங்களையும் மற்றைய வான்சோதிகளையும் இயக்குஞ் சத்தி எத்துணைப் பெரிதாதல்வேண்டும்! இவ்வாவசோதிகளைப் பார்த்திருந்தும் திருவருளையும் அதன் பெருமையையும் உணரமாட்டாதார் கள்ளத்தினைவரேயாவர். (கள்ளத்தினைவர் - கள்ளத்திலே அதிகரித்தோர்.)

(8)

அருளை அறியும் வழி

பரப்பமெந்து கேள்பிளிது பாற்கலன்மேற்பூனை கரப்பருந்த நாடுங் கடன்.

ப—ரை: பரப்பு அமைந்து கேள்மின் - (நூனரூஸ்களைக் கேட்கும் போது) பரப்பமில்லாமல் நிறைந்த ஊக்கத்தோடு அவதானித்துக் கேளுங்கள் (அப்படியன்றி வேறு விஷயங்களில் மனத்தை விட்டால் மாறுமாடாக விளங்கித் துற்பத்தை யடைவிரகன்) இது - மனவொடுக்கமின்றிக் கேட்டல், பாற்கலன்மேற்பூனை - உறியிலுள்ள பாற்குத்துக்கு மேலே நிற்கும் பூனை யானது, கரப்பு அருந்த நாடுங் கடன்—இறப்பிலோடுக் கரப்பைத் தின்னுதற்காக் பாற்குத்தில் நின்று பாய்ந்தோடும் தள்ளம்போலாகும்.

பரப்பு - (மனம் உவக விஷயங்களிற்) பரவியோடுதல்; அமைந்து - அடங்கி, ஒழிந்து; மன ஒருமைப்பாட்டுடன் என்றுயிட.

பூனை பாற்குடைத்தினின்றுந் துள்ளிப் பூஷும்போது, உறி யினின்றும் பாற்குடம் விழுந்துடையப் பால் பூனைக்குப் பயன் படாமற்போகும். அதுபோல விளங்குதுறக்கிய நூனரூஸ்க் கற்கும்போது பிறவிஷயங்களில் மனசைப் போக்குவர்க் குதன் பொருளீர் மாறுபாடாக உணர்ந்து தடுமாறி வருந்துவர். கரப்பு ஒரு சிறுபிராணி. பூனை அதை உண்ணுதற்காகப் பாலை விட்டுப் போதல் பெரும் பேசுதலை. அதுபோல அற்பமான உலக இனப்களை நாடி நூனரூ அபதேரத்தை அவற்றாவியாமலிருத்தல் புல்லறிவான்மையாம்.

நூனரூஸ்களாவன வேதசிவாகமங்களும், அவற்றின் சாரமாகிய சிவநூனசித்தியார் முதலிய சைவதித்தாந்த சாத் திரங்களும், சிவபெருமானுடைய திருவருள் பதிந்ததேவாரம், திருவாசகம் முதலிய மெய்ஞ்ஞானிகள் வாக்குக்களுமாம். அருள் நூஸ்க் கேட்கும் முறைமை இச்செய்யுளில் விளக்கப் பட்டுள்ளது. அவற்றைக் கேட்டு அருளைப் பெறுதற்குப் பல வகையான சாதனங்கள் அனுட்டிக்கப்படல் வேண்டும். சரீரசுகம் வேண்டியவர்கள் சரீராப்பியாசஞ் செய்வதும், விவேக விருத்தி வேண்டியவர்கள் கலாப்பியாசஞ் செய்வதும் எவ்வளவு ஆவசியக்மோ, நூனவளர்ச்சி வேண்டியவன் நூனப் பியாசஞ் செய்வது அவ்வளவு ஆவசியகம். கணிதத்திலுள்ள ஒரு பாடத்தை ஒருவன் நிதானமாக விளங்கவேண்டுமாயின் அதைச் சார்ந்த பல அப்பியாசங்களைச் செய்யவேண்டும்; நீந் தப் பழகவேண்டியவன் அநேக நாட்களாக அதிலே பயிலல் வேண்டும். அது போலக் கடவுளுடைய திருவருளைப் பெற வேண்டின் அதற்குரிய சாதனங்களைப் படிப்படியாக நெடுங்கொண்டு வருவதும்.

காலம் பயின்று வரல் வேண்டும். சாதனை எவ்வளவு அதிக மாகச் செய்யப்படுகின்றதோ திருவருட்பேறும், அவ்வளவு அதிகமாகும்.*

வெளிகிர்கள் அருள்பெறும் வழியை யடைதற்கு, உண்மை நாயன்மார் சரித்திரங் கேட்டலும், சிவபத்தரோடு சேருதலும் முற்படியாம். அவர்களோடு சேருதலும் அச் சரித்திரங்களைக் கேட்டலாலும் அவர்களுடைய செயலிற் பற்றுண்டாக, அவர்களைப்போல நடக்க இவர்களும் விரும்புவர். அப்போது தேவார திருவாசகம்களை ஒத்துவும் கேட்டலும் அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அதைக் கடவுளிலே செலுத்தும். பின்பு ஆலய வழிபாடு கடவுளிலே மனசைப் பதிக்கும், கடவுளிலே பற்றுடையவராயின் அவர்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் அனுட்டித்துத் திருவருளையடைவர்.

இந்நான்கு பாதங்களுள் ஓவ்வொன்றும் உபாயநிலை உண்மைநிலை என இருவகைப்படும். உபாயநிலை பத்தி குறைந்ததநிலை. உபாயச் சரியை, உபாயக் கிரியை, உபாய யோகம், உபாய ஞானம் ஆகிய நான்கையும் அனுட்டித்த பின், உண்மைச் சரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மை யோகம், உண்மை ஞானம் ஆகிய இவற்றை அனுட்டிப்பர். ஓவ்வொரு பாதத்திலும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களுமுண்டு. அவைசரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் எனவரும். ஆகவே சௌசரமயப் படிகள் உபாயநிலை பதி னரும்; உண்மைநிலை பதினாறுமாக முப்பத்திரண்டென்றதிக. இவற்றுள் ஓவ்வொரு வகையிலும் பல பேதங்களுண்டு.,

சரியை — பெரும்பாலும் புறத்தொழிலாலும் சிறுபான்மை அதந்தொழிலாலும் கடவுளை வழிபடுதல் சரியை. சந்தியாவந்

* அற்ப முயற்சியாற் பெருவோறு ஒருங்கலும் காரது. ஆதலால் எத் தர் சமயங்களிலே சுதானை குறைவே அந்தச் சமயங்கள் மெய்ச்சமயங்களாக என்பது இனிது விளங்கும்.

தனஞ்சு செய்தலும், ஆலய வணக்கம், ஆலயத்தைக் கூட்டுதல், மெழுகுதல், தீவர்த்தி பிடித்தல் முதலியை ஆலயத்தொண்டுகளும், சிவனடியார்க்குச் செய்யப்படுந் தொண்டுகளும் சரியையிற் சரியை. இதை “நிலைபெறுமா நென்னூலு தியேல் நெஞ்சே நீவா” என்று தொடங்கும் அப்பர்கவாமி தேவாரத்திற் காண்க. உருவத் திருமேவிகளுள் ஒன்றைப் பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை. கடவுளைத் தியானஞ்சு செய்தல் சரியையில் யோகம். அந்தத் தியானத்தாற் பெறப்படும் அறுபவ உணர்வு சரியையில் ஞானம்.

கிரியை — சரியையில் ஞானத்தால் வரும் பக்குவத்தால் நூன்னூணர்வடையராய்ப் புறத்தொழிலாலும் அகத்தொழி லாலும் அருவருவத் திருமேவியை விதிப்படி வழிபடல் கிரியை. சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களெல்லாம் செய்துகொள்ளல் கிரியையிற் சரியை. சிவாகமத்தில் விதித் தபாடி. சிவலிங்கத்திற் செய்யும் பூசனை கிரியையிற் கிரியை. மானதழுசை கிரியையில் யோகம். மானதழுசையின் அநுபவத்தால் நிகழும் உணர்வு கிரியையில் ஞானம்.

யோகம் — கிரியையில் ஞானத்தாலுண்டாகும் பக்குவத்தால் அதிருப்ப அறிவுடையராய் அகத்தொழில் மாத்திரையாய் அருவத் திருமேவியை வழிபடுதல் யோகம். இது இயம், நியம், ஆசனம், பிராணுயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை. தியானம், சமாதி என்னும் எட்டங்கங்களை யடையையால், அஷ்டாங்க யோக மெனப்படும். அகிம்சை, வாய்மை, திருடாமை, பிரமசரியம், அன்பு, வஞ்சணையற் றிருக்கை, பொறுமை, தெரியம், ஆசாரம், சுத்தி என்னும் பத்தும் இயம். தபச, சந்தோஷம், தேவசிந்தணை, தானம், ஈசரபூசை, ஞானசாதத்திரங் கேட்டல், ‘பழிக்கஞ்சதல், பத்தி, செபம், விரதம் என்னும் பத்தும் நியம். சுவாசத்தையடக்கி யாளுதல் பிராணுயாமம். மனசைப் புற விஷயங்களிற் செல்லவாற் றடுத்தல் பிரத்தியாகாரம். மனசை ஒரு வழியில் நிறுத்தல் தாரணை. சிவபெருமானுடைய அருவத்

திருமேனியைத் தியாவித்தல் தியானம். அத் தியானத்தில் நிலைபெறுதல் சமாதி *.

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணுபாமம் என்னும் நான்கும் போகத்திற் சரியை. பிரத்தியாகாரமும், தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம், சமாதி யோகத்தில் ஞானம்.

ஞானம்—யோகத்தில் ஞானத்தினு மூண்டாகும் பக்குவ விசேடத்தால் மெய்யுணர்வு விளங்கிக் கடவுளைச் சுக்கிதான்த சொருபியாக அறிந்து அறிவுத் தொழிலாற் கடவுளை வழிபடல் ஞானம். ஞானசாஸ்திரங்களை ஆசாரியிடங்கேட்டல் ஞானத்திற் சரியை. கேட்ட வற்றை ஆராய்ந்து நிந்தித்தல் ஞானத்திற் கிரியை. தெவிதல் ஞானத்தில் யோகம், நிட்டை கூடல் ஞானத்தில் ஞானம்.

ஞானசாஸ்திரத்தைக் கேட்கும்போது சித்தசலனமின்றி யிருத்தல் அவரியமாதலாற்றுன் “பரப்பமைந்து கேண்மின்” என்றார். x “பப்பற வீட்டிருந் துணரு நின்னடியார்” என்பது திருவாசகம். o பப்பு என்பது பரப்பு; பரபரப்பு என்பபடுவது இது.

சரியை கிரியை யோகம் ‘ஞானமாகிய நான்கையும் அனுட்டித்தோர் முறையே சாலோகம், சாமிபம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்னும் முத்திகளைப் பெறுவர். இவற்றுள் உபாயச்சரியை முதல் உபாயஞானம் சருகிய சிவபுண்ணி யங்கள் செய்தோர் பிருதுவி தத்துவத்திலுள்ள காலாக்கினி

* இயம் நியம் இல்லாதர்க்கு யோகம் கைக்டாது, இவைளின்றி முத்தை யடக்கிப் பழையது போகமன்று. “துகுத்தியெனும்படி குகிப்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறிச், தந்தி யுடம்பை யொறுக்கி வேன் னும்” என்ற சூரி அருளாவிரிநாதர்.

x ஞானமார்க்கத்தார் சரியை கிரியை யோகங்களையும், யோகமார்க்கத்தார் சரியை விரியகளையும், விரிவாமார்க்கத்தார் சரியையையும் அனுட்டிக் குரிசம் யுடையவர் ஒதிருப்பங்கியெழுஷி — 6,

ருத்திரபுவனம் வரையிலும் வுவனபதிகளுடைய உலகங்களிற் சாலோகம் முதலியவற்றைப் பெறுவர். உண்மைச் சரியை உண்மைக் கிரியை உண்மை யோகங்களை அனுட்டித் தோர் சீகண்டபுவனம் முதல் சுத்தவித்தைக்குக் கீழ்வரையிலுள்ள புவனபதிகளுடைய உலகத்திற் சாலோகம், சாமிபம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்னும் பதமுத்திகளைப் பெறுவர். ஞானத்தில் ஞானத்தின் கடைசி நிலையை அடைத்தோர் சாயுச்சியமாகிய பரமுத்தியை அடைவர். உபாயமார்க்கத் திலும் உண்மை மார்க்கத்திலும் ஓவ்வொரு பாதத்திலும் சரியையின் பலன் அந்தந்தப் பாதத்துக்குரிய புவனத்தில் வாழ்தலாம். கிரியா யோக ஞானங்களின் பலன் அந்தந்தப் பாதத்துக்குரிய புவனத்திலே முறையே சாமிபம், சாருபம், சாயுச்சியம். உதாரணமாக உண்மைச் சரியையிற் சரியையின் பலன் சீகண்டபுவனத்திற் சாலோகம். உண்மைச் சரியையிற் கிரியையின் பலன் சீகண்டபுவனத்திற் சாமிபம். இப்படியே மற்றவைகளும்.

சாலோகமாவது அவ்வுலகத்திலிருந்து போகங்களை யனுபவித்தல். சாமிபம் - அந்தந்த உலகங்களில் விசேஷ போகங்களை அனுபவித்து வாழ்தல். சாருபம் - அந்தந்தப் புவனபதி களோடு ஒத்த இன்பங்களைப் பெற்று வாழ்தல். சாயுச்சியம் - அந்தந்தப் புவனபதிகளால் அதிட்டிக்கப்பட்டு அவருடைய அதிகாரங்களைச் செய்து வாழ்தல்.

பதமுத்தியை அடைந்தோருக்குச் சிவவினை யொப்பு உண்டாயின் அங்குத்தானே ஞானநெறியை யடைந்து பின் பரமுத்தியை அடைவர். சிவவினையொப்பு உருதார் பதமுத்தி களிலிருந்து நீங்கிப் பிறவியெடுத்துச் சிவவினை யொப்பு நிகழ்ந்தபின் ஞானநெறியை அடைவர். அபரமுத்தி யடைந்தோர் பிறவியை எடாது நேரே பரமுத்தியை அடைவர்.

சரியையிலுள்ளோர் தம்மைக் கடவுளின் அடிமையாகக் கொள்ளுதலாற் சரியாமார்க்கம் * தாசமார்க்க மெனப்படும்.

x தாசன் - அடியவள்.

விசேட தீட்சையிலே கிள்யன் சிவபுத்திரனுக்கப்படுதலாற் கிரியா மார்க்கம் புத்திரமார்க்கமென்பதும். போகமார்க்கத்திலே சிவத்தோடு கூடிதலால் அது சகமார்க்கமென்பதும். ஞானமார்க்கம் கடவுளும் ஆன்வாவும் ஒன்றுகி நிற்கும் உண்மைநிலையாதலால் சுத்மார்க்கம் என்பதும் (9)

திருவருளை அறியாதார் சிறுமை
இற்றை வரையியைந்து மேதும் பழக்கமில்லா
வேற்றுயிர்க்கு விடு மிகை.

ப—ரை : இற்றைவரை இயைந்தும் - இவ்வளவு காலமும் திருவருளோடு கலந்து நின்றும், ஏதும் பழக்கமில்லா - அதைச் சுற்றிரேநும் உணரமாட்டாத, வெறு உயிர்க்கு - அறிவில்லாத ஆன்மாவங்கு, விடு மிகை - விடு படகயாகும்.

முதல் மூன்றுதிகாரங்களிலும் முப்பொருள்களை விளக்கி முடித்த ஆசிரியர் இவ்வதிகாரத்தில் திருவருளின் தன்மையைக் கூறி, அதைப் பெறுத்து மாணவகனின் சாதனைக் குறைவாகிய குற்றமென்று முடிக்கிறார். இப்படியே,

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

“வாழ்கின்றூய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்டாழ்கின்றூ யாழாமற் காப்பாளை யேத்தாதே குழ்கின்றூய் கேடுளக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும் வீழ்கின்றூய் நீயல்லக் கடலாய வெள்ளத்தே” என்றும்,

அப்பர் சுவாமிகள்

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மட்நெஞ்சம் தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவளைச் சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே வீழ்த்த வாவினை யேனெனுங் காலமே”

என்றும், தாமே தமிழற் குற்றமேற்றிப் பாடியருளினர்.

மாணவகன் அருளை அறியாதிருப்பது அவனிலுள்ள ஆணை காரியமாகிய அஞ்சுானத்தால் வாதலால் அவனிற் குற்றமில்லாதிருக்கவும், அவனிலே குற்றமேற்றியது அந்த அஞ்சுானத்தை நீக்குத்தற்கு அவனைக்கொண்டு முயற்சி செய்விக்கும் அருளின் பான்மையாம். (10)

ஐந்தாம் அதிகாரம் — அருளுருந்தில்

அஃதாவது ஞானவடிவாகிய குருவினதும் தன்மை

குருவடிவாய் வருவது திருவருள்
அறியாமை யுண்ணின் றளித்ததே காலும்
குறி பாகி நீங்காத கோ.

ப—ரை : அறியாமை உள்ளின்று அளித்ததே - கண்ணுற காணப்படாமல் ஆன்மாக்கவில் நின்று (படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைந்தல் என்னும் நான்கு தொழில்களையும் செய்து) இரட்சித்துவந்த அதுவே, காலும் குறி ஆகி - (எந்தியதாகிய அருளாலைச் செய்தற்காக) காணக்கூடிய குருவடிவை எடுத்து, நீங்காத கோ - உடனுய் நின்று ஆட்கொள்ளும் திருவருளாகும்,

மலம் வளிகெடவே, ஆன்மா ஞானத்தைப் பெறுகின்றது; ஆயினும் அந்த ஞானம் தானாக விளங்கமாட்டாது. அதை விளங்கச் செய்தற்கு ஞானுசாரியன் வேண்டும். இது எது போலவென்றால்: ஒரு குழந்தையைப் பெறுமுன் ஒரு பெண் ஹுடைய சர்ரத்திலே மூலைப்பாலுக்குக் காரணமாகிய பதார்த்தங்களிருக்கவும் மூலைப்பால் தோன்றுது; இவளுக்கு ஒரு குழந்தை உதிக்க அது தோன்றுகிறது; குழந்தையின்றிப் பால் தோன்றுது. அதுபோல, ஞானுசாரியனின்றி ஞானத்

தோன்றுது. * ஆதலால் ஆன்மா நூனத்தை அடைதற்கு ஞானுசாரியன் இன்றியமையாதவன். அறியாமை - அறியப் படாமல்; (எதிர்மறை விளையெச்சம்.) (1)

அருளோ ஆணவத்தைப் போக்கத்தக்கது
அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றி டத்தீச்
சகத்தவருங் காண்பரோ தான்.

ப — ரை : அகத்து உறுநோய்க்கு - ஒரு விட்டி விருப்பவ
னுக்கு வந்த விளியை, உள்ளினர்றி - அவ்விட்டி இன்னவர்
அறிவுரேயன்றி, அதனை - அந்த நோயை, சகத்தவருங் காண்
பரோ - தூரத் திலுள்ளவரும் அறிவாரோ? அறிய
மாட்டார்; [அது போல ஆன்மாவிலுள்ள மலமாசிய நோயை
ஆன்மாவோடு கலந்து நிற்கும் அருளறிவதன்றி வெரென்றும்
அறியமாட்டாரு.]

ஆதலால், ஆன்மாவோடு சேர்ந்திருக்கும் திருவருளா
னது. குருவாக வந்து போக்கினுலன்றி ஆணவமாகிய வியாதி
வேறு வழியாகத் தீராதென்பது கருத்து. (2)

குருவைச் சிற்யன்றிப் பிறநியார்
அருளா வகையா ஸ்ருள்புரிய வந்த
பொருளா ரறிவார் புவி.

ப — ரை : அருளா வகையால் - (படைத்தல், காத்தல்,
அழித்தல், மறைத்தல் என்னும் நான்கிணையும்) மறைந்து நின்று
ரெய்துபோல, அருள்புரி வந்த - மாறுட வடிவத்தினுலே
தன்னை மறைத்து) அருளால் என்னுந் தொழிலைச் செய்ய வந்த,
பொருள் - குருவடிவத்தை, புவி ஆர் அறிவார் - (பக்குவமுள்ள

* இல்லா முலைப்பாறுங் கண்ணீரு மேந்தி வழால்
நல்லா ஏாவாமா எரிதிழுவ்போ - லீல்லா
அருவாகி நின்றுளை வாறிவாச் தானே
ஏருவாகி தோன்றுளை ஓற்று. - சில. போதம்; கு. 8. அதி. 2

சிற்யனெயன்றிப்) பூமியில் வேறு யார் அறியத் தக்கவர்?
(வெரெகுவரும் அறியார்.)

“பொருளா வறியா” என்றும் பாடமுண்டு. (3)

பக்குவாரில்லாதார் அறியாமைக்குக் காரணம்
பொய்யிருண்ட சிந்தைப் பொறியிலார் போதமாம்
மெய்யிரண்டுங் கானூர் மிக.

ப — ரை : பொய் - நிலையற்றதாகிய உலக இன்பத்திலே
கருத்துடையராய், இருண்ட சிந்தை - ஆணவமலத்தால் மறைக்
கப்பட்ட அறிவிளையுடைய, பொறியிலார் - ஞானமாசிய ஓளியைப்
பெறுதோர், போதமாம் மெய் இரண்டும் - அறிவுமயமாசிய அரு
னையும் - அவ்வருள் அதிப்பித்து நிற்கும் குருவடிவத்தையும்,
கானூர் மிக - சிறிது மறியமாட்டார்.

ஞானக்கண் ணில்லாதோ ராதலாற் பக்குவ மில்லா
தோர் சற்குருவை அறியாரென்பது கருத்து. அருள்கொண்ட
மனிதவடிவை யறியமாட்டாதார் அருளின் இயற்கையான
அகண்ட ஞானவடிவையும் உணரா ரென்பது சொல்லா
மலே அமையும். [அகண்ட - சர்வ வியாபகமான, எல்லை
யில்லாதத்.] (4)

சகலருக்குக் குருவாய் வகுதலின் நோக்கம்
பார்வையென மாக்களைமுன் பற்றிப் பிடித்தற்காம்
போர்வையெனக் கானூர் புவி.

ப — ரை : பார்வை என் - அவ்வங்களினத்துப் பழக்கப்பட்ட
விலங்களின் துணையைக் கொண்டு வன விலங்குகளைப் பிடிப்
பதுபோல, மாக்களை முன்பற்றிப் பிடித்தற்காம் - (மனித உருவ
மாசிய குருவடிவத்தைத் திருவரு ணெடுப்பது) மனிதரை நேர
நின்று வசப்படுத்தி ஆட்கொள்ளுதற்காம், புவி - பக்குவ மில்

லாதோர், போர்வை யெனக் கானூர் - அது அருள் போர்த்துக் கொண்ட குருவடிவம் என்பதை அறியார்,

பழக்கப்பட்ட விலங்குகளிக்கொண்டு வனவலங்குகளைப் பிடிப்பதுபோல, அருளானது நானுசாரியனைக்கொண்டு பக்குவழுள்ள ஆன்மாவை ஆட்கொள்ளும்.

ஒருவன் ஒருபுடைவையாலே தன்னை முற்றுகப் போர்த்துக் கொண்டிருப்பானுயின், தூரத்தில் நின்று பார்ப்போர் அவனை ஒரு புடைவைக் குளியலென்று நினைப்பாரன்றி, அதற்குள் மறைந்திருப்பவன் மனிதனென்றும், அது போர்வை யென்றும் அறியாட்டார்கள். அதுபோலத் திருவருள் ஆசிரியனில் மறைந்து நிற்கும்போது, பக்குவமில்லாதோதோர் அவனை மனிதனாக அன்றித் திருவருளின் போர்வையென அறியமாட்டார்.

மனிதரை ஆட்கொள்ளும் வழி எழுவகைத் தினைக் களாம். அவையாவன: நயனம், பரிசம், மானசம், வாசகம், சாத்திரம், யோகம், ஓளத்திரி.

இவற்றுள் நயனதீட்சையாவது: ஆசாரியர் சிவமாக நின்று சிஞ்யனைத் தலைதொடங்கிக்கால்வரையும் அருட்பார் வையாற் பார்த்து அவனுடைய ஆணவத்தைக் கெடுத்தல். பரிசதீட்சையாவது: ஆசாரியர் தம்முடையச் சைகைச் சிவபெருமானுடைய திருக்கரமாகப் பாவித்து சிஞ்யனுடைய தலையில் வைத்து அவனுடைய மாயாமலத்தைக் கெடுத்தல். மானச தீட்சையாவது: யோகமார்க்கத்தால் ஆசாரியர்

* தீனை: தீ + ஸ்டா = நானத்தைக் கொடுத்துப் பாசத்தைக் கெடுப்பது; தீஸ்டா என்பதன் நிரிபு.

"தீயதே தந் சிவத்வம் விட ஈயமேந பாபாபஞ்ஜம் ।

அடியநான விசேஷத்வாத் தீஸ்டா சேத யபிதியதே ॥ ॥"

- உபாக்ஷபேதம்

சிஞ்யனுடைய மனத்திற் பிரவேசித்து ஆன்மபோதத்தை நீக் கிச் சிவபோதத்தை உண்டாக்குதல். சாத்திர தீட்சையாவது: வேதம் ஆகமம் ஆகிய இறைவனருளிய நூல்களிலுள்ள உண்மைகளைச் சருக்கி விளக்குதல். வாசக தீட்சையாவது: திருவைந்தெழுத்தையும் பதினெடு மந்திரங்களையும் அந்தந்த எழுத்துக்குரிய மாத்திரைகளோடு உபதேசித்தல். யோக தீட்சையாவது: ஆசாரியர் சிஞ்யனது இருதயத்திற் பிரவேசித்து ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்தல். ஓளத்திரி தீட்சையாவது: ஓமத்தோடு செய்யப்படுந் தீட்சை; (ஓளத்திரி-ஓமரம்பந்தமானது; ஹோத்திரம் — ஓமம்.) ஓளத்திரி தீட்சைக்கு, உமித்தில்லாதார்க்கு நயன தீட்சை முதலிய தீட்சைகள் செய்யப்படும். அவை ஓளத்திரியோடு கூடவஞ் செய்யப்படுவன். ஹோத்தர் என்ற வடமொழி ஓளத்திரி எனத் தற்பவமாய்த் திரிந்தது.

ஓளத்திரி தீட்சை, கிரியாவதி ஞானவதி என இருவகைப் படும். கிரியாவதியாவது குண்டமண்டலங்களுடன் ஓமம் முதலிய கிரியைகளாற் செய்யப்படுவது. ஞானவதி குண்டமண்டலங்களையும் கிரியைகளையும் மானசமாகச் செய்வது. இத்தீட்சைகள் சமயம், விசேஷம், நிர்வாணமென மூவகைப்படும். சமய தீட்சை சுரியைக்கும், விசேஷதீட்சை கிரியைக்கும் யோகத்திற்கும், நிர்வாண தீட்சை ஞானத்திற்கும் உரியன். தோய் முதலிய காரணங்களினால் தீட்சைகளுக்குரிய அநுட்டானங்களைச் செய்ய இயலாதார்க்கு அவ்வனுட்டானங்கள் ஆகுதியாற் சுத்திசெய் தொழிக்கப்படும். அது நிரப்பிச் சேனப்படும்; மற்றவர்களுக்குச் செய்யப்படுந் தீட்சை சபீசம். நிர்வாண தீட்சை பெறுவோர்களுள் அபரமுத்தி முதலிய போகங்களை விரும்புவோருக்குச் செய்யப்படுவது வோகதர் மினி; மற்றவர்களுக்குச் செய்யப்படுவது மிவதர்மினி. சிவதர்மினி பெறுவோருள் உடனே முத்தி அடைவோர் சத்தியோ நிர்வாணத்தையும், தேகாந்தத்தில் முத்தி அடைவோர் அசத்தியோ நிர்வாணத்தையும் பெறுவர்.

குரு சாத்திரதீட்டைக்கு இன்றியமையாதவர் எமக்கெ வெவனுக் கெவலதெரியி மல்வத் தமக்கவணை வேண்டத் தவிர்.

ப—ரை : எமக்கு என் - (குருவினுஸ்) எமக்கு என்ன பயன் (என்று கேட்டான்), எவனுங்கு எவை தெரியும் - எவனுக்கு ஞானநூற் பொருள்கள் உள்ளபடி தெரியுமோ, அவ் அந் தமக்கு அவணை வேண்ட - அந்நூற் பொருள்கள் தமக்கு அவணைக் குரு வாக் வேண்டி நிற்றலால், தவிர - (குருவின் தேவையை நீ யுணர்வாய் ஆதலால் ‘எமக்கென்’ என்னுங் கேள்வியை) விடுவாயாக.

ஞானசாரிய ஸீல்லாமற் கற்கும்போது ஞான நூல் களின் பொருள் மாறுபாடாகத் தோன்றும்; அல்லது தோன்றுமல் நிற்கும்; ஆதலால் நமக்கு ஞானசாரியன் வேண்டா மென்று சொல்லிக்கொண்டு நூல்களைக் கற்கும்போது, அவை நமக்கு விளங்காமையினாலே அவன் இன்றியமையாதவை என்று நாமே உணர்த்தக்கதாக நேரும். இதை உணர்த்து தற்காக, “அவ்வத் தமக்கவணை வேண்ட” என்றார். ஞான நூல்லாதவை ஆசாரியனின்றியும் கற்கப்படலாம். ஞானதூ இனர்ச்சி ஆசாரியனை யின்றியமையாதது. “ஆசானருளா வடிசேர்ஞானம் வந் தி டு ம்; மற்றென்றானும் வாரா தாகும்” என்றார் பிறகும். (6)

நயன தீட்சை

விடநகருல மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மிழுங் கடனிலிருள் போவதிலவன் கண்.

ப—ரை : விபம் - (இருவன் விஷங் தீண்டப்பெற்றால் அந்த) விபமானது, நகுலம் மேவினும் (மீளாது) - கிரி நேரே வந்து நிற்பினும் நிங்காது, பாவகனின் மிழுங் - கிரியாகத் தன் கைப் பாவிக்கும் மாந்திரிக்கனால் நிங்கும், கடனில் - இந்தமுறையைப் போல, (திருவருளானது நேரே நின்றும் மல்க்களைப் போக்காது;

தான் அதிக்ஷித்ததற்கு ஒரு குருவடிவைக் கொண்டு பார்வையாலும் பாவணையாலும் ஆணவத்தை நீக்கும்), இருள் போவது இவள்கள் - மலத்தை நீக்குவது குருவினுடைய கண்.

நயன தீட்சையிலே குரு சிஷ்யனுடைய சர்ரம் முழுவ தையும் பார்த்து அவணைச் சிவஷாருபமாகப் பாவிப்பன்.

* கீரியானது ஆதிபௌதிக நகுலம், ஆதிதைவிக நகுலம், ஆதியான்மிக நகுலம் என மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள், உகூக்குதிற் காணப்படுங் கிரி ஆதிபௌதிக நகுலம். அதற்கு அதிதெய்வமாய், மாந்திரிகன் அதுபோல வைத்துத் தியானம் செய்து கணிக்கப்படும் மந்திரம் ஆதிதைவிக நகுலம். அந்த மந்திரத்தினிடமாக நின்று மாந்திரிகனுக்குப் பயண்கொடுப்ப தாகிய சிவசக்தி ஆதிதைவிக நகுலம். 1இவற்றுள் ஆதிபௌதிக நகுலத்தைக்கொண்டு விஷுத்தைத் தீர்த்தல் இயலாது. மாந்திரிகன் ஆதிதைவிகமாகிய நகுல மந்திரத்தை ஒவ்வொரு நாளும் உச்சாரித்துவந்த பழக்கத்தினாலே அந்த மந்திரரூபமே தானுகப் பாவணைசெய்து தன்னிலை அதன் வசப்படுத்தி நிற்றல் நகுலபாவணை யெணப்படும். அவன் அந்தப் பாவணையாய் நின்று அம் மந்திரக்கண்கொண்டு பார்க்க, அந்தப் பார்வையானது மந்திரத்திற் பதிந்த சத்தியினால் விஷுத்தைத் தீர்க்கும்.

அதுபோல, ஆசாரியன் பஞ்சாட்சர செபப் பயிற்சியினாலும், தன்னைச் சிவமாகப் பாவித்துத் தன்னைச் சிவவசப் படுத்தியதனாலும், அவனுடைய பார்வையினிருக்கும் மந்திரசத்தியினால் சிஷ்யவினாலுள்ள விஷமாகிய ஆணவவித தடைப் படும். ஆதிபௌதிக நகுலத்தால் விஷங் கெடாமல் நகுலபாவணை செய்யும் மாந்திரிகனுடைய பார்வையினால் அது கெடுவதுபோல, என்றால் கூடநிற்பதாகிய திருவருளால் மலமானது இறுதியில் நீக்கப்படாமல், அத் திருவருளைத் தானு

* திராவிடமாபாடியத்துண்ண குடபாவணைப்படி எழுதப்பட்டது.

கப்பாவித்து அத்திருவருளால் அதிட்டிக்கப்பட்ட குருவினது பார்வையினால் நீங்கும். “எவன்கண்” எனவும் பாடம். (7)

ஸ்வதை ஆண்மாக்கலுக்கும் அருள்செய்யும் முறை
அகலத் தருமருளை யாக்கும் வினைநீங்குஞ்
சகலர்க்கு வந்தருளுந் தான்.

ப—ரை : அகலத்து அரும் அருளை ஆக்கும் - வின்குானு கலரிற் பக்குவழுடையாருக்குச் சிவபெருமான் அவர்களது அறி விலே நின்று அருள்செய்து மலத்தை நீக்குவர், வினை நீக்கும்-பிரளயாகலரிற் பக்குவர்க்கு அபர்களைப்போல முன்னிலையாய் நின்று (ஆணவத்தோடு) கர்மத்தையும் நீக்குவர், சகலர்க்கு தான் வந்து அருளும் - சகலரிற் பக்குவருக்குக் குருவடிவாய் வந்து மும்மலங்களையும் நீக்கியருளுவர்.

அகலம் - கலை நீங்கின ஆண்மா, வின்குானுகவிலே மல மானது குக்குமசத்தியோடு நிற்றலால், திருவருள் அவருக் குள் அறிவாக நின்று உணர்த்த அம்மலம் நீங்கும். பிரளயாகலரிலேயுள்ள தாலமல சத்தியானது, திருவருள் நேர்நின்று நயனம் பரிசம் வாசகமாகிய தீட்சைகளைச் செய்ய நீங்கும். சகலரிலுள்ள தூலதர மலசத்தியானது ஞானரூற் போதனையினாலும், அனுபவ சாட்சியினாலும் பலவகைப்பட உணர்த்த நீங்கும். ஆதலால் திருவருளானது சகலருக்குக் குருவை ஆதாரமாகக்கொண்டு தீட்சை செய்யும். இது ஆதாரத்தீட்சை எனப்படும். நேராகச் செய்யப்படுந் தீட்சை நிராதாரமெனப் படும். மும்மலங்களுள் ஆணவழும் ஆகாமியழும் ஞானத்தி னாலே, ஒளிமுன் இருள்போல நீக்கப்படும்; சஞ்சிதம் தீட்சைக் கிரியையினாலே நீக்கப்படும்; பிரார்ப்தம் என்சியிருந்தால் அநுபவத்தினாலே திருப்; ஆணவகன்ம மலங்கள் நீங்கு தால் காரணமாகப் பிறவி அறுதலால், மாடாமலம் திரும். (8)

சிவபெருமானே குருவாதல் வேண்டும்
ஆரறிவா ரெஸ்லா மகன்ற நெறியருளும்
பேற்றிவான் * வாராத பின்.

ப—ரை : எல்லாம் அகன்ற - மந்திர முதல் கலைப்பிழகைய அத்துவாக்களைக் கடந்த, நெறி அருளும் - விட்டு நெறியை வெளிப்படுத்தியருளும், பேற்றிவான் வாராத பின் - பேற்றிவினராகை சிவபெருமானே குருமுர்த்தும்கொண்டு வாராவிட்டால், ஆரறி வார் - (அவ்விட்டு நெறியை) அறிய வல்லவர் யார்? (ஒருவரு மிலர்).

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அவை சார்ந்த மற்றைய அத்துவாக்களையும் கடந்தே முத்தியடைய வேண்டுமாதலால், அவைகளைக் கடந்த ஒருவரே ஆண்மாவையும் கடக்கச் செய்வாரன்றி அவைகளுக்குப்பட்டவர்கள் செய்யமாட்டார்கள்.

அத்துவாக்களுக்குப்பட்டவர்களாகை தெய்வங்களையும் மனிதர்களையும் முத்தியடைய வேண்டி வழிபடுதிறவர்கள் உபநிடத வாக்கின்படி, குருடைக்கொண்டு வழிகாட்டுவிக் கும் குருடனுக்குச் சமமாவர். “காண்பவன் சிவனேயானுல் அவனடிக்கன்பு செய்கை மாண்பறும், அரன்றன் பாதம் மறந்து செயறங்கவெல்லாம் வீண் செயல்; இறைவன் சொன்ன விதியறம்; விருப்பொன் நிள்லான் பூண்டனன் வேண்டல் செய்யும் பூசனை புரிந்து கொள்ளோ” என்றால் விவரானசித்தித் திருவிருத்தத்திற் கூறியதுங் காணக, (9)

இதுவைறு
நூன மிவனெறுமிய நன்றைப்பிடிம் நற்கவிஷஷ்தங்கும்
பானு வொழியப் படின்.

* வாராத பின்; ‘பின்’ குத்தீற்று வினாப்புக்கு

ப—ரை : பாலு ஓழிய - சூரிய ஒளி இல்லாமல், நற்கஸ் அனஸ் படின் - குரியகாந்தக் கல்வில் அக்கிளி தோன்றுமாயின், இவன் ஓழிய - அருட்குருவின்றி, ஞானம் நன்றியிடும் - (ஆன் மாவில்) ஞானந் தோன்றும் [குரியகெனுளி இல்லாமல் குரியகாந்தக் கல்வில் அக்கிளி தோன்றுதென்யது எப்படிப் பிரசித்த தக் காலில் உண்மையாகுமோ, அப்படியே குரு இல்லாமல் ஆன்மாவில் உண்மையாகுமோ தோன்று தென்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மையாம் என்றபடி]

குரிய கிரணம் பட்டே குரியகாந்தக் கல்வில் அக்கிளி யுண்டாவதுபோல, குருவருள் பெற்றே சிஷ்யவில் ஞான முண்டாகும். குரியகாந்தக்கல்லீசு குரிய ஒளிக்கு நேரே பிடிக் கும்போது, அந்தக் கல்லானது பரந்து வருங் கிரணங்களை ஒரிடத்துக் சேர்த்து அக்கிளியை உண்டாக்கும். அப்போது இலகுவாக நெருப்புப் பிடிக்கக்கூடியவாய் அக்கல்லீசு சார்ந்து நிற்கும் பஞ்ச முதலிய பொருள்களில் நெருப்புப் பற்றும், அதைக்கொண்டு தீ மூட்டும் வழக்கமுண்டு.

அருக்குகெனுளி இல்லையாயின் குரியகாந்தக் கல்வில் அக்கிளி தோன்றுது. அதுபோலச் சிவபெருமானது திருவருள் வடிவாகிய குரு இல்லையாயின் ஆன்மாவில் ஞானந் தோன்றுதென்பது கருத்து. குரியன் சிவத்துக்கும், குரியகாந்தக்கல் பக்குவ குருவடிவாய் வருந் திருவருஞ்கும், குரியகாந்தக்கல் பக்குவ முள்ள ஆன்மாவுக்கும், அக்கிளி ஞானத்துக்கும் உலகையாயின. பாலு - சூரியன்; அதன் கிரணத்துக்கு ஆகுபெயர். ஒழிய - இல்லாமல்; இவலெழிய - இக்குரு இல்லாமலே, படின் - உண்டாகுமானால், படுதல் - உண்டாதல். இச்செய் யுள் 'பொங்த தற்குறிப்பணி' அமைந்தது; அஃதாவது ஒரு பொருளைப் பொய்யாக்குத்தற்கு மற்றெரு பொய்ப்பொருளை கற்பித்தலாம்; இதனை வடநூலார் "மித்தியாத்தியவசிதி" அலங்காரமென்பர்.

(10)

—

ஆரும் அதிகாரம் — அறியுநெறி

அருள்குவாகிய குருவினிடம் உண்மைப் பொருளை உணரும் முறைமை

இருளினையைப்பும் சத்திநியாதமும்
நீடு மிருவினைகள் நேராக நேராதல்
கூடுமின்ற சத்தி நொளஸ்.

ப—ரை : நீடும் இருளினைகள் - வளர்ந்து வருவனவாகிய வினைகள் இரண்டும், நேர் ஆதல் - (விலக்கப்படவேண்டிய முறையால்) ஓத்தநன்மைய என்ற எண்மை [நேர் - நிர்க்], நேர் ஆக - (ஆன்மாவுக்கு) உண்டாக [நேர்பட], இறை ரந்தி கொளஸ் கூடும் - விவெருமானுபடைய திருவருட் சத்தி பதியும்.

நல்லினையும், தினையைப் போலவே, கர்மமெனப்படும் மலமயாதலால், விடப்படவேண்டியதேயாம்*. இருளினையையும் விடவேண்டும் என்ற புத்தி அவனுக்கு உண்டாகும்போது சிவசத்தி அவளிற் பதியும், அப்போது அவள் ஞானத்தை இச்சிக்க, ஞானாசாரியர் தோன்றித் திரிபதார்த்தங்களின் உண்மையை விளக்குவர். அவ்வண்மைகள் இவ்வதிகாரர்த்திற் கூறப்படுகின்றன. இவைகளை வாசித் தறிதலால் நாமும் ஞானிகளாவோமோ என்றால், தாம் அவைகளை ஒருவாறு அறி கிண்றோமன்றி அவைகளை நேரே உணரமாட்டோம். நேரே உணர்வோமாயின் அவ்வண்மைகளை அநுசரித்துப் பொய்

* சௌவிக்கூங்கு, ஓட்டிஜும்பார்க்கப் போன் மிக விழையும் ந்ததையிருப்பதுபோல, நீவினையிலும் நல்வினை மேலாகத் தோன்றும். ஆம்தும், சந்தியாசிக்குப் பொன்றும் ஒடும் ஒரே தன்மையவாய்த் தோன்றுவது போல, நல்வினையும் நீவினையும் ஒரே தன்மையவாய்த் தோன்றுவது வெளிக்கூள் பொன்னை ஓட்டிஜும் மேலாக மதிப்பதுபோல, நல்வினையைத் தீவினையிலும் மேலாக மதிப்பதுபோல, நல்வினையைத் தீவினையிலும் மேலாக மதிப்பது கடனுகும்.

யாகிய உலக வாழ்வை விடுத்து மெய்யாகிய திருவடியையே
பொருளாகக் கொள்வோம். அப்படி நாம் கொள்ளாது
உலக விஷயங்களில் அமிழ்ந்தி நிற்றலால், நாம் இந்தச் சத்
தியங்களை நேரே உணரவில்லை யென்பது இனிது விளங்கும்.

இருவினை யொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம்
ஆணவத்தின் முனைப்பிலில் ஆன்மாக்கள் திவினைகளைச் செய்
கின்றன; அத்திவினைகளை நிக்குத்தங்காகச் சிவபெருமான் ஆன்
மாக்களுக்குத் துண்பத்தை ஊட்டுகின்றார். அந்துண்பம் அனு
பனிக்கப்படும்போது ஆதிசத்தியின் பிரேரகத்தினால் வித்தை
யென்னுங் நத்துவமானது ஆன்மாவில் இயற்கையறிவு ஒரு
வாறு விளங்கத் துவினைசெய்யும். அப்போது ஆன்மாவுக்குத்
திவினையில் வெறுப்பும் பசநல்வினையில் விருப்பும் உண்டாக,
அது பகநல்வினையையுஞ் செய்யும். அது திவினையின் பயனு
கிய துண்பத்தையும் நல்வினையின் பயனுகிய இன்பத்தையும்
அனுபவிக்க, நல்வினையிற் பன்மடங்கு பற்றுண்டாகி, நல்
வினையை அதிகமாகச் செய்து அதன் பயனுகிய இன்பத்தைக்
காலத்துக்குக் காலம் ஊட்டப்பெற்று அனுபவித்துவரும். இது
ஞாலே ஆத்மஞானம் மேறும் அதிகமாய் விளங்கக் கடவுளே
மெப்பெராகுளைன்ற அறிவும், அவருக்குத் தொண்டு செய்
துவிலே பேராசையும் உண்டாகின்றன. அப்போது ஆன்மா
தன்னையேறும் பிறவிரிக்களையேறும் பொருளாகக் கொள்
ளாது. அவற்றைக் குறித்துச் செய்துவந்த பகநல்வினையை
யும் ஏகவிடுகின்றது. இந்த நிலை பசவினையொப்பு எனப்
படும் இப்பசவினையொப்பு ஆன்மாவின் இன் ப துண்ப
நுகர்ச்சியால் அதன் ஆணவவளி குறைய உண்டாகும் நிலை.

எதுவும் பகநல்வினையைக் கூவிட்டாலும் பிறவிரிக்களுக்கு இதற்கு
செய்தலைக் கைவிடாது; அதைச் சிவதோாகக் கருதிக் கொய்யும், சிவ
பிரான் உயிரின் யாவற்றிலும் எல்லையினாலத் இரக்கமுடியாதால்தானால்,
அவற்றிற்குச் சேவவெய்தல் சிவசேவையின் இன்றியமையத் தான்
மாலின்றது. பிறவிரிக்களுக்குச் சேவவெய்தல் இருநிலகளிலும் உண்டா
தாம்.

ஆணவம் வலிகெடுதல் மலபரிபாகம் எனப்படும். இருள்
குறையக்குறைய ஓனி ஏறிவரி வருவதுபோல, மலம் வலி
கெடச் சிவசத்தி ஆன்ம, விற் பதிந்து சிவத்தோடு சேர்தற்
காக அதைச் செலுத்துகின்றது. இவ்வாறு சிவசத்தி ஆன்மா
விற் பதிதல் சத்திநிபாதம் மந்ததரம் எனப்படும். பசவினை யொப்பில்
வருஞ் சத்திநிபாதம் மந்ததரம் எனப்படும். ஒருவனுக்குச்
சத்திநிபாதத்தின் பின் குரு சமயத்தைச் செய்து சரியா
மார்க்கத்தில் அவனை விடுவர்.

அவன் அந்தச் சரியாமார்க்கத்தில், மந்ததர சத்திநி
பாதத்திலுள்ள பலவகைச் சத்திநிபாதங்களுக்கு மேற்ப,
சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கியியை முதலிய மார்க்கங்
களை அறுசிப்பன். அந்த மார்க்கங்களிற் செய்யும் சிவபுன்
வியத்தினாலே மலமானது முன்னையிலும் அதிகம் பரிபாகப்
பட, ஆன்மா விசேட தீகை பெற்றுக் கியாமார்க்கத்தை
அறுட்டிக்கும். அந்தச் சிவபுன்னியத்தால் மலம் மிகவும்
பரிபாகப்பட ஆன்மா யோகமார்க்கத்தை அடையும். யோக
மார்க்கம் முடிய, மலம் நன்றாக வலிகெடுச் சிவவினை
யொப்பும் உண்டாகும்; அப்போது குரு திரிசனமாகி ஆன்
மாவுக்கு நிர்வாணத்தைச் செய்து ஞானபாதத்திற் சேர்ப்பர்.
ஆன்மா ஞானமார்க்கத்தின் அதியுண்ணத நிலையைச் சேர்ந்து
மலம் நீங்கப்பெற்றுச் சிவசார்புவியத்தைப் பெறும்.

மலபரிபாகமுஞ் சத்திநிபாதமும் ஒரேகாலத்தில் உண்டா
வன. சத்திநிபாதம் பலவகைப்படுதல் போலவே அதனேடு
நிகழ்வு ம் மலபரிபாகமும் பலவகையாம். இவையிரண்டும்

பாதம் — விழுதல், படிதல்; நிபாதம் — நன்றாகப் படிதல், அடைதல்
ஏ மந்ததரம் — மிகவும் மந்தம்.

எ மந்ததர சத்திநிபாதமானது மந்ததரத்தில் மந்ததரம், மந்ததரத்தில்
மந்தம், மந்ததரத்தில் தீவிரம், மந்ததரத்தில் நிவிரதம் என நான்கு
யைக்கப்படும், இப்படிச் சத்திநிபாதம் பரிசூல வைக்கப்படும். இவற்றுள்
ஒவ்வொன்றும் பலவேறு வகைப்படுக்.

ஸ்ரவணகஆன்மாவுக்கும் உள்ளன . விஞ்ஞானுகலர்க்குக் கர்மம் இல்லையாதலால் அவர்களுக்கு இருவினையொப்பில்லை. (1)

ஆறு பொருள்கள் அநாதி
ஏக எநேக விருள்கரும மாண்யயிரண்
டாகவிலை யாறுதி யில்.

ப—ரை: ஏன் - ஒருவராகிய கடவுசூம், அநேகன்-அள வில்லாதனவாகிய ஆன்மாக்கரும், இரு ஸ் - ஆணவமல்யும், கரும் - கம்மல்யும், மாண்ய இருண்டு - சுத்தம் அசுந்தமேன் னும் இருவணக மாண்யகருமாகிய, ஆக இவை ஆறு ஆதி இல் - இந்த ஆறு பொருள்களும் அநாதியான பொருள்கள். (2)

ஆறு பொருள்களுக்கு முள்ள தொடர்பு
செய்வானுந் செய்வினையுந் சேர்பயனும் சேர்ப்பவனும் உய்வா னுள்ளெனன் றுணர்.

ப—ரை: செய்வானும் - கருமங்களைச் செய்யும் புருதனும், செய்வினையும் - செய்யப்படும் ந ஸ் வி னை தீவினைகரும், சேர்பய னும் - அவற்றின் பயனுக்கிய இன்ப துன்பங்களும், சேர்ப்பவனும் - அவற்றை அனுபவிக்கப்பண்ணாலும் கடவுசூடைய திருவருநும் ஆகை இந்த நான்கையும், உய்வான் உள்ள என்று உளர் - (தன்னை) ஈடேற்றுதற்காகப் பொருந்துபவன் ஆன்மா என்று அறிவாயாக.

இந்தான்கு பொருள்களும் ஆன்மாவை மலத்தினின்றும் நீக்கி அதை ஈடேற்றுவன என்பது சருத்து.

வினை என்றதனுற் கர்மமும், பயனென்றதனுல் தனு கரண புவன போகங்களுக்கு முதற்காரணமாகிய மாண்யமும்,

உய்வான் என்றதனுல் உய்யாமல் தடுக்கும் ஆணவமும், சேர்ப் பவன் என்றதனுற் கடவுசூம், உள்ள என்றதனுல் ஆன்மா வுக் கருதப்பட்டன. ஆன்மாவுக்கும் மற்றைய பொருள் களுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தைச் சிஷ்யன் அறியும்போது, துன் பத்தை விளைப்பதாகிய ஆணவத்தினின்றும் விடுதலையடைய விரும்பிக் கடவுளையே பற்றுவானுதலால் அவற்றின் தொடர்பு அவனுக்கு விளக்கப்பட்டது. (3)

கடவுள் ஆன்மாவுக்கு உமிராய் நிற்றல்
ஊனுயிரால் வாழு மொருமைத்தே யூனெனுயிர்
தானுணர்வோ பொன்றுந் தரம்.

ப—ரை: ஊனெனு உயிர் - உடம்போடு சேர்ந்த ஆன்மா, உள்ளுரும் தரம் - நூனத்தோடு கூடி ஒன்றுயட்டு நிற்றுந் தன்மை, உண் உயிரால் வாழும் ஒருமைத்து - உடம் பானது, உயிரோடு கூடி வாழும் ஒற்றுமையைப் போல்வது.

உயி ரில்லையாயின் உடம்பு இயங்கமாட்டாது கிடப்பது
போலக் கடவுள் இல்லையாயின் ஆன்மா ஒன்றுஞ் செய்ய
மாட்டாது; உடம்போடு ஆன்மா வேற்ற நிற்பதுபோல
ஆன்மாவோடு கடவுள் வேற்ற நிற்பார். (4)

கடவுள் உயிருக்குயிராய் நின்று நடத்தும் முறைமை
தன்னிறமும் யன்னிறமுந் தானுங்கற் றன்மைதரும்
பொன்னிறம்போன் மன்னிறமிப் பூ.

ப—ரை: பஸ் நிறமும் - (பளிங்கோடு சேர்ந்த பொருள் களின்) பலவகையான நிறங்களையும், கஸ் தானும் தன்மை - பளிங்கினுடைய இயல்பான நிறத்தையும், தன்னிறமும் - தன் னுடைய பிரகாசத்தையும், தரும் - தருவதாகிய, பொன்னிறம்

பேஸ் - பொலிவாசிய சூரியகிரணம்போல், மன் நிறும் - (மலங்களை முதிர்விக்கும் திரோதானாசத்தியின் பிரகாசத்தையும் மலங்கள் நிங்கியின்பு ஆன்மாவை விளக்குஞ் சிற்சத்திப் பிரகாசத் தையுந் தந்து இவற்றுங்கப்பால் தன்றுடைய பிரகாசத்தோடு நிற்பதுமான) கடவுளுடைய திருவருளாசிய சோதியை உடையது, இப் பு - இந்தப் புமியானது.

தன்விற்மென்பது சூரியப் பிரகாசம். பளிங்கானது சூரிய நுடைய கிரணம் படுதலால், தன்னேடு சேர்ந்த பொருள்களின் நிறத்தைக் காட்டுவதுபோல, ஆன்மாவானது திரோதான சத்தி பதித்தனினாலும் தன்னேடுள்ள மலங்களின் தன்மையைக் காட்டும் பளிங்கு பொருள்களின் சார்பு நிங்கியபின் தானுஞ்சு சூரியப் பிரகாசத்தோடு தோன்றுவதுபோல ஆன்மாவானது மலங்களிலீங்கியபின் சிற்சத்திப் பிரகாசம் பெற்று நிற்கும். சூரியகிரணம் பளிங்கையும் அதைச் சார்ந்த பொருள்களையும் விளக்குவதோடு அவற்றிற்கு வெளியேயும் விளக்குவதுபோலச் சிவப்பிரகாச மானது ஆன்மாவையும் அதைச் சார்ந்தவைகளையும் விளக்குவதோடு அவற்றைக் கடந்தும் பிரகாசிக்கும்.

கடவுள் ஆன்மாவைப் பந்த நிலையிலும் முத்தி நிலையிலும் இரட்சித்து அதையுங் கடந்து நிற்பரென்பது கருத்து. (5)

மெய்ப்பொருளைக் காண்பதற்கு நூனம் வேண்டும் கண்டோல்லை கானுமெந்தி கண்ணுயிர் நாப்பலேனுளி யுண்டில்லை யல்லா தொளி.

ப — ரை: கண் உயிர் நாப்பன் உண்டு - (ஓளியுடைய) கண்ணுநானு (பொருஞ்கும்) ஆன்மாவுக்கும்* நடுவே உள்ளது

* நடுவே உள்ளது - கணாப்படும் பொருட்கும் கானும் ஆன்மாவுக்கும் இடையில்லை உதாசி செய்யுங் கருவியாம் உள்ளது என்றாடி.

(அது). கண்டு - (இரு பொருளை) உற்றும் பார்த்து, ஒலில் கானும் நெறி - அதை விரைவில் உணருதற்கு வழியாகின்றது: (அதுபோல), ஓலி உயிர் நாப்பன் உண்டு - நூன் ஓளியானது உயிருக்கும் (மெய்ப்பொருஞ்கும்) நடுவில் உள்ளது: (அது), கண்டு - மெய்ப்பொருளைக் கண்டு, ஒலில் கானும் நெறி - அதை விரைவில் உணருதற்கு வழியாம்; ஓலி அல்லாது இல்லை - திருவருளாசிய நூனாளுளி இல்லையாயின் மெய்ப்பொருளைக் கானுத வில்லையாம்.

உலகப் பொருள்களைக் கானுதற்குப் புறக்கண் இன்றி யமையாததுபோல, மெய்ப்பொருளைக் கானுதற்குத் திருவருளாசிய கண் இன்றியமையாதது.

நாம் ஒரு விஷயத்தை அவதானிக்கும்போது பிற பொருள்களைக் கண்காணவும் நாம் உணராமலிருக்கின்றோம். ஆதலாற் பொருள்களை உணருதற்குக் காட்சபோடு அவதானமும் வேண்டும். இவ்வண்மையை வற்புறுத்துதற்கு (உற்றுப்பார்த்து என்னும் பொருள்பட) “கண்டு” என்றார். (6)

ஆன்மா தன் செயலைச் சிவன் செயலாகக் கருதவேண்டும் புன்செயலி நேடும் புலன்செயல்போ வின்செயலை மன்செயல் தாக மதி.

ப — ரை: புன்செயலின் ஒடும் புலன் செயல்போல் - இழவான செய்கைகளிலே செல்லும் இந்திரியங்களின் செய்கைகள் உள்ளுடைய செய்கைகளாக நீ கருதியதுபோல, நின் செயலை - உள்ளுடைய செயலை, மன் செயல் ஆக மதி - கடவுளுடைய வியாசத்தியின் வழியே நடப்பதாக என்னிக்கொள்.

முன்னே நீ இந்திரியங்களை ஏவ, அவை தொழில்களைச் செய்தன. அத்தொழில்களுக்கு நீ காரண அயிருந்தமையால்

அவற்றை உன்னுடைய செயல்களாக மதித்தாம். இப்பேர்து சிவசத்தி உண்ணோ ஏவ, நீ தொழில்களைச் செய்கின்றூயாத வால், உன்னுடைய செயலைச் சிவசத்தியின் செயலாகக் கருது.

ஆன்மா ஒருசெயலைத் தன் செயலாக நினைத்துச் செய்தால் அதிலே அகந்தை மமதை நிகழ்வதால், அது ஆகாமிய கர்மமாகும்; சிவன் செயலாக நினைத்தால் ஆணவ சம்பந்த மில்லாமையால் ஆது ஆகாமிய கர்மமாகாது. “அரன் பணி யில் நின்றிடவும் அகலுங் குற்றம்” என்றாருளினார் அருணத்தி தேவர். ‘செயல்’ என்பது பகுதிப்பொருள் விகுதிபெற்றுச் ‘செயலது’ என நின்றது. (7)

ஞானத்தைக் காலும் முறையை
ஓராதே யோன்றையும் ரூப்புதே நீமுந்திப்
பாராதே பார்த்தத்தைப் பார்.

ப—ரை: ஒன்றையும் ஓராதே - ஞானம், எப்படியிருக்கும், எவ்வாறு வரும் என்று நீ ஆராயாதே, உற்று உன்னுதே - (உலகப் பொருள்களைக் குறித்து நினைப்பது போல) அதைப் பற்றிச் சற்றேனும் நினையாதே, நீ முந்திப் பாராதே : அது வருமுன் நீ அதைத் தெளிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யாதே, பார்த்தத்தைப் பார் - ஞானமானது உனக்குத் தோன்றும் அப் போது அன்றக் காண்பாயாக. [பார்த்த + அதனை = திரிசலம் பட்ட அதனை]

ஒரு பொருளை அறியுங்கால் அதை ஆராய்தல் யோசித் தல் தெளிதல் என மூன்று படிகள் உள்வாதலால் “ஓராதே உன்னுதே பாராதே” என்றார்.

உள்ளத்தினால் ஞானம் காணப்படாதாதவின், அதை அறிதற்கு உள்ளத்தினால் முயற்சி செய்தல் வீண். உள்ளம்

ஆறும் அதிகாரம் — அறியுநெறி

89

அசையாதிருந்தால் ஞானம் வரும்; ஆதவின் “ஓன்றுஞ் செய்யாதே” என்றார். ஞானத்தைக் காணப்பது ஞான சத்தி யினுலாதவால் “பார்த்ததனைப்பார்” என்று கூறினார். இக் கருத்துப்பற்றியே அருணகிரிநாத சுவாமிகள் *“கும்மா இரு சொல்லற என்றதுமே” என்றும், X “தடுக்கோள் மனத்தை கோளாருள் வந்து தானே யுமக்கு வெளிப்படுமே” என்றும், தாயுமான சுவாமிகள் “இந்தையை யடக்கியே கும்மா இருக்கின்ற திறமிறு” என்றுங் கூறினார். நீ தியான நிலையில் மனத்தை உள்முகமாக்கி ஒருவழிப்படுத்தி ஒரு பற்றுமின்றி இருப்பாயாயின், திருவருள் தாலுக்கே உன் ஜைப் பற்றும் என்பது கருத்து. (8)

ஞானத்தை அணையும் முறையை
கவியே மிகுபுல ஞானக்கருதி ஞான
வொளியே யொளியா வொளி.

ப—ரை: கவியே மிகுபுலன் ஆ[க] கருதி - (ஞானத்தைப் பெற்றின் உண்டாகும்) பேரானந்தத்தையே நீ நுகரும் பொரு எாகக் கொண்டு, ஞான ஒளியே - ஞானமாகிய பிரகாசத்தையே, ஒளி ஆ[க] - அறி கருவியாகக் கொண்டு, ஒளி - (அந்த இன்பத் துள் முழுக் கூக விடயங்கள் உண்ணைப் பற்றுதபடி) ஒளித்து நிற்பாயாக,

ஞானம் வக்தவின்பு ஆன்மாவுக்கு முயற்சி அந்த ஞானத் தால் வரும் பெருமகிழ்ச்சியை அனுபவித்தலேபாம்; அதன் பின் உலக விஷயங்களிலே கருத்துப் போகுமோ என்றால், ஞானைருள் மறைந்து நிற்பவனுக்கு வெளிப்பிடுள்ள பொருள்கள் தோன்றுமைபோல, ஞானத்துள் முழுகி நிற்பவனுக்கு அவை தோன்றுவாம்; அவற்றால் இவன் கவரப்படவும் மாட்டான். (9)

* சந்தானபூதி: செய். 12.

X சந்தாஸங்காரம்: செய். 16.

திருவருப்பயன்

பிறபொருளைக் கருதாமல் நூலாவசமாய் நிற்றல்
கண்டபடி யேகண்டு காணுமை காணுமை
கொண்டபடி யேகொண் டிரு.

ப—ரை : கண்டபடியே கண்டு - சூரைம் உனக்கு எப்படி
வெளிப்பட்டதோ அப்படியே நீ அதைக் கண்டு, காணுமை
காணுமை - அறியாம (= உலக விடயக் கருத்து) வந்து
தோன்றுதபடிக்கு, கொண்டபடியே கொண்டிரு - அது உன்னை
ஏற்றபடியே அதன்வயயப்பட்டு இருப்பாயாக.

இம் மூன்று திருக்குற்றஞம் ஆசிரியர் மாணுக்களை நோக்கிக் கூறியன, காணுமை இரண்டானால் முன்னது எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்; மின்னது எதிர்மறை விளையெச்சம். (10)

ஏழாம் அதிகாரம் — உயிர்விளக்கம்

அஃதாவது அறியுநெறியிற் கூறியபடிநின்று
ஆன்மா ஆணவமலம் நீங்கப்பெற்றுத் தன்செயலின்
றித் திருவருள் வசப்படுதல். இது ஆன்மசத்தி
* யெனவும்படும்.

அருளை அடைதற்கு ஏது
தூநிழலார் தற்காருஞ் சொல்லார் தொகுமிழபோற்
ஞாதுவாய் நிற்கும் தரம்.

ப—ரை ; தூ நிழல் ஆர்தற்கு - (வெயிலில் வருந்தினாவன்)
குளிர்ந்த நிழலைச் சேர்தற்கு, ஆரும் சொல்லார் - அங்கே போ

* “போமினவன் தன்மை கெட்டுப் பொருளிற்போய்க்குத் தோன்று
தாவிடியில் ஆன்ம கந்தி”

— உண்மைதறிவிளக்கம், சிப். 2

என்று ஒருவருஞ் சொல்லவேண்டுவதீஸ்ஸீ (அவன் தானோ விரைவாக ஓடிச் சேருவான்), தொகும் இதுபோல் (ஆரும்) - பொருஞ்திய இந்த முறைமை போலும், தான் அறுவாய் நிற்குந் தரம் மலங்களின் துண்பங்களால் வருந்தினேன் அருளைக் கண்ட வடனே தான் அந்த அறுவோடு சேர்ந்து நிற்குந் தன்மை.

வெயிலால் வருந்தினேன் நிழலைக் காணும்போது தானை அந் நிழலை மிகுந்த ஆசையோடு அடைவதுபோல, மலங்களின் துண்பங்களால் வருந்தினேன் பேரின்பத்தைத் தருவதாகிய திருவருளைக் காணும்போது தானுகவே பெரு மகிழ்ச்சியோடு அதைச் சேருவான் என்பது கருத்து* (1)

ஆன்மா அருளை அறியுங் காலம்
தித்திக்கும் பாறானுங் கைக்குந் திருந்திடுநாய்
பித்தத்தின் மூன்றாவதிர்ந்த மின்.

ப—ரை : தித்திக்கும் பால்தானும் கைக்கும் - (பித்த நோயுடையாரது நாவக்கு) மதுரமான பாலும் கூப்பாயிருக்கும், பித்தத்தின் தவிர்ந்தபின் - பித்த நோயினின்றும் நின்கெயின், நா - நாவானது, திருந்திடும் - முன் கைத்த பால் தித்திக்கத்தக்க தாகத் திருந்திடும்.

அதுபோல, ஆணவமாகிய நோயுள்ள காலத்தில் சுப்பாகத் தோன்றிய திரோதானசத்தி, ஆணவம் நீங்கியமின்பு ஆன்மாவுக்கினிய பேரருளாகத் தோன்றும். திரோதானசத்தி யானது ஆணவநோயைத் தீர்த்தத்தாக ஆன்மாவுக்குப் பிறப் பிறப்பு முதலிய துண்பங்களைக் கொடுத்து அனுபவிக்கச்செய்தது. இச் செய்கை ஆன்மாவுக்கு நன்மையைக் கொடுத்தாயி

* வெள்கிள் நிருவருளைக் காணுமையால் துண்பத்தைத் தரும் மலச் சேட்டைகளால் வரும் உலக ஆசைகளை நாடி மல வெப்பத்தை வெப்படுவதுமாறு உழுவின்றனர்.

அம் அதற்குக் கசப்பாகவே தோன்றியது. இச் செய்கையால் அதற்கு மலம் தீர்ந்தபின்டு அது சந்தியின் செயலை இனியதாகக் காண்பதுமன்றிச் சத்தியையும் காண்கின்றது. நாவானது வியாதியில்லாத இயல்பான நிலையிலே பாலின் இரசத்தை உள்ளபடி அறிவுதுபோல, ஆன்மாவானது ஆணவமில்லாத இயல்பான நிலையிற் சிவசத்தியை அறியும்; நா ஆன்மாவுக் கும், பால் சத்திக்கும், பித்ததோய் மலத்துக்கும் உவமையாயின.

(2)

ஆன்மா அருளிந் தானுகக் காணமாட்டாது
காண்பா வெளியிருப்பிற் காட்டிடவுந் தான்கண்ட
விண்பாவ மெந்நாள் விழும்.

ப—ரை : ஓவி - ஒவியடிவாயிய நூலைமானது, இருவிற் காட்டிடவும் - ஆணவமாயிய இருவிற் ஆன்மா கெந்து மயங்கும் போது தன்னைக் காட்டிடவும், காண்பான் - அதைக் கானும் ஆன்மா, தான் கண்டவின் பாவம் - தன் முயற்சியால் அதைக் கண்டதாக நினைப்பதால் வினை வரும் பாவமானது, எந்நாள் விழும் - எப்போது நின்தும்.

வீண் பாவமாவது பிற பொருள்களுங் காரணமாகாமல் ஆணவ முனைப்பினால் மாத்திரஞ் செய்யப்படும் பாவம். இது மிகக் கொடியது. மற்றைய பாவங்கள் பிற பொருள்களுங் காரணமாக உண்டாவன. ஒரு பொருளைக் கானும்போது அதில் ஆசை யுண்டாகுமாயின், அந்த ஆசைக்கு அந்தப் பொருளும் ஒரு காரணம். அந்தப் பொரு வில்லையாயின் அந்த ஆசை உண்டாகாது. கோபம் முதலிய பாவங்களும் இதுபோல்வன. இவை வின் பாவத்தைப்போற் கொடியவை அல்ல. திருவருளை மதியாமை முதலிய வீண் பாவங்கள் ஆணவம் மிகவும் முனைப்பதால் உண்டாவன. ஒருவன் திருவருளை

மதியாமல் தன்னுடைய வல்லமையால் அதைக் கண்டதாக நினைப்பது வீண்பாவம்.⁽³⁾

திருவருள் ஆணவத்தை ஒத்திருக்கும் வகை ஒளியு மிருஞ் மொருமத்துப் பன்மை தெளிவி தெளியார் செயல்.

ப—ரை : ஒளியும் இருஞும் ஒருமத்து - திருவருளும் ஆணவமும் தன்வகைப் பொருளைக் காட்டி ஆழிந்ததை மறைக்குந் தன்மையில் ஒத்திருக்கின்றன, பன்மை - அவற்றிற்குள்ள பேதும் யாதெனில், தெளிவி - அருளானது தன் னை அடைந் தோர்க்கு உண்மைப்பொருளைக் காட்டுவதும், தெளியார்செயல் - ஆணவமானது அது நிங்காதார்க்குப் பொய்யாகிய பொருள் களைக் காட்டுதலுமாம்.

அருளானது ஆணவத்தைக் காட்டி உலகத்தை மறைக்கும். ஆணவமானது உலகத்தைக் காட்டிச் சிவத்தை மறைக்கும்.

(4)

திருவருளை யடைந்தோர்க்குக் கடவுள் வெளியிப்படுதல் எனிது கிடைக்கத் தகுமோநற் கேண்மையார்க் கல்லால் எடுத்துப் புமப்பானை இன்று.

ப—ரை : நல் கேண்மையார்க்கு அஸ்லால்-அன்புநிறைந்த கற்றுத்தவரை உடையவருக் கங்கையால், எடுத்துச் சுமப்யானை . அவருடைய காம எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சுமப்பன் ஒரு வளை, இன்று கிடைக்கத் தகுமோ - இப்பொது பெற்றுக்கொள்

* “ஏந்த கொந்து ஏந்தலை விட்டுவர் நாக கொந்து நறுமலை கொய்தலைச் சொக்கனைந்த சட்சோலி வண்ணலை மிகதுக் காணுதல் குரங் திருவரே.”

ஞாதல் கூறுமோ, கூடாது; (அதுபோல) பேரன்பால் திருவரு
கீசுச் சார்ந்தவருக்கு அவருடைய வினைகளையும் வினைப்பயன்
களையும் கூம்பவராகிய கடவுள் எனிடிற் குருஷுவர்.

திருவருள் தோன்றும்போது நாம் அதன் வசப்பட்டு
நின்றால், கடவுள் வெளிப்படுவர்; வினைகளைத் தாமே தாங்கு
வர் என்பது கருத்து.

திருவருளீச் சாராதாருடைய வினையையும் பயனையும் கட
வுள் கூம்பகமாட்டார். ஒருவன் வறியவனுயிருக்கும்போது
அவனுடைய நல்ல சுற்றத்தவர் அவனுக்குள்ள கடன்களைக்
கொடுத்து அவனைத் தாங்கிவருவதுண்டு; இப்படியே நல்ல
சுற்றத்தவர் அவனுடைய கூமையைப் பலவகையாகச் சுமக்
கின்றனர். அதுபோலக் கடவுள் தம்மைச் சார்ந்த மெய்யடி
யாருடைய ஆகாயிய விளையையும் பிராரத்தின்பயனுகிய இன்ப
துன்பங்களையும் தாமே கூம்கின்றார். தாமே சுமத்தலாவது
அவர்களிலே சாராமற் றடுத்தல். “ சிவனு யிவன் செய்தி
யெல்லாம் என் செய்தி யென்றும், செய்ததெனக் கிவனுக்கு
செய்ததென்றும் ” என அருணந்திதேவர் திருவாய்
மலர்ந்தகுவினர்; ஞானவான் தன்னைக் கடவுளிடம் கொடுத்
தலினால், அவன் செயல்லாதவனாக, அவனுடைய செய
வெல்லாம் சிவன்செயலாகின்றன; ஆதலால் வாசனாமலமா
கை பழைய பழக்கத்தினால் தீவினைபென்று சொல்லப்படும்
வினைகளை அவன் செய்தானுவினும், அந்த வினைகள் அவனைச்
சாரமாட்டா. கண்ணப்பநாயனுர் திருக்காலத்தியிலே சிவ
வசமாய் நின்று நெடுவேந்தியத்துக்காக உயிர்களைக் கொன்றார்.
“ இந்தக் கொலைத் தொழில் வாசனை மலத்தினுலே
அவருடைய கருத்தின்றிக் காயத்தினுலே செய்யப்பட்டது. * அந்தக் கர்மம் அவனிலே சாராமற் கடவுள் அதைத் தடுத்

* தேவைனால் அறிவிற்றதவர் பழைய பழக்கத்தின்படி பலவகையாகப்
பேசிப் பல நொழில்களையுட் செய்வா இவை காயத்தின் சொல்களான் வி

தார். அவர் அவ்வளவுநானும் ஊன் உறக்கமும், தங்மைப்
பற்றிய சிந்தனையுஞ் சுற்றேனுமில்லாம் விருந்ததே அவர்
வெவசப்பட்டிருந்தா ரென்பதற்குச் சாட்சி.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் விவண்டியாராகத் தோன் றி
வந்தவருடைய கட்டளையைச் சிவபெருமானுடைய கட்டளை
யாகப் பாலித்துச் சிவவசமாய் நின்று தம்முடைய குழந்தை
யைக் கொன்றார்.

“ பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூச்சிகள் போல்விளங்கச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலசம் ஊன்அழுதம்
மிருப்புற்ற வேடனர் சேடறிய மெஞ்சுவிர்ந்தங்
கருட்பெற்று நின்றவா தோணேக்கம் ஆடாமோ ”

(திருவாசகம்)

மெஞ்சுரூவிகள் “ பாதகத்தைச் செய்தியனும் பணி
யாக்கிவிடுமே ” என்பதற்குக் கண்ணப்பநாயனுர் செயல்கள்
இலக்கியமாய் நின்றன. மெஞ்சுரூவிகள்லாதார் அக்
செயல்களீச் செய்யின் அவை பெரும் பாதகமாய் முடியு
மென்பது தின்னாம். ஆதலால் அந்தவினா அவரைச் சார
வில்லை. தம்முடைய உயினும் இவைதாகிய குழந்தையைக்
கொன்றபோது அவர் சுற்றேனுந் துக்கப்படாமல் மதிழ்ச்சி
யோடியுந்தது சிறுத்தொண்டநாயனார் விவவசமாய் நின்றார்
என்பதற்குச் சாட்சியாகும்.

அவருடைய செயல்கள். கண்ணப்பநாயனுர் மிருங்களைக் கொன்றதும்
இல்செயல்களையொஞ்சும். அவர் சுவர்க்கு இறைச்சியைப் படைத்தலை
யால், சிலச் சாமுர் படவுளுக்கு இறைச்சியைப் படைக்கலாம் என்று பதற்றுவன்.
கண்ணப்பநாயனுர் இறைச்சியைப் படைத்ததுமாறித் தமது
யாயிற் கொண்டுபோன நீரால் ஆசிரியைகழுஞ் செய்தனர். செருபுக்
காலைச் சிவமிங்கத்தில் வாந்தனர். இவைகளும் வரயிற்கொடுப்பான
தோல் அபிஷேகங்கு செய்து, திருமேவினிற் செருப்புக்களை வைக்காத
தேனே? இந்த மூன்று செயல்களும் மெஞ்சுரூவிகள்லார் செய்யின்
யகாபாதகங்களாய் முடியு, ஆசுவர்க்கும் கண்ணப்பநாயனுர் அவற்றைச்
செய்தபொழுது ஆவ பாதகமாகயாற் சிவபுண்ணியமர்வினா என்று எடுத்
துப் பாரட்டப்படுகின்றன.

திருதாவுக்கரசுநாயனுர் நீற்றறையில் இடப்பட்டபோது நீற்றினால் வருந் துன்பம் அவரைச் சாராமற் சிவபெருமான் தடுத்தார். அவர் கலாசத்துக்குப் போன்போது அவருடைய கால் வை தேய்த்து சரீரம் கல்வினாற் கிழிக்கப்பட்ட தனுல் உண்டான் துன்பம் அவரைச் சாராமற் கடவுள் தடுத்தார். இவ்வாறு ஞானவாளர்களின் விளைகளும் விளைப்பயண்களும் அவர்களைச் சாராமற் கடவுள் தடுக்கின்றார். (5)

திருவருபுரீஸ் சாராதார் கடவுளை அடையார்
வஞ்ச முடிநெருவன் வைத்த நிதிகவரத்
துஞ்சினானே போயினானே சொல்

ப—ரை : ஒருவன் வைத்த நிதி - ஒருவன் வைத்த பொருளை, வஞ்சமுடன் கவர - வேறெருவன் கலாவாக எடுத்துக் கொண்டுபோக, துஞ்சினானே போயினானே - அத்தப் பொருளை யுடையவன் உறங்கினானே அல்லது அவ்விடமிட்டு நின்கினானே, சொல் - ரொல்லுவாயாக.

பொருளையுடையவன் விழித்துக்கொண்டு பொருளோடு இருப்பானுகில் அதைத் திருட ஒருவராலும் இயலாது. அது போல, பேரின்பத்தை யுடையதாகிய திருவருளின் வழியானங்றி வேறு வழியாக அதைப் பெற்றுக்கொள்ளலாகாதென்பது கருத்து. நிதி பேரின்பத்துக்கும், நிதியை யுடையோன் திருவருளுக்கும், வஞ்சமுடன் கவருவோன் திருவருபுரீஸ் சாராமற் பேரின்பத்தைப் பெற முயற்சி செய்வோனுக்கும் உண்மை. (6)

* இனி, நிதியை விளைக்கும், நிதியையுடையோனை மெய்த்துநாளிக்கும், கவருவோனைக் கடவுளுக்கும் உடலையாக்கி, மெய்த்துநாளின் விளை செய்யும்போது அவர்கள் அத்தே பற்றில்லாதவராதலால், அங்கினையாகிய நிதியை வைத்துக்கொண்டு துஞ்சபவர்போல் அல்லது அதைவிட்டுப் பேரவீரர்போல் இருக்கின்றன, அதைக் கடவுள் கணக்குத்துகொள்ளர் என்று பொருள்பாளனி, மெய்த்துநாளிகளை விளையுடையாலுமாக்குக் காரணம் அவர்களுக்கு அதிற் பற்றிச்சொல் என்று சிளக்கியவருமாகக் கொள்க,

அருள் ஆன்மாவை வசப்படுத்தல்
தனக்குநிழ வின்று வொளிகவருந் தம்பம்
எணக்கவர நில்லா திருள்.

ப—ரை : தலைக்கு நிறை இன்று[க] - (குரியன் உச்சியில் நிற்கும்போது) தன்னுடைய நிறந் தோன்றுப் பெறுமல், ஓளி கவருந் தம்பம் என - குரிய சிரணத்தாற் கவர்ந்து[து] கொள் எப்படும் படிகத்துநான்போல, கவர - (ஆன்மா தன்னாறிவு தோன்றுப்பெறுமல் திருவருளாற்) கவர்ந்து கொள்ளப்படுமாயின், இருள் நில்லாது - அந் நிலையிலே மஸம் நில்லாமற் போகும்.

இருளிலே படிகத்துந் திருளாகி யிருப்பதுபோல, ஆண வத்தோடுள் நிலையில் ஆன்மா ஆணவமயமாக நிற்கின்றது. குரியன் உதயமாகப் படிகத்துந் திருள் நிங்கித் தன்னிறங்காட்டி நிற்பதுபோல, மலபரிபாகமான்போது ஆன்மா தன் னரிவோடு நிற்கும். குரியன் ஏறிவரத் துணிக்கூசு குரியவொளி அதிகமாகப் பற்றுவதுபோல, ஆன்மாவிலே திருவருள் பதி யப்பதிய ஆன்மாவைச் சிவபோதம் பற்றும். குரியன் உச்சியில் வரும்போது தூணின்ஒளி குரியப்பிரகாசத்தில் மறைய அது முழுவதும் குரியிரண மயமாக நிற்பதுபோல, சிவபோதம் ஆன்மாவை முற்றிருக்க கவர்ந்து தன்னுள்ளே அடக்கும்போது ஆன்மா சிவமயமாகின்றது. (7)

அருளை முன்னிட்டு அதற்குப் பின்னே
ஆன்மா நிற்றல் வேண்டும்

உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போ லுண்ணமைப்பின்
நிற்க அருளார் நிலை.

ப—ரை : உற்கைதரும் பொற்கை உடையவர் போல் - தழற்கொள்ளிய [=குளை]ப் பிடித்திருக்கும் அழகிய கையையுடையவர் (தாம் வேண்டிய பொருளைக் காறும்போது அக்கொள்

வினை முன்விட்டுத் தாம் பின்னே நிற்பது) போல, உண்ணமீப் பின் நிற்க - (அருவர் விவந்ததைக் கரணவேண்டியுள்ளது) அருளைத் தமக்கு முன்னுக்கித் தாம் அதன்பின்னே நிற்பாராக, அருள் ஆர்ந்தில் - அருவோடு பொருந்தி நிற்கும் நிலை இருவே.

ஒரு பொருளைப் பார்க்கிறவன் விளக்கைத் தனக்குப் பின்னே பிடிப்பானுயின், அவன் அந்த விளக்கையை மறைத்து. பொருளிருக்கு மிடத்தை நிழற்படுத்துவதனால் அந்தப் பொருளைக் காணுண்; ஆதலால் விளக்கினால் அவனுக்குப் பயனுமில்லை. தனக்கு முன்னே விளக்கைப் பிடிப்பானுயின் அந்த ஓளியைக்கொண்டு பொருளைக் காண்பான். அது போல அருளைப் பின்னுக்கித் தன்னிறவாற் காண விரும்புவோன் சிவத்தைக் காண்மாட்டான். அருள் அவனுக்குப் பயன்படுவதில்லை. அருளை முன்னுக்கினால் (தன்னிறவால் முயலுதலை அறவேவிட்டு அருளின் துணையை வேண்டியிட்டிருப்பு) அவனுடைய அறிவு அருட்பிரகாசத்திற் கலக்கச் சிவத்தைக் காண்பான். (8)

அருங்கு முன்னே நிற்கும்போது
விவந்ததைக் காலுமைக்கு ஏது

ஐம்புலனுற் றுங்கண் டக்ன்று வதுவொழிய
ஐம்புலனுர் தாமா ரதற்கு.

ப—ரை : (வீவு), ஐம்புலனுல் - மெய் வாய் கண் முக்குச் செவிகளால், தாம் * கண்டகன்றாலும் - தாம் கண்ட பொருள் கஷ்கு அப்பாற்பட்ட பொருளாயின், அது ஒழிய - அருளாலே பண்டி, அதற்கு - பேரின்பமாகிய விவந்தை பறிதற்கு, ஐம்புலன் ஆர் தாம் ஆர் - ஐம்பொறிகளுக்கேறும் தமக்கேறும் தருதி யில்லை.

* கண்டது அக்ஸ்ரூல்' எனப் பிரிக்க, கண்ட - கட்டிதீரப் பண்ணம் விளையாறு என்றும் பெயர்; அற்று அதாக் கொடுத்தால் விளையாறிர்து

ஐம்பொறிகளில் காட்சிக்கு மேற்பட்டதை அவை காண மாட்டா. மனத்துக்கு அதிதமானதை மனம் அறியமாட்டாது. சிவமானது பொறிகளையும் மனத்தையும் கடந்ததாதலால் அதை ஆஸ்மா இவற்றால் அறிதல் முடியாதென்பது கருத்து; இதை “நானுர் என்னுள்ளமார் ஞானங்களார் என்னை யாரறிவார், வானூர் பிரானென்னை யாண்டில்வேன் மதி மயங்கி, ஊனு ருடை தலையிலுண்பவிதே ரம்பவைன், தேனூர் கமலமே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ” என்னும் திருவாசகத் தாறு முனர்க.

(9)

இதுவுமது

தாமே தருமவரைத் தம்வலிபி னற்கருதல் ஆமே யிவனு ரதற்கு.

ப—ரை : தாமே தரும் அவரை - ஒரு பொருளை ஒருவர்க்குத் தாமே விரும்பித் தருபவரை (மதியாது), தம்வலிபினுற்குதல் ஆமே - தம் சாமர்த்தியத்தினுஸ் அவரிடம் அதைப் பெற்றதாக நினைத்தல் நிதியாகுமா? ஆகாது; (அதுபோலும் திருவருளானது தானுக விரும்பி ஆஸ்மாங்குப் பேரின்பத்தைக் கொடுக்க, ஆஸ்மா தன்னுடைய ஆற்றலால் அதைப் பெற்ற தென்று நினைத்தலாகாது); இவன் அதற்கு ஆர் - (திருவருளாலன்றி) அப் பேரின்பத்தைப் பெற்றதாக தருதி ஆஸ்மாங்குச் சிறிதுமில்லைபே.

ஒரு சிறுபொருளைத் தரும்படி நாம் ஒருவரைக் கேட்க, அவர் கைம்பாறு கருதாமல் அதைத் தருவாராயின் நாம் அவருக்கு நன்றி பாராட்டுகிறோம். அப்படியாகவும், மனவாக்குக்களுக் கெட்டாத பெரும் பொருளாகிய சிவானந்தத்தைச் சிவபெருமான் (நாம் கேளாமல்) தாமாகவே கைம்பாறின் றித் தரும்போது எங்களிலிருக்க வேண்டிய நன்றியறிவுக்கு எல்லையுண்டா? நன்றியறிவு சிறிதுமில்லாமல், அவர் தாமே தருபவர் என்பதை மதியாமல், நமது வல்லமையினுல் நாமே பெறுவோமென்று நினைப்பது பெருந்துரோகம். திருவருள்

தானுகச் சிவத்தைத் தரும் என்பதை “தான்வந்து நாயேண்ட தாய்போற் றலையளித்திட்டு”, “தானேவந் தெம்மைத் தலை யளித்தாட் கொண்டருஞும் வான் வார் கழல்” என்னுந் திருவாரசகப் பாக்களிலும், சிவம் தன்னைக் கொடுத்தபோது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தம்மை அடிமையாகக் கொடுத்து ஆனந்த பரவசப்பட்டதை “தந்ததுன் றள்ளைக் கொண்ட தென்றன்னைச் சங்கரா ஆர்கோலோ சதுரர், அந்த மொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன் யாது நீ பெற்றதொன்றென் பால், சிந்தையே கோயில்கொண்ட எம்பெருமான் திருப் பெருந்துறையுறை விவனே, ஏந்தையே சுசா உடலிடங் கொண்டாய் யானிதற் கில்லேர் கைம்மாறே” என்பதிலுங் காண்க.

(10)

எட்டாம் அதிகாரம் — இன்புறுநிலை

ஆன்மசுத்தி யடைந்த பின்பு பேரானந்தத்தை அடையும் முறைமை

பேரின்பத்தைப் பெறுவோரும் பெறுதோரும்
இன்புறுவார் துண்பா ரிகுளி னெமுஞ்சடரின்
பின்புகுவார் முன்புகுவார் பின்.

ப—ரை : இருவின் எழும் - ஆணவமலத்தை நிக்குத்தற்காக மேலாக விளங்குகின்ற, கடரின் பின்புகுவார் - ஞானத்தை முன் விட்டுத் தாம் பின்னே செல்யவர், இன்புறுவார் - பேரின்பத்தை அடைவார், முன்புகுவார் பின்துண்பார் - தாம் முன்னாக (வும் அவ்வருள் பின்னாகவுஞ்) செல்யவர் (அதனால் பின் துண்பத்தை அடைவார்.

[இஒசெய்யுள் நிரவிறைப் பொருள்கோள் அமைந்தது]

அகந்தை மமதைக்குக் காரணமாகிய ஆணவம் நீங்கப் பெற்று ஆன்மசுத்தி யடைந்தவர் தம்மை மறந்து திருவருளை மாத்திரம் நினைத்துப் பேரானந்தத்தை அடைவர். *“என்னை மறந்திருந்தேன் இறந்தேவிட்டது இவ்வடம்பே” என்ற குளிவர் அருணவிரிதாதர்.

(1)

இன்பத்துக்குச் சிவானுபவம் வேண்டும்
இருவர் மடந்தையருக் கென்பயனின் புண்டாம்
ஒருவ வெருத்தி பறின்.

ப—ரை : இருவர் மடந்தையருக்கு என்பயன் - ஆளப் படும் இயஸ்புடையளாகிய ஒரு பெண் வேறெரு பெண்ணால் இரட்சிக்கப்படமாட்டார், (அதுபோல, ஆளப்படுவதாகிய* ஆன்மா சிவத்தால் ஆளப்படுவதாகிய அருளோடு சேர்வதற்குப் பேரினப் மாகிய யணை அடையாள்பட்டாரு); ஒருத்தி ஒருவன் உறின் இன்பு உண்டாம் - பெண்ணாலுளவர் ஆலந்தன்மையை புடைய ஆடவளை அடைந்தால் அவனால் (இரட்சிக்கப்படுவதாகிய) இன் பத்தை அடைவார், (அதுபோல, ஆன்மா அருளைக் கொண்டு சிவமாகிய தானுடைய தலைவரைச் சேர்ந்தே பேரின்பத்தை அடையும்).

ஆன்மா மலங்களிலின்று நீங்கிச் சுத்தியடைந்த வெறு நிலையே பேரின்பமென்று அறியாதார் கூறுவர். திரோதான் சத்தியானது ஆன்மாக்களை மலத்தினின்றும் நீங்கி அருட்சத்தி யாகி அவற்றைச் சிவத்தோடு சேர்த்தபின்பே அவை இன் பத்தை அடைவன. மலம் நீங்குவதும் சிவத்தை யடைவதும், வேறென்பதை, “சிந்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட” என்னுந் திருவாசகத்திலுங் காண்க. ஒரு பொருளைத் தேடுபவன் அந்துப் பொருளைக் காட்டுதற்கு வேண்டிய விளக்குக் கிடைத்தமாத்திரத்திற் பெரு மகிழ்ச்சி யடையான்.

* கந்தைவங்காம் செ. 19,

ஒரு தேசத்தை யடையவேண்டித் தோன்னியிற் செல்பவன் தோன்னியிலிருக்கும்போதே இன்புறமாட்டான். பொருளைத் தேடினவன் பொருளைப் பெற்றபின்பும் தேசத்தை யடைய விரும்பினவன் அதை யடைந்தபின்பும் மகிழ்வதுபோல, ஆன்மா திருவருளைச் சார்ந்த அளவிற் பேரானந்தத்தைப் பெற்று; சிவத்தை யடைந்த பின்பே அதனைப் பெறும். (2)

அந்துவிதக் கல்பால் பேரின்பத்தைப் பெறுவது
ஆன்மாவே; சிவம் பெறுவதில்லை.

இன்பதனை யெங்குவார்க் கிடு மவர்க்குருவம்
இன்பகன மாதவினு வில்.

ப—ரை : எந்துவார்க்கு இன்பதனை ஈயும் - (சிவபெருமான் தம்மை) அடையும் ஆன்மாக்கங்க்குப் பேரின்பத்தைக் கொடுத்த தருநுவர், அவர்க்கு உருவும் இன்ப காலம் - அவருடைய திரு மேனி நிறைந்த ஆண்ந்தமாம், ஆதவினால் இஸ் - ஆதவினால் (அந்துவிதமான ஆன்மாவினால் அவர் ஆண்ந்தத்தைப் பெறுவது) இல்லை.

கனம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு நிறைவு அல்லது மிகுதி என்பது பொருள். இன்பகனம் - கனமாகிய இன்பம்; இது பின்மொழி நிலையலாகிய பண்புத்தொகை; “மதிதுப்பம் நூலோடுடையார்க்கு” [குறள் - 636] என்புமிப் போலக் கொள்க. துன்பத்தை அனுபவித்தவரே இன்பத்தை அறி யவும் அனுபவிக்கவுந் தக்கவர். சிவபெருமான் துன்பத்தை யனுபவியாதவராதலாலும், ஒருவனை யனுபவமும் வேண்டாத பரிபூரண ராதலாலும், அவரே இன்பவடினின் ராதலாலும் அவர் இன்பத்தைப் பெறுபவர்கள். அவர் இன்பவடிவடையா ரென்பதை “கறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பமே” என்னுந் திருவாசகத்திலுங் காண்க. முற்செய்யுளில், ‘ஒருவ மூருத்தி யுறின் இன்புண்டாம்’ என்று உவமை கூறியவாற்றிருால் அவ்விருவருமே ஒருவரால் மற்றவர் இன்பமெய்தல்போல, ஆன்மாவினுற் சிவமும் இன்புறத்

எட்டாம் அதிகாரம் — இன்புறுநிலை

103

ஆண்டோ? என்ற ஜை வினாவிற்கு விடையாக அங்கனம் எய்தல் இல்லை என்றார் இச் செய்யளால். அதாவது அவருக்கு உருவம் குறைவற்ற இன்பமயம். ஆதவினால் அவர் தம்மைச் சேர்ந்த ஆன்மாக்களுக்கு அதனை ஈயத்தக்காரேயன்றி, அவர் ஆன்மாவினால் இன்பம் பெறத்தக்க தேவையில்லை என்று விளக்கினார் என்றறிக. (3)

முத்திநிலை அந்துவிதம் என்பது

* தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக் கூடலைந் யோகமெனக் கொள்.

* இச்செய்யாறுக்கு, திருவருட்பயதுக்குப் பழங்குடியராயாகிய சிந்தனையாயைத் தழுவிப் பின்வருமாறு கொள்ளுார்பொருள் இலகுவளதாகும்:

தாடலைப் போல் தான் தலை என்று இருவேறும் ஓலித்துறின்ற மொழி கள் புளாக்கிபெற்ற ஏழில் நாட்டை என்றும் நூற்றுப்பொலித்துப் பின்வடாது ஒரு சொன்னிருமையாக் நின்றாலமேபோல், அவை - சிவமும் ஆன்மாவும், கூட - பேதமுறத் தோன்றுதபடி ஒன்று படக் கேர்த்ததலை (= வைதாக் கல்ந்தமையால்), தான் நிகழா - தற்போதமாகிய ஆன்ம போதம் நிகழாத் (சிவபோதமே நிகழுவின்ற), வேற்றின்பக்கடலை - (மற்றொரு உலக இன்பத்திலும்) வேறுகிய பேரின்ப அனுபவம் மாத்திரம் திருத்தக்க அற்தக்கூஸ்ப்பக்கப் = சிவமும் ஆன்மாவமாகிய இரண்டன் கல்பபை), சீர்க்கம் என சொன் - நி அந்துவிதம் என்றுகொள்.”

* கூடு: கரணப் பொருட்டாய் விளையிர்க்க; சீயவெளிக்கூந் திருப், திருா; நிகழாத் என்றும் பெயரெச்சம் காலுகெட்டு தின்றது. தான் - தற்போதமாகிய ஆன்மபோதம், ஆன்மபோதம் நிகழாத் என்றதாகும் அதன் கால்மாறாப் பொருளாகிய ‘சிவபோதம் நிகழுவின்ற’ என்பது குறிப்பாற கொள்க்கிடத்தது. வேறு+இன்பம்=வேற்றின்பக்கப்; இருபெயரைட்டுப் பண்புத்தொகை; உலக இன்பக்கங் யாவற்றிலும் வேறுபட்டதாயுள்ள பேரின்பம் என்றபடி. நிட்கடமீல் சிவமும் ஆன்மாவும் வேறுறக்கலந்த எண்ணில், சிவத்தாந் காண்கிற தானும், காணப்படுகின்ற பொருளாகிய கூது, காட்சியுள்ளவுடன் வெள்வேறுப் புலப்படாகல் பேரின்ப அனுபவம் மாத்திரம் புலப்படுகொருால் என்றதி, பரமுத்திமிலும் இப்படியே கொள்க வேற்றின்பம்: இன்பம் என்ற பெயரோடு இரு பெயரெட்டாய், அதற் கேற்ப ஒத்திரட்டிப் புளர்த்தலு. பெயர்த்தன்னயைப்பட்டு நின்ற வேறு என்ற

ப—ரை : தாடல்போல் - தான் தலை என்னும் இரண்டு சொற்களும் தாடலை என்னும் ஒரு சொல்லானது போல, கூடி யவை - சிவமும் ஆன்மாவுஞ் சேருவனா : வேறு நிகழா - பிரிக்கப்பாத, இன்பக் கடலை - பேரின்பமாகிய அந்தக் கல்பபை, ஏகமென ந் கொள் - அந்துவிதமென்று ந் அறிந்துகொள் :.

தாடலை யென்னுஞ்சொல், தான் தலை என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்த்து நிற்றலால் ஒருமொழியன்று. தான் தலை எனப் பிரிவின்றி, ஒருசொற் றன்மையாக் நிற்றலால்அது இரு மொழியுமன்று. அதுபோல ஆன்மா சிவத்தோடு கலந்துநிற்கும்போது ஆன்மாவுஞ் சிவமு மொருபொரு எல்லாமலும் இருபொருள்வாமலும் அத்துவிதம் எனப்படும். அத்துவித மாவது : இரண்டு பொருள்கள் வேற்றக் கலந்து ஒருபொருள் போல நிற்றல். ஒரு பொருள்போல நிற்றல் என்பதைக் காட்டுத்தற்கு ஏகம் என்னுது “ஏகம் என்” என்றார். தாடலை

நினைவுமியைப் பிரித்து ‘நிகழ’ என்ற கிளையாடு கூடி ‘வேறு நிகழ’ எனின், ஆன்டு அது வேறுக [கோபுட] நிகழ’ என கிளைச்சொல்லவிய அடைமொழியாகத் திரித்தப் பொருள் கொள்ள வேண்டும் இடப்பட்டினையும், ‘தான்’ என்ற கோல் துவக்கிதலை முன்னுடையிற் பயன்பட திருத்தமிடப்பட நோக்குக, மேற்கும், ‘வேறுநிகழ’ என்பதனும் கொள்ளப்பட்ட ‘பிரிக்கப்படாத’ என்ற பொருளுள் ‘தாடலை போல்க்கூடி’ என்று வேறுமையினுற்றுகே பெற்றுக்கொள்ள, அது கூறி யது கூறலைக்கப் பின்னும் கூறவேண்டிடத்தையும் என்க. இனி ‘தான்நிகழ’, என்பதற்கு இடியவையாகிய சிகிமும் ஆன்மாவும் (அடிப்படைக் கொருகை காலாபாலும் - தேவையும் காதுகருவும்), என்னுமொருளுள் உள்ளதைக் கொள்ளுத் (பிரத்தியேகமாகப் புலப்படாத) எனப் பொருள் கொள்ளினும் அமையும். இதற்குத் ‘தான்’ என்னும் ஒருமைப்பொருள் சிவத்தையும் ஆன்மாவையும் தமிழ்தானி கூடி நிற்றாகக் கொள்க.

० அந்தவும் என்ற வட்சொல் அத்துவிதம் எனத் திரித்து, குத்தைவும்; தைவும் = இருவேருக உள்ள பொருளின் தன்மை; அ-அல்லது என்னும் பொருளில் வந்த வட்டமோறி இடைச்சொல்லின் திரிபு; அதற்குரிய இன்மை, ஏற்று-ஏதிஸ்ரை என்னும் மூப்பெருக்களுள் என்னும் பிரித்து என்ற பொருளினது : அற்கவும், அப்பிரமணியன் என்புரிமைபோலக் கொள்க, அற்கவும்: அசுவமல்லதது, குதையல்லதறு. கோவேறுக்குத், அப்பிரமணியன்: பிரமணான் அல்லதவான்: ஆத்

யென்னுஞ் சொற்றெருடர் தான் தலை என்று பிரிக்கப்படக் கூடியது; அதைப்போலாகா முத்திநிலையிற் சிவமும் ஆன்மாவும், பிரிக்கப்படாதனவாம் என்பதைக் காட்டுத்தற்கு “தான் நிகழாவேற்றின்பக் கூடல்” என்றார். சாயுச்சியத் திலும் சிவம் ஆண்டானும் ஆன்மா அடிமையு மாதலானும் சிவத்தினுடைய பேரின்பமாகிய தானை ஆன்மாவாகிய தலை சேருதலினாலும் வேறு சொற்களின் புணர்ச்சியை எடாயல் தான் தலை என்னுஞ்சொற்களின் புணர்ச்சியை உவமான மாக எடுத்தார். அப்பர் சுவாமிகளும், [“நருவா யெனக் குன் நிருவடிக் கீழோர் தலைமறைவே” என்றதில், தாளிலே தலை சேருவது முத்தினின்பமென்று பாடியருளினார். (4)

முத்திநிலைய அத்துவிதம் என்றற்குக் காரணம் ஒன்றாலும் மொன்ற திரண்டாலும் மோசையேழா(து) என்றாலும் நன்றாரிரண்டும் இல்.

ப—ரை : ஒன்றாலும் ஒன்றாலும் - கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒரே பொருளாயின் அவை கூடவேண்டுவதிலை; இரண்டாலும்

நியிய வைசிய வருணங்களும் ஒரு வகுணத்தவன். (அவை: குறையே உருவத்தால் கு-நாயைப் போன்றதம் ஆனால் அதனின் வேறானது, உபவித்தான் தத்தால் சீராமனாலைப்போலத் தோன்றும் தன்மையானது. ஆனால் அவன்லிங்கதவுன் என்னும் பொருளை யனர்த்தின.) இவைபோலக் கிவமும் சிவதும் இருவேறு பொருளாயினும் முத்திக்கூடப்பட்ட சீவன் மலை மும் ஆன்மோதமுங் கெட்டுச் சிவபோதம் செயிட்டு உப்பொடுக்குடிய நிரேபோலக் சிவமயமாக ஒன்றுமட்டுள்ளங்குகுமத்தவின் சிவமும் சிவதும் இரு வேறுக்க் கோள்குத தன்மையால் இரண்டுமெல்லாமாய், மற்று. அவை ஒரு பொருளைய் ஏடுமோ எவில், அந்த நினைவில் சிவம் ஆண்டானும் சீவன் அடிமையாக் சிவத்துன் சீவன் அடங்கிப் பேரின்பம் அனுபவித்தவனின் பொருட்டன்மையால் ஒருவிரும்புமிகுவில்லை அவ்விருவிருக்கலத் த அக்கலப்புநினை இரண்டெட்டங்களும் ஒன்றெட்டங்களும் கூறுவதற்கு எவ்வளவில் அத்தவுதான் என்பத்தை, ஆகவே, அத்தவுதான் என்பது; சிவமும் சிவதும் பொருட்டன்மையால்இரண்டாகவிடுக், சீவன்வமியவும் எதன்மையால் இரண்டெல்லாத்தினை (இரண்டுபடக தெள்ளுநாத்தினை) என்னும் பொருளையாகவிடுவதும் “அவுத்திலுவிலிரு மொழிப்பொருளை, இன்மை பிறது மறைவிலுள்ளான்குக்கும்” என்ற இவ்வளவுக்கெல்லத்துக் குத்திரத்தாலும் அதற்குரிய யாரும் ‘அ’ என்பது பிறது (= அஸ்ராதத், அஸ்ரை) என்ற பொருளைத் தருமாற்றா அநிக.

ஒசை எழாது என்றால் - அவை வேறுக நிற்பின் பேரின்ப முன் பாகாது ஆதலால், ஒன்று அன்று இரண்டும் இல் - அவை ஒரு பொருளுமல்ல இரு பொருளுமல்ல.

இத்திருக்குறங் முத்திதிலையை ஒருவாறு விளக்குகின்றது. ஒருசாரார் ஆன்மாவங் கடவுளும் ஒன்றென்பர். கடவுளுக் குரிய அநாதிபோதம் * சர்வகர்த்திருத்வம் முதலிய குணங்கள் ஆன்மாவுக் கில்லாமையால் ஆன்மா கடவுளன்று. ஆன்மாவங் கடவுளும் ஒன்றேயாயின் அவை கூடவேண்டுவதில்லை. வேறொரு சாரார் ஆன்மாவங் கடவுளும் வெவ்வேறும் நிற்கு மென்பர். ஆன்மா வேறுக நிற்பதாயின் அதற்கு நானென்ற புத்தி யுண்டாதும். நானென்ற புத்தி ஆணவத்தாலுண்டாவது. ஆகலால் அந்த நிலையில் ஆன்மாவில் ஆணவம் உண்டென்று முடிகிறது. ஆணவமுள்ளபோது பேரின்ப முண்டாகமாட்டாது. ஆகவே ஆணவமுள்ள நிலை முத்தியன்று. ஆதலால் முத்தியின்பத்தில் ஆன்மாவங் கடவுளும் வெவ்வேறும் நிற்பதில்லை. ஆகவே, முத்திதிலையிற் கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றென்பதுவும் இரண்டென்பதுவும், பிழையான கொள்கை களாம். இவை வேற்ற நிற்றலே உண்மை. எப்படியெனில் ஆன்மாவானது கடவுளுக்குரிய என்குணங்களைப் பெற்று அவ்வளவில் மாத்திரம் சிவமாகின்றது. தான் வேறு சிலம் வேறுகக் கருதுவதில்லை. தான் என்பது அற்றுச் சிவத்தையே கருதி அடிமையாய் நிற்கும். கண்ணேனி ० அருக்கண்ணியிற் கல்கும்போது அது அருக்கலேவியாகின்றது. ஆயினும் அது பொருள்வகையால் வேறு. அதுபோல ஆன்மா சிவத்தோடு கூடிப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும்போது அது தன்மயங்கெட்டுச் சிவமயமாகி வேற்றலதாயும், பொருள்வகையால்

* சுங்கங்கிலையாகி என்றால் நிற்கும் சுங்கங்காய் நிற்றல் என்றும் அருக்கள் குரியன்

வேறுயும் அடிமையாய் நிற்கும் * பெத்ததிலையிலும் ஆன்மா கடவுளிற் கலந்து நிற்பினும் அது ஆணவத்தோடத்துவி மாகி அதன் வசப்பட்டு அதுவாய் நிற்றலால், கடவுளின் கலப்பால் வரும் பயனுகிய அத்துவித முத்தியின்பத்தை அது அனுபவிப்பதில்லை; இதுவே பெத்தக் கலப்புக்கும் முத்திக் கலப்புக்கும் உள்ள வேறுபாடு; எதுபோலவென்னில், படலம் பொருந்தி ஓளி மழுங்கிய கண்ணிலும், படலம் நிங்கி ஓளி விளங்கிய கண்ணிலும் ஒரே தன்மையாகச் சூரியப்பிரகாசம் நின்றுலும், அந்தச் சூரியப் பிரகாசம் ஓளி மழுங்கிய கண்ணுக்கு இருட்டாயும் ஓளி விளங்கிய கண்ணுக்கு உள்ளபடியுந் தோன்றும். சூரியன் கடவுளுக்கும், கண் ஆன்மாவுக்கும், படலம் மலத்துக்கும் ஒப்பு, “என்றாலு மோரிரண்டு மீல்” எனவும் பாடம். (5)

இவிப் பிறவி யெடாதார் வகை
உற்றுரும் பெற்றுரும் மோவா துரையொழியப்
பற்றுரு மற்றுர் பவம்.

ப—ரை : உற்றுரும் - பரமுத்தியை யடைந்தோரும், பெற்றுரும் - அப பரமுத்தியை மெறுநற்குக் காரணமாகிய சமாதியை அடைந்தோரும், ஓவாது உரை யொழியப் பற்றுரும் - இடையருத மௌன சமாதியை யடையாமல் (கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்றும்) நூன நிலைகளை யடைந்தோரும், பவம் அற்றுர் - பிறவிப் பினி யற்றவராவர்.

பவம் - பிறவி; வடசோற் றிரிபு.

* பெத்ததிலை - மலத்தோடு சேஷ்ட் நிலை; ‘பத்த’ என்றும் வடசோற் பெத்த’ எனத் தீரித்தது. முருவத்தினுட் பற்றிக்கப்பட்ட என்பது பொருள். பத்தித்தல் - பினித்தல், கட்டுதல்

‘ஓவாது - ஓழியாட்டு, ஒழிவிள்ளி, இடையுருமல், ‘ஓவாது’ என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சம் ‘பற்றார்’ என்னும் எதிர்மறை வினையா லணவும் பெயருள் ‘பற்று’ என்னும் முதலீலையாகிய விதிவிளையே, கு முடிந்தது; ஆகவே ஓவாது பற்றுதல் யாதோ அதனைச் செய்யாதவர் என்று பொருள்படும். பற்றுதல் - சிவத்தைப் பற்றுதல், சிவத்தோடு அத்துவிதமாகிப் பேரின்புறுதல், உரையொழியப் பற்றுதல் - மௌன சமாதி யில் நிலைத்தல்; பற்றார் - அதனைச் செய்யாதவர்: கேட்டால், சிந்தித்தல், தெவிதல் என்ற குரானபாத ஜூம்பா நிலைகளை அடைத்தோர் என்றபடி].

ஓவாதுரை யோழியப் பற்றுதலாவது சமாதி யாதலால் ஓவாதுரை யோழியச் சிவத்தைப் பற்றாராவார் குரானபாதத் தின் கீழ் நிலைகளாகிய கேட்டல் சிந்தித்தல் தெவிதல்களையடைந்தோர், பரமுத்தியையடைந்தோரை ஆணவஞ்சு சாராதாதலால் அவர்களுக்குப் பிறவியில்லை. “கலந்தபின் பிரிவதில்லை” என்றார் அப்பர் கவாமிகள். சமாதிநிலையையடைந்தோர் பரமுத்தியையடைவராதலாலும், கேட்டல் சிந்தித்தல் தெவிதலாகிய நிலைகளில் நிற்போர் அபரமுத்தியையடைந்து பின் அங்கிருந்து நேர பரமுத்தியையடைவராதலாலும் இவர்களும் பிறப்பற்றவர்களேயாவர். (6)

அமாதிந்தீஸ் பலிதமாகும் முறைமை பேயான்றுந் தன்மை பிறக்கு மனவுமே நீயொன்றுந் செய்யாம் வில்.

ப—ரை: பேய் ஒன்றுந் தன்மை பிறக்குமளவும் - பேய் பிழத்தவனுடைய தன்மை போன்ற நிலைமை உணக்குந்தாகும் வரையும், நீ ஒன்றுந் செய்யாமல் நில் - ஒன்றுந் செய்யாமல் அனைவற நிற்பாயாக,

ஒருவன் பேயாற் பிழக்கப்பட்டால் அவனுக்குத் தன் ஏற்விந் தன்செயலுமில்லை; அவனுடைய அறிவிந் தொழி ஆம் பேயினுடைய அறிவிந் தொழிலுமாகின்றன. அது

போல, சிவத்தினுற் பிழக்கப்பட்டுச் சிவாதநுழுதி பெற்றவன் தன்னறிவிந் தன்செயலுமின்றிச் சிவஞானமும் சிவன்செயலும் உடையவனும் நிற்பான். இது சமாதியின் முறை; ஒருவன் இந்த நிலையடைத்தற்குத் தன்செயலோன்றுமின்றித் திருவருளின் வழியில் நிற்றல் வேண்டும் என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து. “கம்மாவிரு சொல்லற” என்றார் பிறகும். (7)

சமாதாரங்களும், அவ்வநிங்கும் முறைமையும் ஒன்பொருட்க ணுற்றுக்கு குறுப்பைனே யல்லாது கண்யடெப்போர் கைப்பொருள்போற் கான்.

ப—ரை: ஒன்பொருட்கள் உற்றுர்க்கு - மெய்ப்பொருளாகிய குானத்தை அடைந்தவர்களுக்கு, உறுப்பைன் - (அவர்கள் அநுப்பித்துவரும் கரிய கிரிய போகங்களால் உண்டாகும் பயன்) பேரின்புமோம்; அல்லாது - அன்றியும், கண்யடெப்போர் கைப்பொருள்போற் கான் - உறங்குபவரது கையிலிருக்கும் போருள் தானே நழுவுவதுபோல, அந்தச் சமாதாரங்கள் தாமாகவே அவர்களினின்று நழுவுவதுமுண்டு.

சமாதி நிலையைப் பயிலவுற்றருக்கு ஒனைச் சரியை கிரிய போகங்களாகிய கர்மானுட்டானங்கள் உள்வாதலும், சமாதிநிலையில் முதிர்ச்சியுற்றேருக்கு அவைதாமாக நழுவுத ஆம் உண்டு என்றறிக. “உற்றுரும் பெற்றுரும்” என்ற செய்யுளின் “உரையோழியப்பற்றாரும் பவம் அற்றார்” என்றது பற்றி, குரானிகளிடத்தே சரியை கிரிய போகங்களாகிய கர்மாதுட்டானம் நிகழ்த்துவதாயின், அவை ஏதுவாகப் பிறவியுண்டாகாதோ என்ற ஜயவினாக்கு விடையாக “ஒன்பொருட்கள் உற்றுர்க்கு (அவருடைய கர்மானுட்டானங்களுக்குப் பயன்) உறுப்பைன்” என்றார். அஃதாவது குரானிகள் அவற்றைத் தற்போதமாகிய பற்று இல்லாமற் செய்வார்களாதவின், அவற்றால் பிறவியுண்டாகாமல் அபரமுத்தியும் பரமுத்தியுமே படிமுறையாக அவற்றுக்குப் பயனும்

என்பது இதன்கருத்து. உறுப்பின் - சிறந்த பயன்; அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்ற புகுடார்த்தம் நான்கனுள் வீடா கிய முத்தியின்பமே சிறந்த பயன் (பேறு) ஆதலின், அது 'உறு பயன்' என்பத்தை, 'உற்ற நண்பன்' என்புறிப்போல, 'உறு' என்ற உரிச்சொல் 'சிறந்த' என்னும் பொருட்டாயது.

உறங்குபவன் தன் கைப்பொருளைப் புத்திபூர்வமாக வீடாதது போல சமயாசாரங்களை ஞாவிகள் வேண்டா மென்று சிந்தித்து விடமாட்டார்கள். சிலர் தாம் ஞாவிகளைன்று தமக்குச் சமயாசாரங்கள் தேவையில்லையென்றால் சொல்கிறார்கள். இவர்கள் ஞாவிகளைவர். ஆனால் முனைப் பினால் இவ்வாறு கூறுபவராதலால் இவர்கள் சரியை கிரியை யோகங்களையும் அனுட்டித்தற்குத் தகுதியில்லாத பிரவிர்த்தி மார்க்கெத்தாரென அறிக். உறங்குபவனது கையிலுள்ள பொருள் சிலகாலம் விழாமவிருப்பதுபோல, ஞாவிகள் முன் அனுட்டித்த சமயாசாரங்கள் நழுவப்பெறுமல் அவற்றை அனுட்டிப்பதுமுண்டு. உறங்குபவனது கைப்பொருள் பற்றின்றி இருப்பதுபோல, இவர்களது அநுட்டானம் பற்றின்றிச் செய்யப்படும்.

(8)

முந்தியின்பம் இப்படிப்பட்டதை ஏறு சொல்லத்தக்கதன்று முன்றுய நன்மையைர் தம்மின் மிகமுயங்கித், நோன்றுத் இன்பமதென் சொல்.

ப—ரை : அவர் தம்மின் மிக முயங்கி - (முந்தியின்பமா னது) விவரம் ஆன்மாவாறு சிறிதும் பிரிவின்றி ஒன்றும் நிற்குங் கலப்பினால், மூன் கு ய தன்மை - காண்பவர் காட்சி காட்சிப் பொருள் என்னும் மூவகைப்பட்ட தன்மையும்; நோன்றுத் இன்பம் - வெள்வெருகத் தோன்றுத் பேரின்பமாம்; அது -அந்த இன்

பத்தின் அதிரயத்தை, சொல் என் - சொல்லுவ தேவ்யதி? (சொல் லுந்தரத்தன்று என்றபடி)

சொல் - சொல்லுதல், சொல்லுவது; முதலிலைத் தொழிற் பெயர். ஒருவன் ஒரு பகுவைக் கானும்போது காண்பவன் அவன், காட்சிப்பொருள் பக: 'அது பக்' என அறி தல் காட்சி: ஆகவே இம்முன்று பொருளும் வெள்வேறு. முத்தி நிலையில் ஆன்மா சிவத்தைக் கானும்போது காண்பவனுகிய ஆன்மாவும் சிவம்; காட்சிப்பொருளுஞ் சிவம்; காட்சியாகிய சிவஞானமுஞ் சிவம்: ஆதலால் அந்த நிலையில் காண்பவன் காட்சி காட்சிப்பொருள் ஆகிய மூன்றும் ஒன்று, ஒன்றுமிருத் தலால் ஆன் மா சிவாநுபத்தினால்* விகாரமடைவதில்லை. விகார முன்டாயின் துண்பமுண்டு: விகாரமில்லாத இன்பமாத லால் முத்தியின்பம் ஓப்பில்லாதது. ஆதலால் அது நம்மாற் சொல்லும்படியானதன்று. இதை ‘எணைத் தன்வசத்தே யாக் கும் ஆறுமுகவா சொல்லொன்று திந்த ஆனந்தமே’ என்பது ஒரும் அறிக். கானும் பொருளாகிய ஆன்மா நானென்று வேறாகவும், காட்சியாகியஅறிவு வேறாகவும்நிற்பின், நானென் னும் அகந்தையும் எனது என்னும் மமதையுக் கூடியே நிற்கும். இவ்விரு தன்மைகளும் மலத்தினாலுண்டாவன; ஆத லால் காண்பவன், காட்சி, காட்சிப்பொருளாகிய மூன்று தன்மை யும் வேறாக நிற்கும்நிலை பரமுத்தியன்று.

இம்முன்று பொருள்களும் முறையே ஞாதாரு, ஞானம், ஞேயம் எனவான் சொல்லப்படும்.

செவன்முத்தினிலை பேரன்மினால் அடையத்தக்கது இன்பி விலிதென்ற லின்புண்டே லின்றுண்டாம் அன்பு நிலையே யது.

* விகாரம், - மரதுதல்.

ப—ரை : இன்பில் இனிதென்றால் - எல்லா இப்பயக்களிலும் இனிதென்று சொல்லப்படுவதாகிய முத்தியின்பமானது, இன்பு உண்டேல் ஒருவர்க்குப் பேர்ஸ்பு உள்தாயின், இன்று உண்டாம் - இப்பொழுதே பறுப்படும்; அது அன்புநிலையே - அது அன்பையே தனக்கு நிலையாக உடையதாதலால்.

சிவபெருமானுடைய திருவுடியில் ஒருவற்குப் பேரன்புள்தாயின், அவன் யானைதென்னுஞ் செகருக்கு நீங்கி ஆணவம் நீங்கப்பெறுவன். சிவபெருமானுடைய திருவருவாலன்றி ஒன்றையுஞ் செய்யானுதலால் ஆகாயியக்கள்மம் அவனையடையாது; அவன் தன் சரிரத்திலும் உலகத்திலும் பற்றின்றி நிற்றலால் பிராரத்தமும் மாயாபலமும் அவனை நேரே தாக்கமாட்டா. சரிரம் நீங்கப் பிராரத்தமும் மாயாமலமும் நீங்கும். ஆதலால் சிவபிரானது திருவுடியிற் பேரன்புடையோர் மும்மலங்களிலின்றும் நீங்கி முத்தியின்பத்தைப் பெறுவர். இக்கருத்தை, “உள்ளமுருகில் உடனாவர்க்” “அன்பும் சிவமுயின்னென்ப ரறிலார் அன்பே சிவமாவ தாருமறிகிலார், அன்பே சிவமாவ தாருமறிந்தபின் அன்பே சிவமாயமர்ந்திருந்தாரேச்” என்னுஞ் திருவாக்கானு மறிக. “இன்பில் இனிது” என்பது உலகவின்பங்களை யெல்லாந் துன்பமெனத் தொற்றுவிக்கும் இன்பம் X.

* திருவந்தியர் 7.

* திருமத்திசம் - அன்புடையம

X பழைய வார்யா யிய சிற்றலையைத் தழுவி இச்செய்யின்பாடமும் பொருளும் கொள்ளுதல் கீஸ்விதாகு. அ...வ பின்பற்றாரு :

இன்பி வினிதேன்று வின்றுண்டே வின்றுண்டாம் அன்பு நிலையே யது.

முத்தியின்பத்தை இன்மையிலே அறிவாமே என்று வினாவிய கீட்டைக் குறித்துக் கூறியது இச்செய்யுள். கொண்டுகூட்டு - கந்வம் : ‘இன்றில் இனிது என்றால் இன்று உண்டேல் அன்புநிலை ஏம் அது இன்று உண்டாம்’!

ப—ரை : இன்பில் இனிது என்றால் - சிறந்த இன்பமாகிய முத்தியின் பத்தைப் பெறுவேண்டுமென்ற மிகு வெட்டக்கயானது, இன்று உண்டேல் கிடர் பிறவியில் உள்கு உண்டாலுமோன்று, அன்புநிலை ஏம் (சிவபெறு மாணிடத்தே) அன்புசியம் தொழுகுஞ்சு சுரதி நிலையைப் பொறுத்துவராக, (பெருந்தலே), இது இன்று உண்டாம் - அந்த முத்தியின்பம் இப்பிறவில் சிற்குணை உண்டாகும்,

என்றல் - பொருந்தல், பெறுதல்; அது ஏன்டு பெறுதற்கு ஏதுவாகிய பேரகாவினை இலக்கணவால் உணர்ந்திற்று. இன்றுண்டாம் என்பும் ‘இன்றே’ என்றும் தேற்றேர்காம் செய்யும் விகாரத்தால் தொக்கு, அது வருவித்துரைக்கப்பட்டது, ஒருவன் இம்மைச்சுரோவே முத்தியின் பத்தை அறுபளிக்கும் நிலை சென்றும் தெரியும். அதனால் பெறுவதற்குப் போவர் வேண்டும் என்பதும், யான் என்று என்றும் பற்றிக்கொள்கிய எல்லாப் பொருட்பற்றையும் அந்வேலிடுந்து, சிவபெருமானிடத்தே பேரன்பு பூன்டு மேகநூனை வொழுக்க நெறியில் நிகழ்து நிற்றலால் அது உண்டாகும் என்பதும் இதனால் கூறப்பட்டன. யானிக்கவாசக கவிகள், பட்டினத்தடி என் போன்னார் இந்த நிலைக்கு உதாரண படுத்த ஆவர்.

கைவசித்தாந்த மகாசாயசப் பதிப்பில் “இன்பி வினிதேன்ற வின்றுண்டே வின்றுண்டாம், அன்பு நிலையே அது” என மூலபாடுகளைச் சுடுகின்றது. அதில் “நிலையே அது” என்று எந்த பரித்த பாடம், அவர்கள் பொருள்களைக்கூட்டுக்கு ஏதுவாகுமென்று கருதி எட்டியுள்ள பாடத்தைத் தரமாகப் பிரித்து காச்சிட்டதாகவ் வேண்டும். அப்பிரிப்பு என்கைப் பொருளுக்கும் பொருந்துவதற்கு என விடுக. இனி ‘இனிதேன்றல்’ என்ற பாடமும் புள்ளி பெறுவளவாகிய எசு ஒராக் குறிக்கொடும் மெய்களையும் புள்ளியிடாமலே ஏட்டில் எழுதும் வார்க்கிணுல், குறிக்க நெடி லாரங்கும் நெடிக்கூக் குறிலைக்கூம் மாறி சிளக்கிப் பறித்த மயக்க வழுவாரும். ஆந்வே ‘இனிதேன்றல்’ என்கொண்டு படிக்கவேண்டியதை ‘இனிதேன்றல்’ எனக் கொண்டு படித்தவாற்றும் வந்ததாக் குப்பாடு மென்பது கெதியிப்படுக், மேலும், இச்செய்யுள் இரண்டாம்பிளிஸ் ‘தீவியே’ என்று நெட்டேரைச் சொருத்தியமைப்போல், முதலமயின் இரண்டாண்டாகும் ‘இனியே’, இனிதேன்றல் என நெட்டேரைச் சொருத்தியமையும் ‘இனிதேன்றல்’ என்பதே உண்டாடக்குப் பொருத்தும் பாடமெனக் கொள்ளுதலே நகு மென்பதும் அடிக்க.

இனி, “இன்பில் இனிது என்றால் இன்று உண்டேல், அது (=அந்த முத்தியின்பம்) இன்று உண்டாம்; (அதனாப் பெறுதற்குச் சாதனங்கள் நி)

ஓன்பதாம் அதிகாரம் — ஐந்தெழுத்தருளிலை

அஃதாவது ஐந்தெழுத்தாகிய திருவருளின் இயல்பு. சமாதி கூடினாரது *வாசனாமலத் தாக்கத் தைத் தீர்த்தவைந்தெழுத்துத் தீர்த்தவிலை இன்புறு நிலையின்பின் இது விளக்கப்படுகிறது.

வேதாகமங்களிலுள்ள உண்மைகள்
ஐந்தெழுத்தி ஸட்டியன

அருளுவு மாரணமு மஸ்லாதும் ஐந்தின்
பொருளுவு தெரியப் புதும்.

ப—ரை : அருள்நூலும் ஆரணமும் அஸ்லாதும் * கௌவாகமங்களும் வெதங்களும் உபாகமம் முதலிய மற்றைய ஞானநூல்களும், ஐந்தின் பொருள்நூல் - ஐந்தெழுத்தின் பொருளையார்த்தும் நூல்களாம், தெரியப்புதும் - இவ்வைந் தெழுத்தை ஆராயின் அவை அதில் அடிக்குதல் புலப்படும்.

அன்புறிலை ஏம்' என்று இங்களம் அந்வயமுக் வாக்கிய நிலையின் கொண்டு பொருள் உடைப்பினும் மையமும், மற்று, காலங்கு 'இன்புண்டேல்' என்கப்படும், 'பேரன்புளதாயின்' என்ற அதன் பெருமூல் செம்பொருளும் செவ்விய பாடத்தும் ஆகாயமையும், 'என்றல் என்றும் தொழிற் பெயருக்கு 'என்பது' என்ற எழுவாய்க் கொல்லுக்குப்பிய பொருள் செவ்விதாகாயமையும் தெளிக்.

* பெருங்காயம் முங்குட எடுக்கப்பட்ட மீன்பும் அது கிருத் பாத்தி டத்தில் அந்த வாசனை இருந்தல்போல, ஆளாவத்தின் ஏவுதலை விளைவைக் கெந்த கரணங்கள், ஆளாவும் வளிநின்கியர்கள் சுற்று வாலத்துக்கு அந்த விளைகளாத் தாமாகவே செய்யத்தக்கன. இந்த இயல்பு காஙுமல மென்ப்படும்.

० ஐந்தெழுத்தைத்தல் கீழேற்றித்துத் தலி உபரயமுராக் என்பத்.

இக்கருத்தை, “வேத நான்கிலும் மெய்ப்பொருளாவது, நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே” என்பதிலும் “அஞ்செழுத்தே ஆகமமும் அண்ணல் அருமறையும்” என்பதிலும் காணக்.

ஓங்காரமும் சிவமூல மந்திரமும் ஐந்தெழுத்தைனப்படும். இவற்றுள் ஓங்காரத்தில் ஐந்தெழுத்தும் ஓரெழுத்தாயமைந் திருத்தலால் அது குக்குமபஞ்சாட்சரமெனப்படும். பஞ்சாட்சரம் = பஞ்ச + அட்சரம் = ஐந்து எழுத்து. அட்சரம் என்பதன் சொற்பொருள்: விகாரப்படாமல் அழிவின்றி நிற்பது.

ஆகமம் என்னுஞ் சொல்லில் ஆ, என்பது பாசம் எனவும், க-என்பது பச எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள் படுதலால், ஆகமம் என்பதற்குப் பகி பச பாச லட்சணங்களை உணர்த்தும் நூல் என்பது கருத்து; அன்றியும் ஆ, என்பது சிவஞானமும், க என்பது மோட்சமும், ம என்பது மலநாசமும் ஆதலால், ஆண்மாக்களுக்கு மலத்தை அழித்துச் சிவ ஞானத்தை உதிப்பித்து மோட்சத்தைக் கொடுப்பதென்றும் பொருண்டு. ஆகமங்கள் காமிகம் முதல் வாதுளமிழுகிய இருபத்தெட்டுமாம். வேதம்: (இம்மை மறுமை வீடுகளின் இயல்புகளை) அறிதற்குக் கருவி என்னும் பொருளாயுடையது. இது இருங்கு, யகர், சாமம், அதர்வம் என நான்காம். ஆகமம் சைவர்களுக்கே உரியதாதலாற் சிறப்பு நூலெனப்படும். வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை உணராத புறச்சமயங்களுட் சில வேதத்தைத் தமக்குப் பிரமாணமாகக் கூறுவதனாலும், அதிலே வெளிகிக் ஞானம் அடங்கியிருத்தலாலும் அது பொது நூலெனப்படும். வேதமும் ஆகமமும் கடவுள் அருளிய நூல்களாதலால் அவை ஆன்மா சட்டேறும் நெறியைப் போதிப்பதில் ஒத்த கருத்துடையன. ஆதலால் வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை ஆகமத்தினது துணைகொண்டறிதல் இலகுவாகும். “ஆகமமாகிநின் றண்ணிப்பான் ரூள்வாழ்க்” என்று திருவாதலுரடிகள் பாடியருளினர்.

உபாகமம் ஆகமத்தின் வழிநூல். பிராண்மூர் உபநிடதமும் வேதத்தின் வழிநூல்கள். புராணம் அடியார்கள்சிறித்ததையும் கடவுளின் திருவருட்சிறப்பையும் அறிவிற்குறைந்தோரும் விளங்கத்தக்க பான்மையாகச் சொல்வது. இவை சமயசாத்திரத்தின் வெருள்வை. இவற்றில் உள்ள கொள்கைகள் வேதாகமங்களுக்கு மாருயின் விலக்கப்படவேண்டும். “ஸ்மிருதி வேதத்துக்கு மாருயின் வேதப் பொருளே மெய். புராணம் ஸ்மிருதிக்கு மாருயின் ஸ்மிருதிப் பொருளே மெய்” ० என வியாசபகவானும், “புராணம் வேதங்களால் வாதிக்கப்படும்” என மோககுத்திரமுங் கூறுவதைக் காணக. [வாதிக்கப்படும் = மறுத்துத் தள்ளப்படுத்துக் கூறியதானும்].

வேதசிவாகமங்கள்

வேதமும் சிவாகமும் சிவபெருமானுலே அருளப்பட்ட மையால், அவை சைவசமயத்தின் பிரமாண நூல்களாம். வேதம் சிவாகமமாகிய இருவகை நூல்களையும் பிரமாண நூல்களாகக் கொள்ளாதவர் சைவசமயத்தவரல்லர்.

இவை சிவபெருமானால் அருளப்பட்டவை யென்பதற்குச் சிவஞானிகளாகிய பெய்யடியாருடைய திருவாக்குக்கள் சான்று பகருகின்றன. “வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனுரை” என்று திருமூவநாயனாகும், “வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள் ... ஆதியமலன் தருநால் இரண்டும்” என்று அருணத்திவெழும், “மிக்கவேத மெய்ந்தால் கள் சொன்னவனே” என்றும், “மன்னு மாமலை மகேந்திரமதனிற், சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித்தருவியும்” என்றும் மாணிக்கவாசகங்கும் பாடியருவினார்கள்.

० சக்ருதி ஸ்மக்ருத்யோர் விடோதேஸ்தி சக்ருதீச் பலியலி
ஸ்மக்ருதி புராணயோர் விடோதேஸ்தி ஸ்மக்ருதீபலியலி]]

இவற்றுள் சிவாகமங்கள் சைவசமயத்தின் பாதங்களாகிய சரியை, சிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கையும் விளக்குவன். நாம் நாள்தோறும் செய்யும் வழிபாடு முதலாயினவும், கோயில்களிலே நடைபெறும் பிரதிட்டை, பூசை, திருவிழா முதலாயினவும், அபரக் சிரியைகளும் ஆகமங்களையே ஆதாரமாகக் கொள்ளுவன். இவற்றுட் பிரதிட்டையாவது கங்கிலேனும் உலோகங்களிலேனும் மூற்றுப்படி செய்யப்பட்ட உருவங்களிலே கடவுளை எழுந்தருளச் செய்து, அவற்றுக்குத் தெய்வத்தன்மையை யாக்கும் கிரியையாம். ஆகவே ஆலய வழிபாட்டுக்கு இன்றியமையாதது ஆகமமாம். அபரக்கிரியைகளாவன் : ஒருவன் இறந்தமின்பு அவனுக்குச் செய்யப்படும் அந்தியேட்டி முதலாயின. ஞானதீட்சை செய்யும் சிவஞானிகள் ஆகமங்களின் ஞானகாண்டத்தைத் தம் சீடர்களுக்கு உபதேசியபார்கள். இப்படியே பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்டதேவருக்கு ஞானங்பதேசங்கு செய்தார்; மெய்கண்டதேவர் தமக்கு உபதேசித்தருளிய சிவஞானபோதப் பொருளைத் தமிழிலே பாடியருவினார். குருந்தமர் நீலவிலிருந்த தபாரமாராயிர் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு ஞானேபதேசம் செய்தருவினார். சிவாகமப்பிரதிகள் எப்போதாயிலும் கிடையாமற்போனாலும், காலத்துக்குக் காலம் தோன்றும் சிவஞானிகளால் அவை புதுப்பிக்கப்பட்டு இல்லுவக்கத்திலே என்றும் நிலவும். அவற்றின் ஏஜை பகுதிகளுட் பெரும்பாலானவை பத்ததிகளிலுள்ளவை; ஆகமங்கள் காமிகம் முதல் வாதுளம் ஈருகிய இருபத்தெட்டுமாம்.

வேதங்கள் கடவுளை வழிபடும் மூற்றுகளையும், தோத்திரங்களையும், ஞானத்தையும் கூறுவன்: சிவாக்கினியிலே கடவுளை வழிபடும் மூற்றுமை வேதங்களிலே அதிகமாகக் கூறப்படுவது. சாதாரணமான நெருப்பிலே சிவபெருமானைமுந் தருங்கும் கிரியை செய்யப்பட்டால், அது சிவாக்கினியாகும். சிவாகமங்களிலே சதாசிவர் என்றும், நடேசர் என்றும், தச்சினை மூர்த்தி யென்றும், தியாகராசர் என்றும் பல பெயர்களாலே

சிவபெருமான் வழிபடுவதுபோல, வேதங்களிலே இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அக்நி முதலிய பல பெயர்களாலே சிவபெருமான் வழிபடப்படுகின்றனர். இன்னும்மையை வேதங்களுள் ஒன்றுகிய இருக்க வேதத்திலே (I.124-64) “இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அக்நி, திவ்யன், சுபர்ணன், கருத்மான் முதலாகிய பல பெயர்களால் அறிவாளிகள் கடவுளைச் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும் கடவுள் ஒருவரே” எனவரும் மந்திரத்தால் அறிக் கடவுண்டைய இந்தப் பெயர்கள் பிற்காலத்தில் ஆன்மாக்களாகிய சிறு தெய்வங்களுக்கு இடப்பட்டன: (இக்காலத்திலே மனிதர்களாகிய எங்களுக்குச் சிவபெருமானுடைய பெயர்கள் இடப்படுதல் போல), இதை உணராதார் வேதங்கள் சிறுதெய்வங்களை வழிபடுவன என்று மயங்குவர்.

இனி, வேதங்களுக்கு உரைகள் செய்தவர்கள் பல்வேறு சமயத்தவர்கள். இவர்கள் தங்கள் தங்கள் சமயத்துக்குப் பொருத்தத்தக்கனவாக உரைகளைச் செய்தமையால், இவ்வரைகளிலே பெரும் பிழைகள் மலிந்தன. உயிர்க் கொலையைப்பற்றிப் பேசாத இடங்களிலே உயிர்க்கொலை விதிக்கப்பட்டதாக இவர்கள் உரைசெய்தார்கள். இவ்வரைகளைக் கண்டு வேதங்களிலே கொலை விதிக்கப்பட்டுள்ளதென்று அநேகர் மயங்குகின்றனர். கொலையையும் புலாலுண்ணலையும் வேதங்கள் விலக்குகின்றன. உதாரணமாக:

“மாயிசத்தை விலக்கி மற்றைய பதார்த்தங்களைச் சுத்தி செய்து சமைத்து உண்பவர்களுக்கு நல்ல தித்திகள் உண்டாரும்” (I.162-12), “உயிர்க்களோன்றையுங் கொல்லவாத இல்வாழ்வானுக்கு மேம்பாட்டைக் கொடு” (VII. 1 - 1) என்று இருக்கு வேதமும், “கடவுளே, எல்லாப் பிராணிகளிலும் நான் அன்பாய் இருக்கவும், அவை என்னில் அன்பாய் இருக்கவும், அருள் செய்க” (XXXIV. 18) என்று யகர்வேதமுங்கூறுகின்றன.

வேதத்திலே, கொலை யாகங்கள் விதிக்கப்பட்டவாகக் கூறும் பிழையான உரைகளைச் சரியானவையெனக் கொண்டவர்கள் யாக பத்ததியை இயற்றியபோது (சிரேளத குத்திரம்) அவற்றிலே கொலைகள் விதித்தனர். இதனாலே பிற்காலத்திலே கொலை யாகங்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன. எமது கோயில்களிலே செய்யப்படும் யாகங்கள் யாவும் கொலை சேராத யாகங்களோயாம். இவற்றிலே நெற்பொரி நெய்முதலியவைகளே நிவேநிக்கப்படுகின்றன.

வேதங்கள் இருக்கு, யகர், சாமம், அதர்வம் ஆகிய நான்குமாம். இருக்கு வேதத்தை மாணிக்கவாசகம் பெருமான் திருப்பள்ளி யெழுச்சியிலே, “இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பிவர் ஒருபால்” என்றும், மெய்கண்டதேவர் சிவான போதத்திலே இரண்டாம் குத்திரப்பகுதியிலே “இக்கிரமத்தென்னும் இருக்கு” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சமஸ்கிருதமானது சைவரமயம் வழங்கும் நாடாகிய பரதகண்டம் முழுவதுக்கும் சாஸ்திர பாணையாய்ப் போதுமொழி யாயதால், வேதசிவாகமங்கள் சமஸ்கிருதத்திலுள்ளன வாயில்.

வேதங்கள் ஐரோப்பா முதலிய மிலேசுச் சண்டங்களிலும் இப்போது உள்ளன. ஆகமங்களுட் பல, சில நூற்றுண்டு களின் முன் தென்னித்தியாளிலே இருந்தவையாயினும் இப்போது மறைந்துவிட்டன. சில ஆகமங்கள் மாத்திரம் இப்போது நமிழ்நாட்டிலுள்ளன. ஆகமங்களுள் ஒன்றுகிய ரெளரவத்தின் ஞானகாண்ட சாரமும் அதன் 73-ஆம் படவத்தின் பன்னிரண்டாமதிகாரமு மாகிய விவராணபோதம் பரஞ்சோதி முனிவரால் மெய்கண்டதேவநாயனாருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. முனிவரது கட்டளைப்படி நாயனார் அதைத் தமிழிற் பாடியருளி அதற்கு விளக்கமும் செய்தருளினார். (1)

விரணவத்துவ் அடங்கும் பொருள்கள்
இறைசத்தி பாச மெழின்மாயை யாவி
உறநிற்கு மோங்காரத் துள்.

ப—ரை : இறை - விவரம், சந்தி - திருவருடும், பாசம் - மலமும், எநில் மாயை - (ஆண்மாவின் சிற்றத்தியை இறுதிபிற பூரணமாக விளைக்கும்) நீற்பிளையடைய திரோதானசத்தியும், ஆவி - ஆண்மாவும், ஒங்காரத்துவ் உற நிற்கும் - பிரணவத்தி னுள்ளே பொருந்தி நிற்கும்.*

மலம் பரிபாகப்படும்போது திரோதான சத்தியானது ஆதிசத்தி என்னும் பெயரோடு ஆண்மாவிற் பதிந்து, அதைச் சிவபெருமானுடைய திருவடிக்குச் செலுத்தி முற்றுணர்வைக் கொடுக்கும். அது மாயாமலைபோலக் கிற்றறிவைக் கொட்டா கையால், “எநில் மாயை” எனப்பட்டது. “எநிலார் திரோதம்” என்றார் பிறகும். (2)

ஐந்தெழுத்துவ் அடங்கும் பொருள்கள்
ஊன நடன மொஞ்சா லொருபாலாம்
நூனாநடந் தானடுவே நாடு.

ப—ரை : ஊன நடனம் ஒருபால் - பிறப்பிளை விளைக்கும் திரோதானமும் மலமும் ஒருபக்கந்திலுள்ளன, நூன நடம் ஒருபால் ஆம் - மோட்சத்தை யுதலம் விவரம் சந்தியும் ஒருபக்க நத்திலுள்ளன, தான் நடுவே - ஆண்மாவாயிய தான் நடுவிலுள்ளது. நாடு - (இவை ஐந்தெழுத்திலிருப்பதைக்) காண்பாயாக,

சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்தில் முதலெழுத்து சிவத்தையும், இரண்டாமெழுத்து அருட்சத்தியையும் மூன்றாமெழுத்து ஆண்

* ஓங்காரத்தில் நாதம் சிவமும், விந்து சத்தியும். மகாம் மலமும், உறநிற் திரோதான சத்தியும், அராம் ஆண்மாவும் என்று சில அறிவாளிகள் சொல்லுகின்றன.

மாவையும், நான்கா மெழுத்து திரோதான சத்தியையும், ஜந்தா மெழுத்து மலத்தையுங் குறிக்கின்றன. இதை, “ஈசன் அருள் ஆவ ஏழிலார் திரோதம் மலம், ஆசில் எழுத் தஞ்சின் அடைவாம்” என்னும் உண்மைவிளக்கச் செய்யுளானுமறிக.

திரோதானசத்தி மலத்தைத் தொழிற்படுத்தி அதைப் பரிபாகப்படுத்தும்வரையும் ஆன்மா ஊனநடனஞ்சு செய்கின்றது. அருட்சத்தியானது ஆண்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்க்கும் போது ஆன்மா நூனநடனஞ்சு செய்கின்றது.

ஏ முத்தர்கள் ஐந்தெழுத்தாற் கடவுளை வழிபடும் முறையை பின்வருமாறு:- இருதயமாசிய தாமரைப் பூவுக்கு

ஏ பெத்தநிலை பூங்களோர் பஞ்சாட்ச செபஞ் செய்யும்போது நாவோர் எழுத்தின் பெருளையு முனாந்து ஊனநடனத்துக்குக் காரணமாகிய மலத்தினுள் உண்டாவன வாந் துள்பங்களென்பதையும் சிவத்தால் உண்டாவன யாவும் நிலையான இன்பங்க சென்பதையும் மறிந்து அந்தை மலநைகளையும் உங்க இன்பங்களையும் மலமென அருவருத்துத் தங்கில் கொடிய விஷப்பாக்கினை அவைகளால் விலகி, நூனநடனஞ்சு செய்கிக்கும். சி த்தை அமிர்தமென நிலைந்து அதில் ஆவால்பட்டு, ஆவால்தின் விஷத்தைத் தீர்க்கும் மருத்தென அதை விரைவிற் பெறு நற்கு மனத்தாற் பற்றிக்கொண்டு செபஞ் செய்தல் தக்கதாம். இந்தப் பசித்திலீனாகும், மந்திரத்தில் அமைந்த திருவருளாலும், இப்படிக் கெபம் பண்ணுவேன் தன் முயற்சிகளைச் செய்யும்போதும், பிறவுபிரக்கோடு சக்பந்தப்படும்போதும் மலக் கேட்டைகள் தொடங்குமாயின், அவற்றை மல மென்றும் விஷமென்றும் அருவருத்து விலகி அவற்றுக்கு இடங்கொடா மல் தாம்பியில் நிற்பான். பஞ்சாட்சரத்தைச் சிவத்தையோடு நிதிப்படி செய்க்கிறவனுக்குத் தீய எண்ணாய்கள் உண்டாகும், பஞ்சாட்சரத் தின் நிலைவு உடனே உண்டாகும். அந்த நிலைவு அந்தீய எண்ணத்தை ஒடியிடும். “கொங்காரேஞும் குணம் பல நன்மைகள், இல்லாரேஞும் இயங்குவரையிடுன், எல்லாத் தீங்கையும் நின்குவரென்பால், நல்லச் சாமம் நம்சிவரயேவே” என்று சம்பந்தக்வாமிகள் திருவாய் மலர்த் தருளினார்.

தீய எண்ணாய்கள் வந்து நிலைந்து முளைக்குறள்ளமே பஞ்சாட்சத் தினுல் அவைகளை ஒழுக்குதல்கூடும். அவை முளைத்தபின்பு அவற்றை

ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலும் நாளையாகவும், வித்தியா தத்துவங்களும் கத்தவித்தையும் எட்டு இதழாகவும், ஈசுரமும் சாதாரக்கியமும் கேசர வடிவாகவும், சத்தித்தத்துவம் பொருட் டாகவும், நாததத்துவம் அப்பொருட்டிற் காணப்படும் வித துக்காகவும் அமைந்திருக்கும். அந்த இருதயமாகிய தாம ரைப்புவிற் சிவசத்தி வீற்றிருக்கும். சத்தியிற் சிவம் நிற்கும். முத்தர்கள் இந்தச் சிவத்தினுடைய திருமேளியை ஜந்தெழுத் தாகத் தியானித்துக் கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறுமை, இரக்கம், அறிவு, மெய், தவம், அன்பு என்னும் அட்டபுட்பங் கொண்டு அஞ்செழுத்தாற் பூசை செய்வார். (3)

ஆன்மாவின் பெத்தநிலையும் முத்திநிலையும்
ஜந்தெழுத்தி ஸடங்குதல்

விரியமந் மேவியவ்வை மிளாவிடா சித்தம்
பெரியவினை தீரப் பெறும்.

ப—ரை: ந மேவி ய விரிய - திரோதானசத்து மலத்தைச் சார மலம் முயற்சிசெய்ய, யவ்வை மிளாவிடா - ஆன்மாவை (அவை பிறவிகளில்) அழுத்தும், [இது பெத்தநிலை]; நம் பெரிய வினை தீர - (ஆன்மாக்கள்) நம்முடைய பெரிய பினிக

ஷட்டுதல் சிலபொது பிரயாமாயிருக்கும்; இப்படியே பஞ்சாட்சா செப மாளது ஆளாவத்தின் வளியைக் கெடுத்து ஆன்மாவைக் கடவுளோடு சேர்த்தற்கு முக்கிய ராதனமாக் கூடுமாய்கிய கெடுய கடவில் ஆன்மாக்கள் ஆழாயல் அவற்றைக் கையேற்றத்தக்க தோணி பஞ்சாட்சா மென்பதை, "அஞ்செழுத்தின் புளை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனோ முளை வளே முதல்த மில்லா மல்லற் காரகாட்டி யாட்டெள்ளாடம் மூங்கள் கேற்கே!" என்பதனு எந்தெந்த விதம் உண்டு.

ஓன்பதாம் அதிகாரம் — ஜந்தெழுத்தருளில் 123

எாகிய மலங்கள் தீர, சி பெறும் - (திருவருட் சத்தியின் முயற் சியாஸ்) சிவத்தை யடையும், [இது முத்திநிலை].

மலங்கள்நீங்க, அவற்றைப் பாகப்படுத்திற்கின்ற திரோதான சத்தி நீங்கும். சிவசத்திகளைல்லாம் ஒன்றேயாதலால், திரோதானசத்தி நீங்குதலாவது: சத்தி திரோதானஞ்சைதைச் செய்யாது விடுதல். மலமுந் திரோதானசத்தியும் நீங்கவே ஊனநடனம் நின்றுபோம். அப்பொது ஆன்மா சத்தியோடும் சிவத்தோடும் நிற்கும். ஆதலால் ஜந்தெழுத்து மூன்றெழுத் தாகச் சுருங்கும். (4)

நகாராதிபஞ்சாட்சரம் உபாயமார்க்கார் குரியது
மாலார் திரோத மலமுதலா மாறுமோ
மேலாக மிளா விடின்.

ப—ரை: மாலார் திரோதம் மலம் முதலா - பிறவிப் பினி பிலே விடுவெளவாகிய திரோதானஞ்சையும் மலத்தையும் முதலா வைத்து ஜந்தெழுத்தை ஒதினால், மாறுமோ - மலம் நீங்குமோ, நீங்காது; மேல் - மேலான பொருளாகிய சிவம், ஆச மிளா விடின் - ஊனா நடனஞ்சைத் தெய்வியப்பவகளின்* இடத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளைக் கீழாக்காவிட்டால்.

உலக இன்பங்களிற் பற்றறுத உபாயமார்க்கர்க்கு அவற்றில் அழுத்துவதாகிய மலத்தை மூன்றாகவுடைய பஞ்சாட்சரங் தகுந்தது. சிவத்தை முன்னாக ஒதினால் மாத்திரம் சிவம் மலத்தை ஒட்டி முத்தியைக் கொடுக்கும். *நகாராதி பஞ்சாட்சரத்திலுள்ள நகார மகாரங்களை இறுதியிலே வைக்கச் சிகாராதி பஞ்சாட்சரம் ஆகும். (5)

* இப் பஞ்சாட்சரம் சகர்வைத்தீவில் உள்ளது.

நகாராதியஞ்சாட்சரம்
மோட்ச ஆஸ்திரயார் ஒதலாகாது
ஆராதி ஆதார மந்தோ வதுமின்டு
பாராது மேலோதும் பற்று.

ப—ரை : ஆதாரம் ஆராதி - உணக்கு ஆதாரமா யிருக்கின்ற சிவத்தை முன்னால் வைத்து ஜந்தெழுத்தை ஓதி வழிபடு, அது மின்டு பாராது - (உபாய மார்க்கத்திலே ஒதிய) நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தின் இயல்பைத் திரும்ப விசாரியாஸல், மேல் ஒதும் பற்று - (உண்ணம் மார்க்கந்தில் நிற்கும்போதும்) நகாரமகாரங்களை முன்னால் ஒதுந்தன்மை, அந்தோ — கவலீப்பட வேண்டிய தொன்று.

நகாராதி பஞ்சாட்சரம் உபாய மார்க்கத்தாரை உண்ணம் மார்க்கத்திற் செலுத்துதற்கு ஏதுவாகும். ० உண்ணம் மார்க்கத்தை யடைந்தோர் தமது மார்க்கக்ம் மாறியதை யுணர்ந்து அதற்குரிய பஞ்சாட்சரத்தை ஆசாரியிடம் விசாரித்தறிந்து அதையே செபிக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால் குழந்தையா யிருந்தபோது முலைப்பால் குடித்த பிள்ளை, வளர்ந்த பிள்ளை தன்னுடைய சர்வத்திற்கேற்ற சாதம் முதலியவைகளை உண்ணுமல் முலைப்பாலையே பருகுமாயின் அதன் வளர்ச்சி தடைப் படுவதுபோல, அவர்களுடைய ஞானவளர்ச்சி குறை நந்து போம். (6)

நகாராதி பஞ்சாட்சரமே மோட்ச ஆஸ்திரயார்க்குரியது
சிவமுதலே யாமாறு சேருமேற் றிரும்
பவமிதுநி யோதும் படி.

^० இக்கருத்தை “ ஒதுவார்த்தை நன்னென்றிக் குற்பது ” என்னும் தொவாத்திலும் காணக்.

ஒன்பதாம் அதிகாரம் — ஜந்தெழுத்தருளிலே

125

ப—ரை : சிவ முதலே ஆமாறு சேருமேல் - சிகாரம் வகாரம் என்னுமிரண்டும் முதலிலே வரும்படி உச்சித்தல் கூடுமாயின், பவம் திரும் - பிறவிக்குக் காரணமாகிய மலங்கள் நிங்கும், நி ஒதும்படி இரு - முத்தியை விரும்பிய நி உச்சிக்கும் முறைமை இருவே.

அப்பர் சுவாமிகள் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்திலே நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தைத் துதித்தனராயினும், மாணிக்கவாசக கவாபிகள், “நமச்சிவாய வாழ்க்” என்று திருவாசகத்தைத் தொடங்கின்றாயினும், அவர்கள் ஒதியது சிகாராதி யென்பதை, “கருவாய்க் கிடந்துன் க மு லே நி ஸை யு ஸ்கருத்துடையேன்” x என்று தொடங்குந் தேவாரத்திலும், “நானேயோ தவஞ் செய்தேன்” o என்று தொடங்குந் திருவாசகத்திலும் அஃது அமைந்திருத்தலாற் காணக. (7)

வகாரம் ஆன்மாவைச் சிவமாக்குதல்
வாசி யருளியதை வாழ்விக்கு மற்றதுவே
ஆசி லுருவமுமா மங்கு.

ப—ரை : வா சி யருளி - சத்தியானது சிவத்தைக் காட்டி, அதை - ஆன்மாவை, வாழ்விக்கும் - விட்டின்பத்தில் இருத்தும், அதுவே அங்கு ஆக்கில் உருவமும் ஆம் - அந்தத் திருவருளே ஆன்மாவுக்கு முத்தியிற் குற்றமற்ற மேனியுமாயிருக்கும்.

சிற்சத்தியானது முத்தான்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்து, அதற்குச் சிவாநந்தத்தைக் கொடுத்து, அறிவாகிய வடிவமாகியும் நிற்குமென்பது கருத்து; மலம் நீங்கியபின் ஆன்மா ஞானநடனத்தில் மாத்திரம் நிற்கும். அந்த நிலையை விளக்கும் பஞ்சாட்சரம் மூன்றெழுத்தாலாயது. ‘தத்துவமி’ (நி அது ஆகிறோய்) என்னும் மகாவாக்கியத்திலுள்ள பொருள்

இதில் அடங்கியது. 'தத்' சிகாரத்திலும், 'துவம்' யகாரத்திலும் 'அசி' வகாரத்திலும் அடங்கும். பின்பு ஆன்மா திருவருளி விலமிழ்ந்தி மறைகின்றது. (8)

முத்திநிலைய விளக்கும் ஜந்தெழுத்து
ஆசினவா நாப்ப ணடையா தருளினுல்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு.

ப—ரை: ஆச இல் ந வா நாப்பன் - (முத்திநிலையடைந்த ஆன்மாவானது) குற்றமற்றதாகிய திரோதாணத்துக்குஞ் சிற்சத்திக்கும் நடுவில், அடையாது - (பெத்தான்மாவைப் போல) நில்லாது, அருளினுல் - திருவருளினுல், வா சி இடைநிற்கை வழக்கு - சிற்சத்திக்குஞ் சிவத்தும்கும் இடையில் நிற்பது முறைமையாம்.

கிகாராதி பஞ்சாட்சரத்திலே நகார மகாரம் நீங்க அந்த இடத்திலே வகார சிகாரம் வர, ஆன்மா சத்திக்கும் சிவத் துக்கும் நடுவில் நிற்கும். 'திரோதையும் மலமும் தீர்த்தத விடத்தில், வரோதயமான வாசியை நிறுவி' என்றனர் பிறகும். இந்தப் பஞ்சாட்சரத்தில் நகார மகார மில்லாமையால் இது செவ்னமுத்தர் ஒத்தத்க்கது. ந+வா - நகாரமும் வகாரமும்; ந- திரோதாணசத்தி, வா- சிற்சத்தி, வாசி: வா + சி- வகாரமும் சிகாரமும்; வா-சிற்சத்தி, சி-சிவம். இவ்வெழுத்துக்கள் பஞ்சாட்சரத்தி மூன்றாவாய் அவை குறிக்கும் பொருளை ஈண்டு உணர்த்தின. (9)

சாதனங்களுக்கு குரிராயுள்ளது திருவருள் எல்லா வகையும் இயம்பு மிவளகள்று நில்லா வகையை நினைந்து.

ப—ரை: இவன் அகன்று நில்லா வகையை நினைந்து - ஆன்மாவானது சிவத்தியினின்றும் ஒருகாலமும் நீங்காமல்

அதனேடு கூடுதற்கு ஏதுவாயிருக்குந் தன்மையைக் கருதியே, எல்லா வகையும் இயம்பும் - ஆன்மா முத்தியடைதற்கு உரிய அங்காதன வழிகள் எல்லாவற்றையும் வேதாகமங்கள் சொல்லும்.

திருவருளே ஆன்மாவுக்கு என்றுந் துணையாயுள்ளையால் அது தாயாக உபசரிக்கப்பட்டு உமாதேவி எனப்படும். முத்திக்குரிய * சாதனங்க எல்லாம் ஆன்மா திருவருள் ஞானத்தை அடைதற்குரிய வழிகளன்றித் தாமே முத்தியைக் கொடுக்கவல்லனவல்ல. ஆற்றங்கரையிலிருந்து விளைநிலத்துக்கு வாய்க்கால் தோண்டிவிடுவதால் மாத்திரம் பயிர் உண்டா காது; ஆற்றின் மடையைத் திறந்து தண்ணீரைப் போக்கவே பயிர் உண்டாகும். அதுபோல வேதாகமங்களிலே விதிக்கப்பட்ட வழிகளாலே திருவருளைப் பெற்றுல் மாத்திரம் முத்திக்கைக்கூடும். திருவருளாகிய ஆற்றின் மடையைத் திறப்பன சிரத்தையும் அங்குமாம்; சிரத்தையு மன்பு மின்றிச் சமயா நுட்டானங்களைச் செய்யவர் பேரருளைப் பெறுமாட்டார். ஆதலால் அவை முத்தி பெறுதற்கு இன்றியமையாத துணை

* சாதனமயத் / கே வீதிக்கப்பட்ட முத்திக்குரிய சாதனங்களாவன; திருக்கேளில், திருநீறு, திருவைந்தெழுத்து, சிவன்டியர் சரித்திருக்கள், சிவன்டியர் சங்கம், திருவுருட்பாக்கள், நிதிதாங்கள், ஞானநூல்கள் முதலியலைகளும், சரியையிற் சரியையாதி மூப்பத்தினாடு பாதங்குளும், புரச்சமயங்கள் பலவற்றால், இந்தச் சாதனங்கள் கேட்கில் ஒரு பங்குதானு மிக்கூடியாகவும் அன்மாவை கடேதற்றத்தக் கிவங்கவேறு வழிகளைப்படு சொல்லுவது எத்துணை' பேதைமை. புரச்சமயங்களை அறிசிற்தல் நையையென்பதை விளக்க பாசமயக்ட் செல்லப் பாக்கியம் பண்ணேனுதே' என்று அருளாற்றி சிவாகாரியர் கூறியிருளினார்,

"விரியை என மருவுமலை யாவும் ஞானங் கிடைத்தற்கு நிரித்தம் எனக்கிளக்கும்" [சிவார்பிரகாசம், பாசிதம் - செய், 10] என்றாலும் 'ஞானநாத' எடெட்டாலே நான்மறைகள் புரசைம் நல்ல ஆகமங்கள் சொல்ல ' [சித்தியர் - சப்கள் - சாதனங்கள் - செய், 27] என்றாலும் என்ன.

களாம். X சென்றுத்தருக்கு வேண்டிய ஆலய வழிபாடும் அடியார் வழிபாடும் “எல்லா வகையும்” என்ற தில் அடங்கும்.

சென்றுத்தர்கள் வாசனாமலத்தினால் மனந் தாக்கப்படா மைக்காகப் பஞ்சாட்சர செபஞ் செய்வதுபோல, இந்திரியங்கள் தாக்கப்படாம் விருப்பதற்காக மெய்யடியாரையுந் திருக் கோயிலியுஞ் சிவமென வழிபடுவர். இதை “செம்மலர் நோன்றுள் சேரவொட்டா, அம்மலங் கழிதி யன்பரொடு மாறி, மாலறநேய மலிந்தவர் வேடமும், ஆலயத்தானு மர வெனத் தொழுமே” என்பதிலும், “நன்னேன் நினதடியா

X சிலர் பஞ்சாட்சர செபஞ் தினாலும், ஆலய வழிபாட்டினாலும், நூற்றாண்ச்சளாலும் தா மொரு பயனு மடையவில்லை என்று சொல்லு விள்ளுக்கள், இவர்கள் இவைகளைச் செய்தபோது சிரத்தை இல்லாமலேயே இவ்வாறு சொல்லுதற்குக் காரணம். இயல்பிலே சிரத்தையுள்ளவர்கள் இவைகளின் பயனை விரைவிற் பெறுவர். மற்றையோர் இவற்றின் கருத் தையும் நூற்கத்தையும் முன்னபடி அறிவதனும் பயன் அடைவர். சிலர் சிரத்தையுள்ளோயிலும் நம்மரவியன்ற அளவுக்கு மேற்பட்ட செய்வதற்கும் அலுத்து இவைகளை வெறுத்துப் பார்க்காதலுமுன்று. நெடுஞ்செழக்காக மனத்தை ஒருவாற்படுத்தாதால் பஞ்சாட்சர செபஞ் தை மட்டாக செய்யவேண்டும். பரிசை அதிகந் தாங்காட்டாதவர்கள் நெடுஞ்செழக்காக செய்யவேண்டும். பரிசை அதிகந்த நூற்காட்டாதவர்கள் நெடுஞ்செழக்காக செய்யவேண்டும். சிரத்தையில்லாத சமீக்ஷக்கோது அதற்கு அஞ்சலை முன்று. இது கம்காட்டாத பார்த்தைச் சம்ப்பதால் வரும் பொலி வாய்க்கால் ஆயல்பிலே சிரத்தையில்லாதேச் சமயாநுட்டான்களின் இராகசியங்களையிற்கு சிரத்தையுறவு வேண்டும். எவ்வளவு மிகுந்த ஏதேந்தே செய்து முடிக்கத்தக்க அளவு செப் தொன் விரதாதுட்டாளவுக்களைச் செய்யவேண்டும். அங்கள் வழாத்திருத்து செய்வரவின் சிரத்தையும் அங்கும் வரைத்தால் அவர்கள் திருவருளைப் பெற்று நந்ததி யாடவார்கள். வெளில் அங்க்கதவர் நிழலிச் செழும்போது எவ்வளவு ஆகையோடு போகவின்றாலே, அங்கள் வழாது ஆகையோடு உலகழுயற்சிகளை விட்டுச் செபஞ் தியானம் முதலிய சமயாநுட்டான்களைச் செய்யவேண்டும். உலக விளைக்காலாகிய அன்னதன்த்திலே இவ்வளவு நேரமும் அலைந் தந்தகு கடவுளை வழிபட்டு ஆண்மையை உடேற்றுதற்கு நேரங்கிடைத்துவிட்டதே என்ற நந்தை ஓத்தோடு அப்புறப் பகைத் தொடங்கவேண்டும்.

ரோடல்லால் நந்தம் புகினும்’ * என்பதிலும், “மேவினாம் அவனடியாரடியரோடு மேன்மேஹும் குடைந்தாடி யாடு வோமே” * என்பதிலும் காண்க, சிவலிங்கம் முதலிய திரு மேனிகளிற் சரியாவான்களுக்குச் சிவபெருமான் மறைந்து நின்று அருள்செய்வர். மந்திர நியாசத்தால் வழிபடுங் கிரியா வான்களுக்கும் மந்திரங்களால் வழிபடும் யோகிகளுக்கும் அவ்வும் மந்திரங்களால் அவரவர் விரும்பிய வடிவாய்த் திரு மேனிகளில் அவ்வப்போது தோன்றிநின்று அருள்செய்வர். அங்பு மாத்திரையாய் வழிபடும் ஞானிகளுக்கு அங்வன்பே தானும் அத்திருமேனிகளில் எப்போதும் வெளிப்பட்டுநின்று அருள்செய்வர். முத்தர்கள் வாசனாமலத்தின் தாக்கத்தை நீக்குத்தற்கு அடியார்களையும் ஆலயங்களையும் வழிபடுவாராயின், முழுவலியோடு நிற்கும் மலங்களின் ஓயாத வினையினின்றும் விலகிக்கொள்ள அடியார்களையும் விவாலயத்தையும் நாங்கள் எவ்வளவு அதிகமாக நாடி வழிபடல் வேண்டும். (10)

* * * * *

* திருச்சநாம் முறையே 2, 30.

பத்தாம் அதிகாரம் — அணைந்தோர் தன்மை

அணைந்தோராவர் சிவன்முத்தர்

சிவன்முத்தர் நிலை

ஓங்குணர்வி னுள்ளடங்கி யுள்ளத்து என்பொடுக்கத் தூங்குவர்மற் றேதுண்டு சொல்.

ப—ரை : ஓங்கு உள்ளினுள் அடங்கி - (சிவன்முத்தர் நிறைந்த ஞானத்தினுள்ளே அடங்கி, உள்ளத்துள் இன்பு ஒடுக்க - நம்மறிவினுள்ளே பேரின்பம் நிறைந்தாலால், தூங்குவர் - ஆனந்த நித்திரை செய்வர், மற்று ஏது உண்டு சொல்-அவருக்கு வேறு என்ன காரியம் உண்டு? சொல்வாயாக; (ஒன்று மில்லை என்றபடி).

நித்திரை என்றது தொழிலேனும் வேறுவகையான சலங்களேனும் மில்லாதிருத்தல். முத்தர்கள் ஆனந்தம் நிறைந்து ஞானத்துள் அமிழ்ந்தி யிருப்பரென்பது கருத்து. இந்த நிலை ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் எட்டாம் ஒன்பதாந் திருக்குறள் களில் ஐந்தெழுத்தால் விளக்கப்பட்டது. (1)

இவர் பதியைப்போல் ஐந்தொழிலும் பக்கக்கொப்போல் விளைவேனும் செய்யார்.

ஐந்தொழிலுங் காரணர்க எாந்தொழிலும் போக்குக் கொந்தொழிலு மேவார் மிக.

ப—ரை : ஐந்தொழிலும் - சிவத்தினாற் செய்யப்படும் ஐந்தொழில்களையேனும், காரணர்களாந் தொழிலும் - திருவருளாற் பிரேரிக்கப்பட்டு நடைபெறுந் தனித்தொழில்களையேனும், போக்குக் கொந்தொழிலும் - மாயா போக்குத்தை அனுபவிக்கும் வெய்யன்களையேனும், மிக மேவார் - சிறிதும் பொருந்தார்.

பத்தாம் அதிகாரம் — அணைந்தோர் தன்மை 131

முத்தர் சிவத்தோடு கலந்து பரமானந்தத்தை யனுபவிப்பரேயன்றி ஒரு தொழிலுஞ் செய்பவர்கள் ரென்பது கருத்து. சிவம் சந்திதி மாத்திரத்திற் பஞ்சகிருத்தியத்தைச் செய்யும். முத்தர்கள் சிவமாக்கப்பட்டாராயினும் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்பவர்கள். சந்திதி மாத்திரத்தாற் செய்யாராயினும், சத்தியின் பிரேரக்கத்தால் * நவபேதங்கள் செய்வது போலப் பஞ்சகிருத்தியங்களுள் ஓன்றுயினும் செய்யாரோ என்று விணவில், அவர் அதுவுஞ் செய்யார். போகங்களுக்குக்காரணமாய்ப் பற்றேரூ செய்யப்படும் விளைகளையும் அவர் செய்யார். பதிக்குரிய தொழிலேனும் பக்கக்கருக்குரிய தொழி வேனும் அவருக்கில்லை. “ உம்பர்பிரான் உற்பத்தியாதிகளுக்குரியன் உயிர்தானுஞ் சிவானுபவமொன்றிற்கு முரித்தே ” ० என்றார் பிறகும். அவருக்கு அருட் செயல்கள் மாத்திரம் உண்டு. இதை ஏழாம் பத்தாந் திருக்குறலிற் காண்க. (2)

முத்தர் எங்குஞ் சிவத்தையே காண்பவர் எல்லா மறியு மறிவுறினு மிங்கிவரோன் ரஸ்லா தறியா ரஹ.

ப—ரை : எல்லாம் அறியும் அறிவு உறினும் - எல்லாவற் றறையும் அறியும் ஞானத்திற் கலந்து நிற்பினும், இங்கு - இவ் விடத்து, இவர் - சிவன்முத்தர், ஒன்று அல்லாது - சிவமோன் றறையே யன்றி மற்றென்றறையும், அற அறியார் - சிறிதுங்கானுர்.

விடயங்களை அவதானித்தற்கு அவற்றிற் பற்றியிருத்தல் வேண்டும். முத்தருக்கு ஒரு விடயத்திலும் பற்றில்லாமையால் அவர் ஒன்றறையும் அவதானியார். ஆதலால் அவர் சிவமல்

* நவபேதங்கள் : சிம், சத்தி, நாதம், சித்து, சதாசிவன், மகேஸன், சுருத்திசன், விஷ்ணு, பிரமன் என்பன.

० சத்தியார் கு 11, செ 10.

லாத பொருள்களைக் காணுர். இவ்வுண்மை நான்காம் ஆரூந் திருக்குறுவில் சீனக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தை “திருஞான மிவையெல்லாங் கடந்த சிவஞானமாதலாற் சீவன் முத்தர் சிவமே கண்டிருப்பர்”** என்பதிலுங் காணக. (3)

அவர் விடயங்களைக் காரணம்
புலன்டக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவர் போதார்
தலநடக்கு மாணம் தக.

ப - ரை : தலம் நடக்கும் ஆணம் தக - தன்வழிச் செல்லும் ஆணம் (யானது ஆரவாரமுள்ள இடத்தில் தன்னுடைய ஜந்துறுப் புக்களையும் உள்ளுக்கு இழுந்து அசைவில்லாமற் கீட்பது) போல புலன் அடக்கி - (முத்தர் தமது பொறிகளையும் மனத்தையும்) விடயங்களிற் செல்லாமல் உள்முகமாகும்படி அடக்கி, தம்முதற் கப்புக்குறுவர் - தமது முதலானிய சிவத்திலே புகுந்து பொருந்தி நிற்பர், போதார் - (வெளியே விடயங்களிற் பொறிகளைப்) போக விடார்.

பொறிகளாவன ஞானேந்திரியங்கள். அவற்றால் அறியப் படும் பொருள் புலனெனவும், விடயமெனவும்படும். புலன்டக்குதலாவது பொறிகளின் வழியாக ० விடயங்களை அறியா திருத்தல். பிறவிக் குருடன் கைகாலினால் ஆராய்ந்து காட்சி விடயங்களை மயக்கமாய் அறிவதுபோல, ஆணவச் சார்புள்ள மனிதர் ஜம்பொறிகளினுற் பொருள்களை மயங்கி அறிவர். குருடு நீங்குமாயின் அவன் கைகளால் ஆராய்ந்தறியாமல் கண்ணிற் கண்டு விடயங்களைத் தடுமாற்றமின்றி அறிவான். அதுபோல மலை நீங்கிய சீவன்முத்தர் மயக்கவறிவைத்தரும் பொறிகளால் விடயங்களை அறியாமல், ஞானக்கண்ணினால்

* ஆநாளனித்தியர் கு. 11. ஒ. 2.

० விடயங்களால்ல பொறிகளுக்குப் புலப்படும் மருயப் பொருள்கள் १

மெய்ப்பொருளைக் காண்பார். அவர் பொறிகளையும் மனத் தையும் அடக்குவர் ஆரவாரம் நீக்கியபின் உறுப்புக்களை வெளியே நீட்டும் ஆசைபோலாது, அவர்கள் பொறிகளை என்றும் அடக்கியே நிற்பர் என்பதைக் காட்ட, “போதார்” என்றார். போதார் : புகுதார் (புகுதவிடார்) என்பதன் மருஷ. (4)

அவர் சர்வ வியாபகர்
அவணையகன் ழேங்கின்று மாங்கவனு மெங்கு
மிவணையொழிந் துண்டாத லிஸ்.

ப - ரை : அவளை அகன்று - சிவத்தை நின்கி, எங்கு இன் ரும் - எவ்வளக்குமில்லை, ஆங்கு - அதுபோல, அவனும் இவளை ஒழிந்து - சிவமாதலில் யடந்த முத்தனை நின்கி, எங்கும் உண்டாதல் இல் - எவ்விடமும் உள்ளதாய் நிற்றல் இல்லை.

ஆன்மாவின் வியாபகத்தைத் தடுத்த ஆணவம் நீங்கினையாலும், முத்தான்மா சிவமானமையாலும் எங்கும் நிறையும் நிலையை அடைகின்றது. (5)

அவருக்கு விரும்பு வெறுப்பில்லை
உள்ளும் புறம்பு மொருதந்மைக் காட்சியருக் கெள்ளந்த திறமேது மிஸ்.

ப - ரை : உள்ளும் புறம்பும் ஒரு தன்மைக்காட்சியருக்கு - உள்ளும் வெளியும் ஒரு தன்மைத்தாய்க்காலும் ஞானத்தை அடைந்த சீவன்முத்தருக்கு, என்னும் திறம் ஏதும் இல் - ஓன்றையும் இகழுந் தன்மையில்லை.

இகழ்தல் இல்லையெனவே புகழ்தல் இல்லை யென்பதும் பெறப்படும். உள் என்பது உண்மையான தன்மை, புறம்பு என்பது விடயங்களாகத் தோன்றுந்தன்மை. எமக்கு விடயங்கள் தோன்றுமல்ல மெய்ப்பொருளாகிய சத்துத் தோன்றுது.

விடயங்கள் தோன்றுதலினால் நண்பர், உபசாரி, சுவையுள்ள போனம் முதலிய சிலவற்றில் விருப்பும், பகைவர், ஓ அவ மதிப்பு, சுவையற்ற போனம் முதலிய சிலவற்றில் வெறுப்பும் உண்டாகின்றன. முத்தர்களுக்கு மாண்பொருள்கள் தோன்றுமல் * சேதனேசேதனப் பிரபஞ்சத்தில் “அகரவுயிர் போ வறிவாகி யெங்கும்” நிறைத்திருக்கும் மெய்ப்பெருளா கிய சிவமே தோன்றுதலால், அவருக்கு விருப்பு வெறுப்பேனும் இகழ்தல் புகழ்தலேனும் இல்லை.

மலம் நீங்காத எமக்குப் பொருள்கள் தோன்றுந் தன்மையும், அவற்றின் உண்மையான தன்மையும் வேறு. முத்தருக்குத் தோன்றுவது உண்மையே ஆதலால் “உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக்கு” என்றார்.

அவரது விணையின் பயன் சிவாநந்தம்
உறுந்தொழிற்குத் தக்க பயனுலகந் தத்தம்
வறுந்தொழிற்கு வாய்மை பயன்.

ப—ரை : உறுந் தொழிற்குத் தக்க பயன் - யான் எனது என்னுந் செருக்கோடு செய்யப்பட்ட விணைக்குத் தகுந்த பலன், உலகம் - உலக வாய்ம்கைகளாம். தத்தம் வறுந்தொழிற்கும் பயன் - அந்தச் செருக்கு நிங்கிய தொழிலுக்குரிய பலன், வாய்மை - மெய்ப்பொருளாகிய முத்தியின்யம்.

உலகம் என்றது பூலோகம், தேவலோகம், சிவலோகம் முதலிய யாவும். சீவன் முத்தர்கள் அகந்தை மமதையின்றிச்

ஓ புத்தகமென்று சொல்லி மறைந்து வைத்திருந்த கத்தியால் அத குள் மெய்ப்பொருளுடைக் கீதியின்பும் அவர் அவனை வெறுக்காது அவனில் அங்கு பாரசடியது. அவர், அவனுடைய நிய செய்கூ தோக்கது அவனியுள்ள மெய்ப்பொருளாகிய சிவத்தைக் கண்டமையாலென்ன அறிக்.

* சேதனம் = அறிவுள்ள பொருள், அசேதனம் = அறிவில்லாத பொருள்.

சிவன் செயலாக யாவற்றையுஞ் செய்வாராதலால், அவர்கள் எது செய்தாலும் அது ஆகாமியமாகாது. ஆதலால் அதன் பயனுக் வரத்தக்க உலகவாழ்க்கைகளுமில்லை. அவர்களுடைய செய்கைக் கொல்லாவற்றுக்குஞ் சிவானந்தமே பலன். வறுந் தொழில் - பற்றின்றிச் செய்யப்படுந் தொழில். உறும் தொழில் - (யான் எனது என்ற பற்றுப்) பொருந்துது செயல்.

அவருக்குக் கண்மந் திரும் முறையை
என்ற விணையுடலோ டேருமிடை யேறும்விணை
தோன்றி ஸ்ரூபோ சுடும்

ப—ரை : ஏ ன் ற வி னை - பிராரத்தமானது; உடலோடு ஏரும் - தேகம் நிங்கியபோது நிங்கும், [இவ்விடலால் நுகரப்பட்டுத் தொலையும் என்றுயடி], இடையேறும் விணை தோன்றில் - முத் திங்கும் (ஆணாவமல் நிக்கத்துக்கும்) தேகத்தின் முடிவுக்குமிடையில் விணை செய்யப்படின், அருபோ கடும் - அவனினையைத் திருவருபோ நிங்கும்.

முத்தர் செய்யுந் தொழில்கள் அருட்செயலன்றி அவர் செயல்ல. ஆதலால் அவற்றின் பயன் அவரைச் சாராது. ஆகவே, ஆகாமிய கண்மை உண்டாகாது நிங்கும் என்ற வாரும். சஞ்சிதம் முன்னமே தீட்சையிற் போக்கப்பட்டதாதலால் இங்கே பேசப்பட்டிருது.

சென்றாருத்தர் நிலை பரமுத்தி
மும்மை நரும்விணைகள் மூளாவா முதறிவார்க்
கும்மைபு மிம்மையே யாம்.

ப—ரை : மும்மைத்தரும் விணைகள் மூளாவாம் - இம்மை மறுமை அம்மை என்னும் மூவகைப் பயன்னுந் தரும் விணைக் களொன்றும் அவரைத் தாக்கமாட்டா, முதறிவார்க்கு - (ஆதலால் ஆணாவமல் நிங்கிய) பேரைவைப் பெற்ற முத்தருக்கு, அம்மையுமிம்மையே ஆம் - பரமுத்தியும் சரிரும் இருக்கையிலே யுண்டாம்.

இம்மை - இப்பிறப்பு, மறுமை - மறுபிறப்பு, அம்மை - மேலுலக மடைல், முத்தருக்கு அம்மை பரமுத்தி.

“ மும்மைதரும் வினைகள் மூளாவாம் ” என்றதனால், இம்மையில் அவ்வினையை யனுபவித்தற்கு வந்த சர்ரம் முதலிய மாயா காரியங்களாலும் அவர் தாக்கப்படமாட்டார் என்பது பெறுப்படும். ஆகவே ஆணவைபந்தம் முற்றுக நீங்கிய முத்தர் கர்மம் மாயைகளாலுந் தாக்கப்படாம் விருத்தலால் அவருடைய நிலை பரமுத்தியாம். (9)

அவர் பெத்தான்மாக்களில் அருளுடையவர்
கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதித் தங்கருணை
வெள்ளத் தலைவர் மிக.

ப—ரை : கள்ளத் தலைவர் துயர் கருதி - ஆணவத்தால் வரும் பொய்யறிவு நிறைந்த பெத்தான்மாக்கள் படுந் துன்பத் பத்தை எண்ணி, தம் கருணை வெள்ளத்து - (சீவன்முத்தர்) துமிடத்திலுள்ள இரக்கமாகிய கடலில், மிக அலைவர் - மிகவும் அலைதலைச் செய்வர்,

அலைதலாவது - இரங்கி அருள் செய்தல்.

சிவம் உயிர்களில் இரங்குவதுபோல இவர்களும் இரங்கு வாரென்பது கருத்து. சிவபெருமான் முத்தரை அதிட்டித்து நின்று பக்குவான்மாக்கருக்கு ஞானமார்க்கத்தைக் காட்டுவர்; வேதாகமங்களும் மெய்ஞ்ஞானமுஞ் சைவசமயமும் விளங்குதற்கும், ஏனைய ஞானநூல்களும் திருவருட்பாக்கருந் தோன்றுதற்கும் இவர்கள் காரணமாயுள்ளவர்கள். ஆன்மாக்களின் ஈடேற்றத்துக்கு இவர்கள் இன்றியமையாதவர்கள். சீவன்முத்தர்கள் திருவடி வாழ்க. (10)

உமாபதி சிவாசாரியர் திருவடி வாழ்க.
மெய்கண்டுதோவர், திருவடி வாழ்க.

சௌப்பிரகாச அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.